

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Runaway & Dinkhorner

RÜZGARLI ADALAR

SKY
LAND

DAVID

CARLYLE

Runaway & Zinkhornet

Yıl 2078

Yeraltında bir üste görev alan Doktor Lily Carlyle ve ekibi, gezegeni alt üst edecek bir deney üzerinde çalışmakta. Bir gün bu deney sırasında büyük bir sorun çıkıyor ve yaşadığımız dünya parçalara ayrılıyor. Gökyüzündeki bu ada parçaları, Skyland'i oluşturuyor.

Yıl 2251

Skyland'de hayatta kalmak artık son derece zor. Göller, nehirler, okyanuslar yok olmuş, tüm su kaynakları tükenmiş. Bu zor koşullarda yaşam mücadelesi veren ve şans eseri yolları kesişen iki genç, Skyland'in umudu.

Lorenzo genç bir su avcısı. Babası ile birlikte en değerli şeyi, suyu ararken bir yandan da zamana karşı savaş veriyor.

Valery on altı yaşında, mutsuz, üstün ırktan bir genç kız. Tüm Skyland'in var olmasını sağlayan ve her şeyi bir arada tutan Gücü, istediği gibi yönetebiliyor.

Lorenzo ile Valery kaderlerinin birleşeceğini ve hayatlarının geçmişten gelen çok değerli bir haberle sarsılacağını bilmiyorlar.

15.00 TL

ISBN 978-605-09-0671-4

Doğan Egmont

Rüzgarlı Adalar - Skyland
Özgün adı: *Isole nel Vento - Skyland*
© 2009, Editör: Piemme S. p. A.
Uluslararası haklar © 2009, Atlantica S.p.A.
Yazan: David Carlyle
Kapak ve illüstrasyonlar: Iacopo Bruno
Tüm hakları saklıdır.

Türkiye yayın hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL
Tel: (0212) 373 77 77
İstanbul, 2012
www.doganegmont.com.tr

Çeviri: Sema Savaş
Yayına hazırlayan: Sinem Çelebioğlu
Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic Ltd Şti
Adres: Yalçın Kores Cad Basın Sanayi Slt. No:13-14 Yenibosna-İstanbul
Tel: (0212) 515 49 47

ISBN: 978-605-09-0671-4
Serifikasyon no: 11940

RÜZGARLI ADALAR

DAVID CARLYLE

Doğın Egmont

Okumak gelecektir.

www.de.com.tr

GİRİŞ

18 Nisan 2078. Proje Üssü, İzlanda.

64° 23' Kuzey, 21° 13' Batı. Deniz seviyesinden 150 m.

Tavandan aşağı doğru bir dezenfektan yağmuru başladığı sırada, Doktor Lily Carlyle çıplak bir halde koridorda ilerliyordu.

Zemin, doktorun soğuktan donmuş ayaklarını ıslatan, yeşil renkli ince ve soğuk bir sıvıyla kaplıydı. Şeffaf bölmelerin arkasında duran nöbetçi asker, göz ucuyla ona bakarak göz kırptı.

Lily de aynı şekilde ona cevap verdi: Ortalıkta çırılçıplak dolaşmak onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Ne de olsa yedi yıldır Proje Üssü'nde çalışmaktaydı. Önce Alaska'da görev almıştı, şimdi de burada, İzlanda'daydı. Üstelik güzel bir kadın olduğunun farkındaydı. Henüz otuz yaşında bile değildi; küçük ve sert göğüsleri, zarf bir vücudu vardı. Dezenfektan yağmurundan ıslanmış kestane rengi uzun saçları, bukleler halinde yuvarlak omuzlarından aşağı doğru dökülüyordu.

Koridorun sonuna geldiğinde Lily, bir kapının yanındaki metal bölmeye elini koydu. Parmak izlerini okuyan kapı hafif bir rüzgarla açıldı. Girdiği yer küçük bir odaydı; kalın, şeffaf camdan

yapılmış bir bölme hem odayı ikiye ayırıyor hem de arkasındaki askeri koruyordu. Tavandaki küçük deliklerden odaya giren sıcak hava, bir an için genç kadının titremesine neden oldu.

Cam bölgedeki asker mikrofona uzandı. “Hemen hemen bitirmek üzereyiz Doktor hanım,” dedi. “Şimdi onu kimlik bilgilerinin kontrol edilmesi için üst kata gönderiyorum, sonra küçük bir dezenfeksiyon gerekecek ve daha sonra çıkabilir.”

“Bir sorun yok demek ki, teşekkürler. İşlerin yolunda gitmesine alıştım artık.”

“Evet, bunu kayıtlardan da görebiliyorum. Sonuncu olayın üstünden sadece bir hafta geçti, tüm prosedürü yerine getirmek için bize ne kadar süre lazım? Bir saat mı?”

“Dışarı çıkmak için iki buçuk saat gerekli, yeniden içeri girmek içinse bir o kadar daha.”

Asker alçak sesle mırıldandı. “Buna değer mi? Sız yukarıdakiler her şeye sahipsiniz, hatta bir spor salonunuz ve bir havuzunuz bile var.”

“Ama güneşimiz yok,” diye cevap verdi Lily. “Tüm ihtiyacımız sadece biraz temiz hava...”

Adamın açık renk gözlerindeki ifadeden onun hiçbir şey anlamadığını net olarak görebiliyordu. Hayır, hiçbir şey anlamıyordu. Askere gülümsedi.

“Dışarıdaki havayı biraz tazeleyeyim Doktor. 18 dereceye ne dersiniz?”

İzlanda için bu, neredeyse yaz havası demekti.

Lily bir biyologdu, uzmanlık alanı çevrebilimdi ve ısı değişiklikleri de dahil olmak üzere, gezegenin durumundaki her türlü değişiklik üzerinde çalışmalar yapmaktaydı. Ve sıcaklıklar yavaş

yavaş yükselmeye başlamıştı. Bunun nedeni seralar ya da hava kirliliği olabilir ama belki de... Hayır, bunu düşünmek bile istemiyordu. Bu, sadece onun hayal ürünü olan endişelerinden biriydi, o kadar.

Ama gelişmeleri gördükçe içindeki bu endişelere “dur” demek gittikçe güçleşiyordu.

Asker önündeki panele uzanıp bir düğmeye bastı ve küçük bölme bir üst kata doğru hareket etti.

Biraz ötede, sol tarafta, Glymur Şelalesi vardı. Uzun otlar ve ağaçlarla kaplı bir kayalık tarafından tamamıyla gözlerden saklanmış olmasına rağmen, Lily yaklaşık iki yüz metre yükseklikten dökülen suyun gürültüsünü duyabiliyordu.

Nefis bir manzarası olan teras, güneşin ışıklarıyla adeta yıkanıyordu. Lily terasta yavaşça ilerlerken ayaklarının altındaki betonun sıcaklığının her an biraz daha arttığını hissetti.

Bir kuş, az ötedeki boş alanın üstünde bir tur atarak yere kondu. Lily dikkatle kuşa baktı. Biraz kırıntı bulmak amacıyla etrafta seken bir güvercindi bu.

Arkasından gelen bir sesle irkildi. “Lanet olası hayvanlar!”

Doktor Kimor, Lily’ye yaklaşp ellerini onun omuzlarına koydu, sonra bir ayağını tekme atar gibi ileri doğru uzatıp kuşu kovalamaya çalıştı, kuş havalanıp tekrar birkaç adım öteye kondu.

“Bir *Columba palumbus*,” diye açıkladı Lily. “Ve buralarda görülmemesi gerekiyor. Bazen yazın çok sıcak günlerinde görülebilirler. Sıcak ve şehirleri seven bir türdür ama biz şu an Venedik’teki San Marco meydanında değiliz ki.”

Kimor burnundan soluyarak iç geçirdi. “Maalesef öyle.”

Doktor Kimor, elli yaşlarında yakışıklı bir adamdı. Özenle kesilmiş saçları ve kaslı bir vücudu vardı. Hatta iyice bronzlaşmıştı. Tüm öğleden sonralarını Proje Üssü'nün alt katındaki solar-yumda geçiriyordu. Zamanını kendisi için en iyi şekilde kullanmayı biliyordu.

"Doktor..."

"Bana Andrew de lütfen."

"Andrew... Endişelenmeye başlıyorum. Bu güneş, aşırı sıcak, güvercin... Bana göre hepsi birer belirti. Yolunda gitmeyen bir şeyler var."

Kimor, Lily'nin sınırlarını bozan bir kahkaha attı. "Ah siz ekolojistler, her zaman aynısınız. Güzel havanın tadını çıkarmak varken, hava değişikliklerinden, buzullardan, ısıdan ve daha binlerce saçmalaktan endişe eder durursunuz. Bak, karlar da çözülüyor. Ne yazık ki biz hâlâ bu yerin dibindeki delikte kapalı kalmak zorundayız."

Adam kollarını uzatarak Lily'yi tekrar omuzlarından kavradı. Lily bir ekolojist değil ama bir bilim insanı, bir çevrebilimi uzmanı olduğunu söylememek için kendisini zor tuttu. Kimor yapışkan biriydi ama aynı zamanda da Newman'ın yöneticilerindendi, yani isterse kendisine yardımcı olabilirdi.

"Yarınki toplantı için bir rapor hazırladım," dedi Lily sakın bir sesle. "Bilim kuruluna ALFA-12 üzerinde yapılan en son simülasyonların sonuçlarını sunmak istiyorum. Ve belki siz... Sen, Andrew, bana destek olabilirsin."

Kimor gülmüseddi. "Elbette ufaklık. Bu kez nelerle uğraştın? Şimdiki derdin Panda neslinin neden yok olmaya başlaması mı?"

Doktor, meslektaşının buz gibi bakışlarını fark etmemiş görü-

nüyordu, sözlerine devam etti. “Her neyse, bana göre hava hoş. Hatta bu akşam yemeği birlikte yiyebiliriz: sen ve ben, benim odamda. Böylece hazırladığın raporu bana gösterme fırsatın da olur. Bakarsın iklimizin de hoşuna gidecek bir gece geçiririz.”

Sırıtarak Lily’ye göz kırptı ancak Lily daha önce başını çevirmişti.

Bu domuz yemeği unutulırdı, tabii ki onun da raporu unutmaması gerekecekti. Ama olsun, her şeyin bir sınırı vardı.

Güvercin tembel tembel havalandı ve şelaleye doğru uçtu.

BİRİNCİ BÖLÜM
BOŞLUKTA ASILI

BİR

18 Messidor¹ 2251, KARA ORMAN.

47° 57' Kuzey, 8° 29' Doğu. Sıfır noktasından 706 m.

Ağaçların hepsi hastaydı. Koca gövdeleri çürüyor, aralardan çıkan eğri büğrü filizler cansız birkaç dal vererek ayağa kalkmaya çabalıyorlardı. Bu halleriyle Lorenzo'ya ağaçtan çok, fazla büyümüş diken öbeklerini hatırlatıyorlardı.

Genç adam, elindeki dalın kabuğunu sıyrıp onu saran küfü kokladı. "Hepsi ölmüş," diye mırıldandı. "Artık bu ağaçlardan olsa olsa yakacak odun olur."

Onu birkaç adım geriden takip eden babası José, oğlunun söylediklerini duymazdan geldi. Hevesini söndürebilecek her şeyi görmezden gelme konusunda çok başarılıydı. Bütün dikkatini elindeki çatal biçimli çubuklara vermişti, öne doğru gergin bir şekilde tuttuğu açık renkli yaş dalların tek boynuz kulları içerdiği-ne inanıyordu. "İşte onlara su bulma gücü veren de bu kullar,"

1 Fransız Cumhuriyetçi Takvimi'ne göre onuncu sırada olan ve 19 veya 20 Haziran'da başlayan ay. Fransız İhtilali'nden sonra bir süreliğine Fransa'da kullanılmış olan bu takvim, 30 günlük 12 aydan oluşur. Hafta ise 10 gündüktür. (e.n.)

diye mırıldandı José. Lorenzo içinse işlerini yaptıkları sürece dallerin ne içerdiğinin bir önemi yoktu.

Altı saattir hızlı adımlarla yürüyorlardı ve artık ikisi de bacaklarını hissetmiyordu. Babasının elli yaşında olmasına karşın o henüz on sekiz yaşındaydı. Aynı annesi gibi uzun ve zayıf bir bedeni, gece gibi koyu saçları ve simsiyah gözleri olan delikanlı çoktan yorulmuştu. Oysa daha kısa boylu ve şişman olan José, sırtındaki kondansatöre ve son üç saattir hiç mola vermemelerine rağmen, adımlarını yavaşlatmıyordu bile.

José kemerine asılı deri kılıfa elindeki çubukları dikkatlice soktu ve “Biraz daha gayret,” diyerek oğlunu cesaretlendirmeye çalıştı. “İlerideki küçük düzlüğü geçtikten sonra geceyi geçirmek için kamp kurabiliriz.”

Lorenzo bu habere yorgun bir gülümsemeyle cevap verdi. Bu yorucu yürüyüş birkaç haftadır devam ediyordu. Pralial² çoktan bitmişti ve Urzak için toplamaları gereken bin litre suyun son günü olan 25 Thermidora³ bir aydan az bir zaman kalmıştı. Şimdilik iki yüz litreden az su toplamışlardı ve babasıyla birlikte, hayatta kalmak için, her gün bu suyun üç litresini içiyorlardı.

Babası, o günlük aramanın yeterli olduğuna karar verdiğinde dikenli ağaçlarla çevrili bir alanda kamp kurmaya karar verdiler. José sırtındaki kondansatörü dikkatli bir şekilde toprağın üzerine bıraktı. Birkaç kere kollarını uzatıp omuzlarını esnetmeye çalıştı ve gülümseyerek oğluna baktı. “Haydi, çadırı kuralım.”

Genç adam, içinde kendilerine gerekli tüm eşyanın bulunduğ u sırt çantasını omuzlarından çıkartıp yere bıraktı. Boynunda

² Fransız Cumhuriyetçi Takvimi'ne göre dokuzuncu sırada olan ve 20 veya 21 Mayıs'ta başlayan ay. (e.n.)

³ Fransız Cumhuriyetçi Takvimi'ne göre on birinci sırada olan ve 19 veya 20 Temmuz'da başlayan ay. (e.n.)

taşıdığı su matarasını da kondansatörün menfezine astı. Bir an için, iri mekanik cihaz bir uğultu çıkararak sallandı ve mataradan birkaç damla su döküldü. Lorenzo servet değerindeki bu birkaç damlayı hemen yakalayıp keyifle ağzına attı. Bu, gün boyu yaptıkları yorucu yürüyüşten sonra muazzam bir zevkti.

“Sen de bir yudum ister mısın?” diye sordu José’ye dönerek. Adam, oğluna gülümsedi ve her ne kadar doğru olmasa da henüz susamadığını söyledi.

Lorenzo babasına ısrar etmedi. Bin litre suyu bulamamaları halinde Urzak, borçlarına karşılık olarak hava gemilerine el koyacaktı. Ve gemisi olmayan iki su avcısı için bu, yürüyen ölü gibi olmaktan farksızdı.

José kumlu toprağı kazarak yaklaşık yarım metre derinliğinde bir çukur açtı ve dibine birkaç kuru dal ve kurumuş ağaç kabukları yerleştirdi, sonra da kendi su matarasını bunların üstüne koydu. Mataranın plastik kayışını dışarıda tutarak açtığı çukuru kapadı ve kayışı birkaç taşın arasına gizledi. Ertesi gün yükselen güneşin ısıyla toprak nemlenecek ve mataranın içinde bir miktar su birikecekti.

“Böylece buraya geri döndüğümüzde bir parça birikmiş suyu garantilemiş olduk,” dedi José yaptığı işten memnun bir halde. “Mükemmel bir güneş enerjisi sistemi kurdum.”

Lorenzo umutsuzca içini çekti; bu şekilde elde edecekleri yarım litre su kesinlikle onların sorunlarını çözemezdi.

Gece ile beraber ormana soğuk da çökmüştü ve Lorenzo, çoktan deri uyku tulumunun içine girmişti. Ağzında hâlâ akşam yemeğinde yediğı, mineral tuzlarla zenginleştirilmiş çorbanın hoş tadı vardı.

José, eski haritasını çıkarıp oğlunun yanına bağdaş kurdu, ate-

şin ışığından faydalanarak haritayı incelemeye koyuldu. Neşesi yerine gelmişti ama Lorenzo bunun umutsuzluğa yenilmemek için verdiği bir çaba olduğunun farkındaydı ve babasının bu güçlü ruhuna hayrandı.

“Şu an buradayız,” dedi José, harita üzerinde bir noktayı göstererek. “Ve yarın, eğer her şey yolunda giderse, buraya, suyun kaynağına varmış olacağız.”

“Tuna Nehri’ne mi? Sence burada su bulabilecek miyiz? Çöl-
den daha kurak bir yer gibi görünüyor.”

“Tuna nehri eski çağın en önemli nehirlerinden biriydi. Rivayete göre üç bin kilometre uzunluğundaydı-”

“Ve yine rivayete göre buradan doğmuş, değil mi? Peki harita-
daki şu küçük yazılar ne? *Brigach* ve *Breg*?”

José düşünceli bir halde burnunu kaşıdı. “Hiçbir fikrim yok. Belki de eskilerin suyun kaynağına verdikleri isimlerdir. Ama bana göre daha önemli olan şey hâlâ burada içilecek su bulunması. Temiz, taze ve belki de tonlarca su. Kondansatörümüzü ağzına kadar doldurur ve Urzak’a olan tüm borcumuzu öderiz. Hatta yepyeni bir hava gemisi bile alırsanız, böylece daha büyük ticaretler yapabiliriz. Göreceksiniz!”

Lorenzo bu hikayeyi ilk kez dinlemiyordu. Gözlerini kapadı ve babasının, onları bekleyen fantastik gelecek hakkında anlattıklarını dinlemeye devam etti. Kaderlerini sonsuza dek değiştirmek için sadece küçük bir şansa ihtiyaçları vardı. Ve sonra her şey ummadıkları kadar yolunda gidecekti...

Gözlerini açtığında saat yediyi çoktan geçmişti. Gücünü iyice toplayabilmesi için babası biraz daha uyumasına izin vermiş ve

kahvaltı için güzel bir çorba hazırlamıştı.

Eşyalarını toplayıp yeniden yürümeye başladılar. Bu kez kondansatörü taşıma sırası Lorenzo'daydı. Öte yanda babası, bir pusu-laya bir haritaya bakarak neredeyse koşar adımlarla yürüyordu.

Yarım saat sonra genç adam etrafa bakmaktan ve düşüncelere dalmaktan vazgeçip, hızla yürürken botlarının toprakta çıkardığı rutin seslere yoğunlaşmaya çalıştı. Her hareketinde sırtındaki ağır yük, derisine sürtünüp canını yakıyordu. İçindeki iki yüz litre su ile birlikte kondansatör yaklaşık elli kilo ağırlığındaydı.

Güneş tam tepeye vardığında mola vererek yüklerini değiştirdiler. José elindeki çubuklarla araştırmasına devam ediyordu. Birden koşmaya başlayınca Lorenzo da ona yetişmek için koşmaya başladı. Ölü ağaçlar her yanı sarmıştı: parçalanmış gövdeler, etrafa saçılmış dallar, gökyüzüne doğru uzanmış cılız, cansız parmakları andırıyordu.

“Şuna bak,” dedi José az ilerideki bir dalı işaret ederek. “Henüz tamamen kurumamış. Ağaç kurumaya başlayalı fazla zaman olmamış demek ki.”

“Sence bu iyiye mi işaret?”

José kuvvetli bir kahkaha attı. “Bahse bile varım.”

Brigach ve Breg sihirli kelimelerdi: Tuna'nın doğduğu yeri, dolayısıyla da onların şanslarının açıldığını gösteriyordu.

Küçük bir tepeye tırmanmaya başladılar, adam sık sık haritaya ve pusulasına bakıyordu. Hedeflerine hemen hemen varmışlardı. Tepenin ardında mucize onları bekliyordu. Gözlerden saklanmış temiz su sadece onlarınındı. Kesinlikle bir nehir yatağı... Belki de sonsuz bir kaynak!

Ölü ağaç gövdelerinin arasından, insanın tüm yorgunluğu alıp

götüren hafif bir rüzgar esiyordu. Lorenzo ve José, son metreleri koşarak tırmanmaya başladılar, zirve gittikçe yaklaşıyor, rüzgar da hızını artırıyordu. Genç adam içindeki susuzluğu gidermek için rüzgarın nemli havasını içine çekiyor ve birazdan kendi gözleriyle şahit olacağı mucizeyi düşünüyordu. “Bu kez oldu,” diye mırıldandı, “bu kez gerçekten başardık.”

İşte son taş, son çalılık... Sonunda zirveye varmışlardı ve gözlerinin önünde kocaman bir...

...bir boşluk vardı.

Ağaçların ilerisinde toprak derin bir yarıkla ikiye ayrılmıştı ve sonrasında... Hiçbir şey. Sadece rüzgar ve gökyüzü... Lorenzo ve babasının bulunduğu uçsuz bucaksız toprak parçasının önünde kocaman bir bulut uzanıyordu. Biraz ötede başka bir kara parçası boşlukta adeta yüüyordu. Biraz daha önlerinde, yaklaşık birkaç kilometre uzaklıkta, havada asılı bir başka kara parçası, bir ada daha vardı. Bu ada da, diğerlerinin olduğu gibi, ırılı ufaklı kayalar ve ağaçlarla kaplıydı. Ağaçların kökleri, uzun zaman önce yok olmuş bir dünyayı ararcasına, toprağı delip geçmiş, boşlukta sallanıp durmaktaydı.

Ve ayrıca ileride, bir insanın üstünde zorlukla oturabileceği kadar küçük bir başka ada boşlukta yüüyordu.

José dışlarının arasından bir küfür savurarak uçuşuma yaklaşım aşağı doğru baktı. Altlarında masmavi gökyüzünden başka hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey yoktu.

Son günlerde yaptıkları uzun ve zorlu yürüyüşte neredeyse her şeyi unutmuşlardı. Sanki her şey, o eski çağda olması gerektiği

gibi görünmüştü gözlerine. Oysa günlerce, aylarca yürüyebilecekleri bir dünya yoktu artık, o zamanlar sonsuza dek bitmişti.

Lorenzo ve babası, Skyland'de bulunuyorlardı.

2 Prairial 2251, YENİ OXFORD-16, Eğitim Binası.

51° 45' Kuzey, 1° 15' Batı. Sıfır Noktasından 58 m.

Yakası boyunlarına kadar ilikli beyaz üniformalar giymiş kırk iki çocuk sıkılmış ve ilgisiz bir ifadeyle Valery'yi izliyordu. Düzgün bir şekilde tıraşlanmış saç derileri neon ışıklarının altında pırıl pırıl parlıyordu. Profesör de aynı onlar gibi üniforma giymişti ancak onunki, öğretmenlere has bir renk olan siyahı.

Valery'ye bakarak gülümsedi. "Ve işte bu yüzden, şu ana kadar bildiğimiz tek aktif yanardağ olan Vesu-13'ün üzerinde yapılacak incelemeler Skyland'ın morfolojisi hakkında bizlere yeni bilgiler verebilir," diye sözlerini tamamladı genç kız.

Profesör, sunumdan son derece memnun, Valery'nin sözlerini onaylarcasına başını sallıyordu. "Bitirdim," diye eklemek zorunda kaldı Valery.

Sınıfta bir kıpırdanma oldu, birkaç öğrenci Valery'yi alkışladı. Kız, derin bir nefes alarak yerine döndü.

Orta Öğretim ve Eğitim Enstitüsü, eski çağa kadar uzanan ve Yeni Oxford-16 adasını tamamıyla kaplayan görkemli bir binaydı. Pencerelerden, birkaç beyaz bulutun hızla ufka doğru koştuğu masmavi gökyüzünü görmek mümkündü. O bölgede rüzgarlar çok şiddetliydi, öyle ki hava gemileri yere iniş yapabilmek için son derece güçlük çekiyorlardı.

O anda Valery bir yolcu gemisine atlamak ve onunla buralardan çekip gitmek için her şeyini verebilirdi. New York ya da Los Angeles'taki okullardan birine gider, orada her şeye yeniden başlardı, o zaman belki de ona "inekmiş" gibi bakmayan yeni sınıf arkadaşları da olabilirdi.

"Çalışmam biraz sıkıcıydı, değil mi?" diye sordu yerine otururken Maria'ya.

Sıra arkadaşı esneyerek ona boş gözlerle baktı. O esnada profesör de bir sonraki ders ödevini tahtaya yazmıştı: Valery'nin az önce sınıfa sunduğu rapor hakkında küçük bir araştırma.

Sınıftaki birkaç çocuk dönüp ters ters Valery'ye baktı.

Valery özür dilercesine Maria'ya gülümseyerek "İstersen sana notlarımı verebilirim," dedi.

Kız onu duymazdan geldi ama Valery durumu düzeltmek amacıyla ısrar etmeye devam etti. "Dersten sonra benimle koşmaya gelir misin? Yemeğe gitmek istemiyorum."

"Gelemem. Yapacak işlerim var."

O sırada zil çaldı ve çocukların hepsi aynı anda ayağa fırladılar. Verilen ödevin hoşnutsuzluğu ile başlayan mırıldanmalar zilin sesiyle gürültüye döndü, beyaz üniformalı gençler arka arkaya sınıf kapısından çıkmaya başladılar.

Profesör beklemesi için ona işaret ettiğinde Valery, kitaplarını toplamış, diğerlerine katılmak üzere sınıf kapısına doğru ilerlemeye başlamıştı.

On altı buçuk yaşındaydı, sırtın yüzünde zeki bir ifade vardı ve belli belirsiz kaşlarının altındaki koyu mavi gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Tüm diğer seijinler gibi o da ebeveynlerini hiç tanımamıştı ancak açık renk teni, atalarının Kuzey Avrupalı olduğunu akla

getiriyordu. Belki Belçika ya da Norveç, kim bilir. Profesör Donna ise esmer tenliydi ve saçsız başının derisi tüm sınıfın ışığını içine çekmiş gibi parlıyordu.

“Tebrikler,” dedi Donna kollarını göğsünün altında birleştirerek. “Gördüğüm en ilginç araştırmalardan biriydi.”

Valery cevap vermedi. Bir acemi, kendisine net bir şekilde soru sorulmadıkça konuşmaya yetkili değildi.

“Sen, biyolojiden fiziğe tüm fen derslerinde sınıfın en iyi öğrencisisin, matematikten söz etmiyorum bile. Ve bilime ve jeolojiye olan ilgin, senin doğru insan olabileceğini düşünmeme neden oluyor.”

Genç kızın hiçbir şey anlamadan onu dinlemeye uğraştığını gören Donna devam etti. “Yarın okulumuza Sfera’dan, yani merkez Washington-5’ten bir gemi gelecek. Skyland’daki belli başlı tüm okulları ziyaret eden bir bilim kurulu, özellikle jeoloji ve doğa bilimleri konusunda yetiştirilecek genç öğrenciler arıyor. Ve ben de onlara senin ismini vermeyi düşünüyorum.”

Valery dudaklarını ısırırdı.

“Konuşabilirsin Valery.”

“Efendim... Teşekkür ederim ama gerçekten de o kişinin ben olduğuma... Bilemiyorum... Siz biliyorsunuz ki...”

“Neyi?”

“Benim sejiin yeteneklerimi. İstedığım kadar güçlü değiller.”

Profesör Donna başını salladı. “Eğitmeninle konuştum. Ona göre sendeki sorun psikolojik, bir öz güven eksikliği ki bu beni hiç ilgilendirmiyor.”

“Ama ben-”

“İtiraz kabul etmiyorum. Sana haber verdiğim zaman, değerli

ziyaretçilerimize sunmak üzere benim için birkaç araştırma yapmaya hazırlan. Hoşça kal.”

Okul ve Yeni Oxford-16 adasının dış duvarları arasında yaklaşık yirmi metre genişliğinde, çim kaplı bir koridor vardı. Etrafındaki şeffaf bariyer burada bulunan insanların derin uçuruma düşmelerini engellemek için yapılmıştı. Teneffüslerde, robot Brigler her tarafta dolaşıyor, spor ya da yürüyüş yapan öğrencileri dikkatle izliyorlardı.

O metal yığını fasulye sırtıklarının etrafta dolaşması Valery'nin canını sıkırsa da, öğrencilerin dediği gibi “gezinti” onun en çok sevdiği şeydi. Burada çakıllı bir patika ve hatta kurumuş birkaç ağaç bile vardı, koruma camının arkasından adanın sınırlarının bittiğini işaret eden derin uçurum görülüyordu. Bulutlar, yakındaki Londra şehrine doğru uçan yolcu gemileri, yelkenli ya da motorlu büyük yük gemileri...

Valery ilk turu çoktan tamamlamıştı ve neredeyse ikinci turu bitirmek üzereydi. Bir yandan koşuyor, diğer yandan da düşüncelerinin ardı ardına akıp gitmesine engel olamıyordu. O an aklını en çok meşgul eden şey Maria'nın ona karşı olan tutumuydu.

Birbirleriyle dost oldukları pek söylenemezdi (okulda dostluk güçsüzlük sayılırdı) ama Maria ona karşı her zaman nazık olmuştur. Geceleri sık sık birlikte ders çalışarak geçirirlerdi. Oysa o gün sessiz kalmış, hatta kaba bile davranmıştı. Her şey şu jeoloji ödevinin suçuydu, Valery bundan emindi.

Lanet olsun! Donna kendisine bu ödevi verdiği zaman, genç kız kendi kendine söz vermişti. Çok fazla çalışmayacak, en azından bir kez olsun başarılı olmayacaktı. Ancak yanardağları araştırmaya

başlayıp daha yüzlerce araştırma olanağıyla karşılaşınca heyecanlanmış, hiç farkına varmadan onlarca sayfalık bir rapor hazırlamıştı. Artık bütün sınıf ondan nefret ediyordu; şimdi başına bir de Washington-5 komisyonu çıkmıştı, belki ona bir ödül ya da madalya verecekler ve sonra onu arkadaşlarının kızgın bakışları altında bırakarak çekip gideceklerdi. Ne kahrolası bir son!

Bir Brig'ın metalik sesi düşüncelerini böldü: *"Dikkat edin küçük hanım. Dersinizin başlamasına sadece otuz iki dakika kaldı. Sınıfınıza dönmeye hazırlanın. Çabuk."*

"Tamam," diye homurdandı Valery.

Brig iki buçuk metre boyundaydı, geniş omuzlu bedeni işlenmiş metalden yapılmıştı ve mat renkteydi. Tüm bu kaba görüntüsüne rağmen son derece güçlü ve çevikti ama ne yazık ki programcılar onlara kibar konuşmayı öğretmek için hiç uğraşmamışlardı.

Genç kız koşturaya devam etti ve karşıdan ona doğru gelen robotu, aynı saçmalıkları tekrar etmeye başlamadan önce, elini ona doğru uzatıp susturdu. Dersin başlamasına otuz bir dakika kalmıştı. Bir duş almak için yeterli bir zamandı.

Banyolar, kızlar ve erkekler olmak üzere ikiye ayrılmıştı ancak seijinlerin hiçbirinin içinde, karşı cinsten utanma duygusu oluşmasına izin verilmemişti. Banyo alanı, penceresi ve bölmeleri olmayan çok geniş bir salondan ibaretti. Beyaz karolu duvarların üzerine büyük siyah harflerle: *Bir seijin asla utanmaz ve korkmaz*, yazılıydı.

Valery içeri girdiğinde banyo boştu. Kızların hepsi hâlâ yemekte olmalıydılar.

Elbiselerini ve ayakkabılarını çıkartıp çamaşır asansörüne koydu ve en yakın duşa doğru ilerledi. Su kısıtlaması yapıldığı

saattli, bu yüzden su, ince ve cansız akıyordu ama yine de onu mutlu etmeye, yorgun kaslarını çözmeye yetti.

“Burada mı?”

“Evet, içeri girerken gördüm.”

“Öyleyse gidip ona güzel bir sürpriz yapalım.”

Kızlar gülüşerek duşlara doğru ilerlediler. Sesleri duyan Valery’nin gözleri korkuyla açıldı ve hemen geri döndü.

Gelenler sınıf arkadaşları Yvonne, Lucinde, Amelia ve Maria’ydı. Beyaz üniformaları içinde, birbirleriyle itişe kakışa, Valery’ye bakıp gülüşüyorlardı. Grubun en iri yarı kızı olan Yvonne’un yüzünde ise sinsî bir ifade vardı.

Valery şaşkınlık içinde kekelemeye başladı: “Be-beni mi arıyorsunuz?”

“Kesinlikle evet, seni arıyoruz. Profesör Donna’nın gözbebeği!” dedi Yvonne dudaklarını büzüp yüzünü ekşiterek.

Valery suyu kapadı. Islak ve çıplak bir halde kızların önünde duruyordu.

“Ben istemezdim...” diye mırıldanarak kendisini affettirmeyi denedi.

“Elbette. Son fizik sınavında senden kopya çekmeme izin vermediğin gibi, değil mi? Ya da matematik sözlüsünde Lucinde ve Amelia’yı aptal durumuna düşürmek istemediğin gibi, öyle mi?”

“Ne istiyorsunuz benden?” Bakışlarını Maria’ya çevirdi. “İstemediğim sana da mı kötü bir şey yaptım?”

Maria utanarak gözlerini kaçırdı. Valery, ona sırtını dönen bu kızı, arkadaş gibi gördüğü için kendisine çok kızıyordu.

“Ne istiyorsunuz?” diye tekrarladı.

Yvonne kavgaya çıkmaya hazırlanır gibi yumruklarını sıktı.

Valery ayak parmaklarının ucunda hareket etmeye başladı. Bulundukları ıslak zemin, kavga için uygun bir yer değildi. Yvonne ondan en az on kilo daha fazlaydı, üstelik dört kişiye karşı tek başınaydı. Yine de kavgada iyi sayılırdı ve çıplak ayaklarıyla, ayaklarında suda kayan ayakkabılar olan kızlara göre daha avantajlıydı. “Tek başına gelsene,” diye tısladı.

Yvonne öne doğru bir adım attı, Valery dizlerini büküp nefesini tutarak korunma pozisyonuna geçti. Hazırdı.

“Ne bekliyorsun?”

Düşmanı kararsızdı; zayıf bir gardı vardı, şaşkın bir ifadeyle arkadaşlarına baktı. Neden yanına gelmiyorlardı? Neden ona yardım etmiyorlardı?

Valery zorla gülmeye çalıştı. “Sanırım arkadaşların korkuyor. Dövüş sanatlarında senden daha üst sınıfta olduğumu hatırlatırım. Benimle kavga etmek istediğinden emin misin?”

Yvonne homurdandı. “Küçük aptal. Dua et ki burada kavga etmek yasak. Yoksa sana gücümü gösterirdim.”

Birkaç saniye içinde dördü de, ıslak zeminde ayak izlerini bırakarak, ortadan kaybolmuştu. Valery tekrar duşu açtı ve gözlerini kapadı. Yvonne’a söyledikleri gerçektir: Hayır, dövüş sanatlarında olan üstünlüğü konusunda değil, o gerçekten Yvonne’dan daha üstün bir sejjindi. Ve onlara bunu ödecekti.

İKİ

3 Prairial 2251, YENİ OXFORD-16, Eğitim Binası.
51° 45' Kuzey, 1° 15' Batı. Sıfır Noktasından 58 m.

Hava gemilerinin indiği pistin avlusunda, bin iki yüz öğrenci güneşin altında sıralanmışlardı: en ön sırada, ince mavi çizgili üniformalarıyla askeri öğrenciler, sonra kırmızı çizgili üniformalarıyla yetişkin öğrenciler ve en arkada bembeyaz üniformalarıyla yeni başlayan acemiler. Öte yanda ise, binaların gölgelerine sığınmış, siyah giysileri içinde öğretmenler.

Valery, bu düzenin belli bir nedeni olduğunun farkındaydı. Kızgın güneşin altında hazır bekleyen bir grup yetenekli seijin, ünlü misafirler tarafından bir hakaret, bir tehdit gibi algılanabilirdi.

Avludaki tüm insanlar arasında, geniş bir koltukta rahatça oturan tek kişi olan okul müdürü elindeki düdüğü iki kere çaldı. Tüm öğrencilerin karınları biraz daha içeri doğru girdi, göğüsler dışarı doğru kabardı ve yüzler misafirleri selamlamak üzere ciddileşti.

Üstlerinde hava gemisinin karaltısı belirdi. Dev bir konik silindirik biçimindeki gemi, Firewing sınıfından bir firkateyndi ve iki avcı uçağı tarafından korunuyordu.

Pilot, pistin üstüne yaklaşınca motorları durdurup hava frenlerini çalıştırdı ve alan bir anda sıcak havayla doldu.

Müdürün düdüğünün sesi yeniden duyuldu ve öğrenciler hep bir ağızdan okulun marşını söylemeye başladılar:

*Bizi birbirimize bağlayan güneşin,
Sfera'nın hizmetkarlarıyız...
Hepimiz, etrafında döndüğümüz güneşin,
Sfera'nın hizmetkarlarıyız...*

Hava gemisi dik bir şekilde piste indi, adanın etrafındaki duvarları ve binaları gölgede bırakan dev bir kule gibiydi.

Profesör Daniel'in bir el işaretiyle iki askerî öğrenci, iki üst sınıf öğrencisi ve iki acemiden -ki bunlardan biri Valery'ydi- oluşan karşılama komitesi öne doğru ilerledi. Genç kız daha ciddi ve olabildiğince disiplinli görünmek amacıyla başı yukarıda ve dım-dık yürüyordu. Hava gemisinin kapısının açıldığı sırada onlar da müdür ve öğretmenlerin yanındaki yerlerini almışlardı.

Valery, biraz da hayal kırıklığıyla gelen misafirlerin çok fazla ilginç kişiler olmadıklarını fark etti: Üst düzey yöneticilere özgü takım elbiseler giymiş üç yaşlı adam ve onlardan biraz daha genç, tıraşlı kafası terden pırıl pırıl parlayan, sivri kulaklı bir kadın.

Adamlardan biri müdüre doğru yöneldi, pürüzsüz bir teni ve tombul bir yüzü olan yaşlı adam sert bir hareketle müdürü selamladı. Ardından eliyile karşılama komitesindeki öğrencileri işaret ederek "Bize önerebileceğin en iyi öğrencilerin bunlar mı Ere-mith?" diye sordu.

Tüm avluyu derin ve hissedilebilir bir sessizlik sardı. Çocuk-

lar, öğrencilik hayatları boyunca hiç kimsenin müdürle bu ses tonunda konuşmaya yeltendiğini görmemişlerdi.

“Onları sınavabilirsiniz Profesör.”

Müdür, öğrencilerini oyuna sokarak, bu meydan okumayı kabul etmek zorunda kalmıştı. İçlerinden birisinin hata yapması halinde... Bunun sonuçları o kadar korkunçtu ki Valery bu düşünceyi hemen kafasından defetti.

“Sen!” dedi misafir profesör, en öndeki yassı burunlu, kızıl kirpikli askeri sınıf öğrencisini işaret ederek. “Pi sayısının ilk yırtmı basamağıyla değerini söyle.”

“Üç virgül bir dört bir beş dokuz...” Öğrenci, verdiği cevaba yoğunlaşmak amacıyla derin bir nefes alıp gözlerini kapayarak devam etti. “...İki altı beş... üç beş... sekiz dokuz yedi... altı... hayır...”

Kekelemeye başladı ve Valery’ye sanki dizleri utançtan titriyormuş gibi geldi. Çocuk heyecanla devam etti. “İki değil mi?”

“Dokuz,” diye mırıldandı Sfera’dan gelen misafir. “Çok büyük bir hayal kırıklığına uğradım.”

Adam daha sözlerini bitirmeden Valery farkında olmadan konuşmaya başladı: “Üç virgül bir dört bir beş dokuz iki altı beş üç beş sekiz yedi dokuz üç iki üç sekiz dört altı iki dört üç üç sekiz üç iki yedi dokuz beş sıfır iki sekiz sekiz dört...”

Otuz altı basamağa kadar gelmişti ve herkesin gözü onun üzerindeydi.

Ben ne yapıyorum? diye düşündü. *Tamamen çıldırmış olmalıyım. Bana soru sorulmadan konuşmaya başladım.*

“Kaç basamağa kadar hatırlıyorsun küçük kız?” diye sordu misafir donuk bir sesle.

“Altmış dört, efendim. Ama izin verirseniz...”

Herhangi bir hesap makinesinin hesaplayamadığı, irrasyonel bir sayının alt basamaklarını ezberlemek onun için sadece bir egzersizdi.

Askeri öğrencilerden biri, tüm kuralları hiçe sayarak, kaburgalarına bir dirsek attı, az ileride duran Profesör Daniel ise onu kendi elleriyle boğmak istediğini anlatırcasına, gözlerini dikmiş Valery’ye bakıyordu. Misafir ise gülümsemeye benzer bir ağız hareketi yapıp devam etti. “Niçin bu sayıları ezberledin? Hepsini nasıl hatırlıyorsun?”

“P1 formülleri üzerinde çalışıyordum efendim. O sırada okumuştum ve aklımda kalmış.”

Misafir, Valery’yı tamamen görmezden gelerek ona sırtını döndü ve müdüre hakarak “Belki de bu yolculuk pek de boşuna yapılmış sayılmaz,” dedi.

Profesör Daniel bir elini, arkadaşça bir dokunuş olmaktan ziyade bir güç gösterisine benzer bir kuvvetle, Valery’nin omzuna koydu ve diğer öğrencilere uzaklaşmalarını işaret etti.

Valery sıradaki yerine dönerken Yvonne’un ona dik dik baktığını fark etti. Elleri yoğun bir mavi ışıkla parlıyor gibiydi. Valery bunun bir tehdit anlamına geldiğini anladı.

Profesör Donna ve Profesör Daniel kürsünün arkasında, yan yana oturuyorlardı. Valery ise tam karşılarında, terden sıırıslam olmuş üniforması içinde, ayakta duruyordu. Sınıf, sımsıkı kapanmış panjurlar nedeniyle loş bir ışıkla aydınlanıyordu. Müdür odada değildi; misafirleri yalnız bırakmak istememiş ancak Daniel’e gerekeni yapması için emir vermişti.

“Savunmanı bekliyoruz Valery. Söylemek istediğin bir şey var mı?”

“Efendim, sessiz kalmak, okulumuzun yetersiz eğitim verdiği anlamına gelecektir diye düşündüm.”

“Haklısın,” diye cevap verdi Donna. “Ancak sorun bu değil. Sana izin verilmeden konuştun, yeni gelenlerin sessiz olmaları zorunludur. Bunu biliyordun, değil mi?”

“Evet, efendim. Acemi Öğrenciler Kanunu 3. maddesi.”

“Tekrarla.”

“Acemi öğrenci, gün boyunca, sıkı bir sessizlik içinde kalmak zorundadır. Ancak bu şekilde ona armağan edilmiş olan büyük yetenekleri doğru bir şekilde kendi içinde yaratabilir. Acemi öğrenci, ancak ona soru sorulduğu zaman konuşabilir ve cevabı, sözcüklerin değerini öğrenmesi için, çok net ve kısa olmalıdır. Acemi öğrenci, arkadaşları arasında da sessizliğin sağlanması için elinden geleni yapmak zorundadır ve acemiler arasındaki konuşmalar, onlardan üst kademe herhangi biri tarafından istenildiği halde kesilebilir.”

“Öyleyse kuralları çiğnediğini kabul ediyorsun.”

“Evet,” diye cevap verdi Valery zor duyulabilir bir sesle.

Daniel kollarını kürsünün üstünde birleştirerek “Şu andan itibaren, sekiz ay boyunca, sessiz kalmaya mahkum edildin. Sadece bir profesör ya da en üst düzey bir öğrenci tarafından sorgulanırken konuşabilirsin. Seninle aynı derecedeki öğrenciler arasında sessizliğini korumaya mecbursun. Ayrıca yedi doz kırbaç cezasına çarptırılacaksın.”

Donna hemen ekledi: “Ancak misafirimizin özel ricası dikkate alınarak, kırbaç cezası özel bir şekilde yerine getirilecek ve senin

siciline işlenmeyecektir.”

Bu, okulda çok sık verilmeyen korkunç bir cezaydı. Neredeyse bir yıl sayılan bir suskunluk boyunca isteyen herkesin tacizlerine, aşağılamalarına dayanmak zorunda kalacaktı. Ama bunlardan daha ağır gelen şey kırbaç cezasıydı. Valery bir kez bu acıyı tatmıştı, ona vurulan iki doz kırbacın acısı ve anısı aylarca içinden çıkmamıştı.

“Son bir şey,” diye ekledi Donna, “öğle yemeğinden sonra, saat 15.00 ve 00.00 arasında yanardağlar hakkındaki araştırmanı ve tüm notlarını bir rapor halinde bana getireceksin. Misafirler bunları incelemek istiyorlar. Söylemek istediğin bir şey var mı?”

“Evet, efendim. Eğer mümkünse kırbaç cezasının hemen uygulanmasını istiyorum.”

Günlerce bu cezanın korkusuyla yaşamaktansa bir an önce bitmesini istemek, yapılması gereken en doğru şeydi.

Profesör Daniel kürsünün altından bir kutu çıkardı; içinde sinaptik uyarıcıyla yüklü bir şırınga ve içleri boş, sanki çiğnenecek birer sakızmış gibi görünen kapsüller vardı. Profesör şırıngadaki bütün ilacı kapsüllerin içine enjekte etti ve yutması için Valery’ye uzattı. Genç kız itiraz etmeden kapsülleri alıp yuttu.

Haplar yarım saat içinde etkisini göstermeye başlayacaktı. Valery boş yatakhane, yatağına uzanıp o anın gelmesini bekledi. Bu olay, hayatı boyunca hiç kimseye söz etmekten hoşlanmayacağı bir anı olarak kalacaktı.

Acemilerin yemek salonu, duvarlarında sararmış tablolar ve resimler asılı, eski çağdan kalmış büyük bir salondur. Meşe ağacından yapılmış üç uzun masa tüm salonu dolduruyordu. Salonun ucun-

da, kapının yanında duran iki jinsel hizmetkar, yemek servisini yapıyor ve çocukların şakalarından nasiplerini alıyorlardı.

Burası, acemilerin denetim altında tutulmadığı ve (jinsel hizmetkarların dışında) yetişkinlerle karşılaşma ihtimalleri olmayan, okuldaki sayılı yerlerden biriydi. Kısacası öğle yemekleri onların gönüllerince eğlenmeleri ve şakalaşmaları için tek fırsattı.

Valery titreyerek yemek salonuna girdiğinde hemen herkes çoktan yemeğini bitirip gitmişti. Son gayretiyle yemek servisi tezgahına doğru ilerlemeye çalıştı. Orta yaşlı bir kadın hemen bir servis tepsi alıp bir bölümüne sebze çorbası diğerine de iğrenç kokulu bir türlü yemeği koydu.

Aslında tenine tek bir kırbaç darbesi almamış olsa bile (neyse ki birtakım barbarların nesli asırlar önce tükenmişti) Valery'nin beyni ona, sırtına yedi kez kırbaç vurulduğunu söylüyordu ve elbiselerinin tenine en küçük teması bile onu incitiyor, içinden çılglık çılgına bağırma isteği geliyordu. Bu durum birkaç gün daha, belki de bir haftadan fazla sürecekti.

Bitkin bir halde önüne gelen ilk masaya oturup yemeğe koyuldu.

"İşte okulumuzun kurtuluşu burada! Misafirlerin önünde bir askeri öğrenciyi rezil ederek konuşma cesareti gösteren büyük kahraman!"

Valery o kadar yorgundu ki yanına yaklaşan Yvonne ve arkadaşı Lucinde'yi fark etmemişti bile. İki kız sırtarak ona doğru yürümeye devam ettiler. Valery ile aynı masada yemek yiyen irtı yarı bir acemi, sessizce yemek tepsisini alıp hemen masadan savuştu.

Yvonne bir elini Valery'nin omzuna koydu ve genç kız acıyla inlemesine engel olamadı. Yvonne'un yüzünde hain bir gülümseme belirdi. "Birilerine kırbaç cezası verilmiş galiba, değil mi?"

Valery tam cevap vermek üzereydi ki hemen sustu; önünde sekiz ay sürecek bir cezası vardı. Aslında yemek salonunda konuşsa kıtsenin haberi olmazdı ancak yine de buna cesaret edemedi, içlerinden mutlaka casusluk yapacak birkaç öğrenci çıkabilirdi.

“Ne oldu? Dilini mi yuttun?”

Yvonne, sırf eğlence olsun diye, elini tekrar Valery’nin sırtına koydu ve aşağı kadar indirdi. Valery yine acıyla inledi. Bu kez işkencecisi keyifli bir kahkaha attı. “Anladım! Sessiz kalmaya mahkum edildin! Ne kadar süre için? Bir hafta? Bir ay?”

Valery tam yerinden fırlayıp kaçmak üzereyken salona bir askeri öğrenci girdi, beyaz üniformasının göğsündeki mavi kurdele pırl pırl parlıyordu. “Valery,” diye seslendi, “Profesör Donna sana toplantının saat 14.30’a alındığını söylememi istedi. Yemeğini çabuk bitir, seni bekliyorlar.”

Genç kız tam cevap vermek üzereyken aklına aldığı sessiz kalma cezası geldi ve sadece ağzındaki lokmayı yutmayı becerebilirdi. Bu arada öğrenci onunla konuşurken, Yvonne’un yemek salonundan koşar adımlarla çıktığını fark etti. Bu kötüye işaretti.

Sırtının acısından ve duyduğu kızgınlıktan dolayı tır tır titreyerek etüt salonuna girdi. Masası sağ tarafta, diğerlerinin masalarından, beline kadar gelen, ince, plastik bölmelerle ayrılmış olan dördüncü bölümdeydi. Bu bölmelerden birine, henüz on iki yaşındayken renkli kalemle adını kazımişti. *Valery*.

Masanın üst kısmı yukarı doğru kalkabiliyordu, alt tarafta Valery’nin tüm kitaplarını, ders notlarını ve diğer ekipmanlarını koyabileceği genişçe bir çekmece bulunuyordu. Genç kız, kenarı yeşil çizgili plastik bir dosya içindeki raporunu tüm diğer notları-

nın üzerine bırakmıştı. Ama şimdi dosya yerinde yoktu.

Kendi masasından dört, beş masa ötede çalışan bir askeri öğrenci başını notlarından kaldırıp Valery'ye seslendi: "Bir sorun mu var?"

Ona soru sorulmuştu, şimdi konuşabilirdi. "Efendim, birkaç dakika önce benim masama yaklaşan birilerini gördünüz mü?"

"Evet, iki acemi az önce buradaydı, gezintiye çıkmış olmalılar."

Valery, kurallar gereği, başıyla ondan üst düzeyde olan öğrenciyi selamlayıp koşarak salondan fırladı, merdivenleri yine koşarak inip avluya çıktı. Sadece karşılaştığı üst düzey öğrencileri selamlamak için yavaşlıyordu.

Acemi öğrenciler genellikle, yarı harap sütunları arasından kuvvetli bir rüzgar estiği için daha büyük öğrencilerin ragbet etmediği Saint James manastırına giderlerdi.

Manastır, kırık dökük bir verandayla çevrilmiş dikdörtgen bir yapıydı. Güneşin ışıklarıyla yıkanan avlunun ortasında kör bir mermer kuyu bulunmaktaydı, yarı ölü bir ağaç ve susuzluktan kurumuş birkaç ot öbeği de göze çarpan diğer şeylerdi.

Yvonne ve Lucinde kuyunun kenarına oturmuş, Amelia ve Maria ile çene çalıyorlardı. Valery'nin geldiğini fark edince kıkırdamaya başladılar. Yvonne ayağa kalktı ve boğazını temizledi. "Saat neredeyse iki buçuk oldu. Geç kalacaksın."

Valery kımıldamadan karşılarında durdu. Güneş tüm vücudunu ısıtıyordu ve kız, içinde biriken gücü hissetmeye başladı. Bu güç, derisini yakarak kızgınlığının artmasına neden oluyordu.

Yvonne, Lucinde'ye dönerek oyununu oynamaya başladı: "Ne diyorsun? Araştırma raporu mu? O işe yaramaz kâğıt yığınının nerede olduğu hakkında en ufak bir bilgim yok!"

“Hayatımda bunun kadar sıkıcı bir şey duymadım,” diye ekledi Amel'ta da.

Maria susuyor ama onları onaylarcasına başını sallıyordu. Ve bir zamanlar Valery neredeyse onların arkadaşları olduğuna inanıldığını düşündükçe...

Yvonne'un kahkahası onu düşüncelerinden sıyırdı. “Kaç kırbaç dozu verdiler sana kahraman kız? Profesör Donna'yı bekletirsen sonun acil servis olacak. Kaybol, bizi de rahat bırak!” dedi ve omuzlarını silkip Valery'ye arkasını döndü.

Valery sinirden bağırmaya başlamak üzereyken kızın ellerinin mavi bir ışıkla parladığını gördü, sanki tırnaklarının yerinde yanan küçük mavi ampuller vardı. Yvonne ona saldırmaya hazırlanıyordu ve o anda Valery tüm kontrolünü kaybetti.

Sırtına vuran güneş daha da sıcak hissetmeye başladı ve tüm bedeninde, kendisine hiç de yabancı olmayan bir elektrik akımı hissetti. Ancak bu kez, bu gücü daha önce hiç olmadığı kadar yoğun hissediyordu. Hiçbir şey düşünmedi, hiçbir şey yapmadı ama bir saniye içinde terden sıırıslıslam olduğunu hissetti. Sırtındaki hayali yaranın yeri gökyüzü mavisi olmaya başladı, gözlerinin önüne serilen masmavi bir tülün arkasında bakışları buğulandı.

Aynı ağır çekim bir filmdeymiş gibiydi, yine de Yvonne'un gözlerindeki nefreti okuyabiliyordu. Hayal meyal Maria'nın yerinden fırlayıp arkadaşına doğru sıçradığını ve ikisinin beraber yere düştüklerini gördü.

Sonra tüm enerji masmavi bir şimşeye dönüşüp kayboldu ve Valery o an kendisini, köklerinden kurtulmuş, boşlukta sallanan ölü bir ağaç gibi hissetti. Yvonne yere yığılmıştı ve arkasında, eski manastırın sütunlarından biri, yoğun bir toz bulutunun içinde,

küçük taş parçacıkları halinde sağa sola uçuşuyordu.

Valery bitkin bir halde olduğu yere diz çöktü. Brig'in metal eli omzuna dokunduğunda, kırbaç cezasının bedeninde bıraktığı o şiddetli acıyı tekrar hissetti. Robotun mekanik sesi manastırın dış duvarlarında yankılandı: "*Madde 6 ihlali: Bir seijinin gücünü bir diğer seijinin üzerinde kötüye kullanması.*"

Yvonne yerde, Maria da onun üstündeydi. Bir saniyede yaptığı atlayışla arkadaşının hayatını kurtarmıştı. Amelia ve Lucinde fal taşı gibi açılmış gözleriyle geri geri giderek Valery ve Brig'den uzaklaşmaya çalıştılar.

Robot Brig, Valery'yi yerden kaldırdı, o sırada diğer robotlar da eklemli bacaklarıyla hızla onlara doğru yaklaşıyorlardı. Bir anda Valery'yi bir çember içine aldılar. "*Acemi öğrenci Valery, tutuklusunuz.*"

20 Messidor 2251, KARA ORMAN.

47° 57' Kuzey, 8° 29' Doğu. Sıfır noktasından 706 m.

"Şu suyun güzelliğine bak. İyi ki bu sistemi yapmışım!"

José matarayı gömdüğü yerden çıkarttı, gözlerini kapayıp dini bir ayin yapıyormuş gibi, özenle matarayı kafasına dikti. Lorenzo sessizce onu izliyordu.

Tuna, onları büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı ve ellerinde bulunan eski harita güvendikleri tek şeydi. Ertesi gün de ada-nın sınırları boyunca koşmaya ve bir iz aramaya devam etmişlerdi. Ama sonuç kocaman bir hiçti. Güneş battıktan sonra uyumak yerine kamp kurdukları yere geri dönmeyi uygun görmüşlerdi.

Peki ya şimdi? Bir adadan diğerine, yeni bir su kaynağı bulma ümidiyle, boş yere dolaşmaya devam etmek zorundaydılar. Belki de bu bölgede zaman kaybetmekten vazgeçip kuzeye, 60. paralele doğru yönelmeleri daha doğru olacaktı.

Babası suyunu içip bitirdikten sonra Lorenzo, “Şu haritayı bir daha inceleyelim baba. Bir şeyler anlamaya çalışalım,” dedi.

José önlerindeki kuru toprağın üzerine haritayı açtı.

“İşte burası,” diye konuşmaya başladı Lorenzo. “*Brigach ve Breg*. Bana kalırsa problemin kalbi bu iki isim.”

Ellerindeki harita, sayfaları yüzlerce kere okunmaktan yıpranmış, sararmış, kirlili bir not defterinden başka bir şey değildi. Kenarları aşınmış, üstünde zamanla silinmiş bir sürü not bulunan bu harita onları eski çağa geri götürüyordu. José bu haritayı, alacığına sayarak, genç bir hırsızdan almıştı. Şu an iyi bir pazarlık yapmış gibi durmuyordu.

“Şuraya bak,” dedi Lorenzo, haritaya iyice yaklaşarak babasına. “Şu iki işareti görüyor musun? Bu noktada ırmakla birleşiyorlar.”

İşaretler o kadar sılıktı ki Lorenzo babasının daha iyi görebilmesi için haritayı güneşe doğru kaldırmak zorunda kaldı.

“İki ayrı nehir,” diye mırıldandı José. Birden her şeyi anlamıştı. “Tuna iki nehrin birleşmesinden doğuyor, Brigach ve Breg. İşte bu yüzden biz hiçbir şey bulamadık.”

“Nasıl oldu da bunu daha önce fark etmedin? İki farklı nehir aramız gerekiyor. Peki şimdi bu nehirleri bulmak için ne tarafa gideceğiz? Harita bize başka bir şey söylemiyor ve bu bölgedeki adaların hemen hepsi mikroskobik adalar...”

Genç adam toprağa diz çöktü, kucağındaki kağıtlar yerlere saçıldı.

“Kazıklandık.”

José oğluna yaklaştı ve bir elini onun omzuna koydu. Lorenzo, babasının göz çukurlarının bu kadar derin olduğunu ilk kez o zaman fark etti. Adamın derisi kupkuru, dudakları çatıktı.

“Tamam,” dedi José. “Hiç önemi yok. İlk iş olarak gemimize dönmeliyiz, sonra bölgedeki tüm adaları gezer, er veya geç bir şeyler buluruz. Hiçbir su avcısının Kara Orman’ı derinlemesine keşfettiğini sanmıyorum; eğer burada bir değil iki nehir doğuyorsa, göreceksin mutlaka birinden birinin çıktığı kaynağı bulacağız. Son sözümüzü henüz söylemedik.”

Lorenzo cebinden sekstant⁴ ve pusulayı çıkardı. Güneş tam tepeye varmadan önce bulundukları konum hakkında net bir gözlem yapması zordu ama bir önceki gün yaptıkları keşif şu an için ona kesin bir bilgi verebiliyordu. “Geldiğimiz yoldan dönmek yerine güneybatıya doğru ilerlersek bir gün önce Arlequin’e varmış oluruz.”

José, ağır su kondansatörünü yerden alıp Lorenzo’nun sırtına koydu ve “Haydi öyleyse, gidelim.”

Kimi zaman av haftalarca sürerdi. Lorenzo ve José gemilerine biner, bir adaya varır ve onu baştan sona kadar araştırırlardı. Daha sonra bir başka adaya doğru yola çıkarlardı.

Ancak ne yazık ki o toprak parçacıklarını gemilerinden inceleme olasılıkları yoktu. Arlequin eski model bir hava gemisiydi, ne radarı ne de hidro sensörleri vardı ve her şeyden önemlisi o dev aleti indirebilecek boş alan zor bulunuyordu.

Dört gündür aralıksız yürüyorlardı ama Lorenzo’nun yaptığı hesaplara göre dönüş yolunu değiştirerek bir ya da bir buçuk gün

⁴ Güneş’in ve yıldızların açısı yüksekliğini ölçmeye yarayan bir alet. (e.n.)
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://arxiv.org>

kazanmışlardı.

Tüm gün boyunca, yüklerini değiştirerek, ormanın içinde koşarak ilerlediler. Lorenzo artık yorgunluk hissetmiyordu, gözlerini bastığı toprağa dıkmıştı, ayakları bazen küçük taşlara ya da engebelere çarpıyor ama o yine de yavaşlamadan yoluna devam ediyordu. Acele etmeleri gerekiyordu. Bir an önce gemilerine varıp yola çıkmalıydılar; sızlanacak zaman değildi.

“Dur!” diye bağırdı birden José.

Lorenzo aniden durmak isteyince dengesini kaybetti ve sırtındaki ağır yükle çalılıkların arasına düşmekten son anda kurtuldu.

“Ne oldu?”

“Şuraya bak!”

Lorenzo daha net görebilmek için gözlerini kısarak babasının işaret ettiği yere doğru baktı. İleride, ağaçların eğri büğrü tepelerinin üzerinden bir karaltı fark ediliyordu.

“Ne bu sence?”

“Bir bina. Belki de bir ev.”

Eski çağdan kalma bir ev. İnanması zor ama mümkün. O çağda suyun herkes tarafından kullanıldığını anlatan bir yapı: En fakir çiftçinin bile, tamamen kendi tekelinde, şu an Sfera'nın elinde bulunan su stokundan daha çok su stoku olduğu anlatılırdı hep. O efsanevi altın çağda insanlar şişelerle su alabiliyorlarmış, hatta çeşmelerden, musluklardan tonlarca su akıyormuş. Şu an su avcılarının bir su damlasını bile servet saydıkları bu döneme karşın inanılması, hayal bile edilmesi zor bir alışkanlık. Ancak o şişelerden birkaçının hâlâ orada, bir kilerde gizlenmiş olması mümkün olabiliirdi. Gidip bir göz atmakta fayda vardı.

Sessiz olmaya çalışarak ilerlemeye devam ettiler. Bazen buna

benzer yıkıntılar, ıssız bir adaya bırakılmış ve artık tamamen medeni olmaktan uzaklaşmış barbarların sığınağı olabiliyordu.

José yeri işaret etti ve Lorenzo hemen babasının ne demek istediğini anladı. O kadar uzun süredir beraber yaşıyor ve çalışıyorlardı ki bazen konuşmaya bile ihtiyaçları olmuyordu. Yerdeki otlar daha açık bir renk almıştı ve gövdeleri ikiye ayrılmış cılız ağaçlar seyrekleşmişti. Burada, çok önceleri bir köy ya da kasaba olduğu açıktı. Sonra, Skyland'ın oluşmasıyla burada oturanlar kaçıp her şeyi tabiatın ellerine bırakmışlardı.

Yaklaşmakta oldukları yapı bir ev değil, eski bir kiliseydi. Duvarları sık, gri taşlardan örülmüştü. Kilisenin hemen yanında, çan kulesi olması muhtemel, tamamen yıkık, küçük bir yapı daha vardı. Çatısında ırıl delikler açılmış olmasına rağmen kilise hâlâ iyi durumda sayılırdı.

Lorenzo, babasına durmasını işaret edip sırtındaki yükü yere bıraktı. İçlerinden biri kondansatörün ve eşyalarının yanında kalmalıydı ve o daha genç olması nedeniyle içeriye girip araştırabilir, gerekirse babasından yardım isteyebilirdi.

José, yine tek kelime etmeden, elindeki eski iğne tabancasını ve belindeki deri kılıfta bulunan su çubuklarını çıkartıp oğluna verdi. Lorenzo ağaçların arasında kayboldu.

Kilisenin arka duvarındaki yarıkların birinden geçerek binaya girdi. Kilise büyükçe bir odadan ibaretti, tavandan dökülen molozlar her tarafa yayılmıştı. Granitten yapılmış mihrap ortadan ikiye ayrılmıştı. Her şey toz içindeydi, ancak geçmişte yapılan yağmanın izleri açıkça ortadaydı: Şamdanlar, tablolar, papazlara ait her şey ortadan kaybolmuştu. Muhtemelen burayı terk etmeden önce kasabada yaşayanlar güzel bir temizlik yapmışlardı.

Lorenzo bir an için babasının yanına dönmeyi düşündü ama sonra içeri girip etrafa bir göz atmaya karar verdi. Belki de içeride para edecek bir şeyler kalmıştı.

Bodur bir çalı öbeğinin üstünden atlayıp kilisenin ortasına doğru yürümeye devam etti, elindeki iğne tabancasını sımsıkı tutuyordu. İçerideki toz burnunu kaşındırmaya başladı. Her taraf, artık taşlaşmış kuş pisliğiyle doluydu; hayvanlar bile uzun zaman önce burayı terk etmişlerdi.

Birden güçlü bir çığlık duydu: "AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!"

Yaratık uluyarak bir sütunun arkasından ortaya çıktı ve Lorenzo hemen tetiği çekti. Saç teli kadar ince binlerce iğne, önce kilisenin tavanına doğru fırlayıp sonra, adeta bir toz bulutu gibi yaratığın üstüne indi. Yaratık yeniden çığlık atarak kapıdan dışarı fırladı. Lorenzo'nun kalbi duracakmış gibi atıyordu.

Neydi bu? Bir hayvan mı, yoksa bir insanoglu mu? Konuşmuştu ama Lorenzo sadece dört ayağı üzerinde koşan, kafasında bembeyaz saçları olan bir yaratığın silüetini fark edebilmişti. Bir mutant? Ya da yalnızlıktan çıldırmış zavallı bir insan?

Lorenzo, kilisenin tabanına dağılmış moloz yığınlarının üzerinden atlayarak, bir an bile tereddüt etmeden yaratığın peşinden koştu. Bir zamanlar kilisenin ana giriş kemerli olan yıkıntısının üstünden adayıp, şu an vahşî bir orman halini almış küçük bir bahçeye çıktı. Gri renkli kurumuş otlar kilisenin taş merdivenlerini sarmıştı. Lorenzo etrafa dağılmış, kırık birkaç mezar taşı gördü. Az ötede, sağ tarafta, çatısı tamamen yok olmuş bir kulübe vardı. Bahçenin bitiminde yeniden, genç ama kurumuş ağaçlarla dolu orman başlıyordu.

İrice bir taş, başını sıyrarak geçti. Yaratık, yıkık evin karanlı-

ğında kaybolmadan önce yine bir çılgılık attı.

Bu, kesinlikle bir insandı: dişleri dökülmüş, saçlarının bukleleli kirden birbirine yapışmış, yumru burunlu bir ihtiyar.

Lorenzo mezar taşlarının arasından koşarak geçip kulübeye girdi. Bir zamanlar mutfak olduğu anlaşılan ama şu an bomboş olan bir odaya dalmıştı. Dip tarafta, yarı kırılmış merdivenlerle yukarıya çıkılıyordu ve büyük ihtimalle ihtiyar adam da buraya saklanmıştı.

İçerideki koku o kadar ağırdı ki Lorenzo bayılmaktan korktu. Yarı kırık bir masanın üzerinde, kim bilir ne zamandan kalmış yemek artıkları duruyordu, odanın köşesine yerleştirilmiş, sidikten sararmış taşlar da ihtiyarın burayı aynı zamanda tuvalet gibi kullandığını gösteriyordu. Eğer bu şartlarda hayatta kalmayı başara-bilmişse mutlaka su bulmuş olmalıydı. Bunu öğrenmeye değerdı.

Genç adam elindeki iğne tabancasını sımsıkı kavrayıp ağır ağır basamakları çıkmaya başladı. Dar merdiven sahanlığı, artık kapısı ve penceresi olmayan bir odaya açılıyordu. Oda, ağzına kadar metal eşya yığınlarıyla doluydu: filtre kahve makineleri, pirinç sürahiler, kapı tokmakları, eski motor parçaları. Odaya vuran ışıktaki, sanki az önce parlatılmış gibiydiler.

Yaşlı adam bir köşeye büzülmüş, nefret dolu bakışlarla Lorenzo'ya bakarak homurdanıyordu. Lorenzo ona bir adım daha yaklaşmaya kalkınca, adam bağırılmaya başladı: "Defol! Bu Slint'in hazinesi. Hiç kimse hazineye dokunamaz!"

"Kimildama," dedi Lorenzo silahını ona doğrultarak. "Yoksa seni vururum, anladın mı? Adın bu mu? Slint?"

"Hiç kimse Slint'i varamaz! Slint'in hazinesine kimse dokunamaz!"

Yaşlı adam başını arkaya doğru atarak tekrar vahşi bir şekilde çığlık attı. Lorenzo silahının namlusunu adamdan ayırmadan etrafa göz attı. Parlak eşya yığınları dışında her şey yılların tozuyla kaplıydı. Anlaşılan yaşlı adam “hazinem” dediği çöplükten başka bir şeyle ilgilenmiyordu.

Kulübedeki eşyalara göz gezdirirken bir şey dikkatini çekti: eski çağdan kalma bir dizüstü bilgisayar. Elini bilgisayara doğru uzatır uzatmaz yaşlı adam bir çığlık daha atarak yerinden ok gibi fırladı. “Sakin dokunma! O benim! Slint’in mirası!”

“Senin, ha? Bari kullanmasını biliyor musun?”

Yaşlı adam bilgisayar almak için uzandı ama Lorenzo aleri çoktan kapmıştı; bu bilgisayarın bir ederi vardır mutlaka diye düşünüyordu.

Slint, bir elinde hâlâ silahını tutan genç adama saldırmaya yeltenmeden bağırmaya devam etti. Genç adam, bilgisayar kolunun altına sokarak, sert bir sesle, “Pekala Slint,” dedi. “Şimdiye dek hayatta kalmayı başardığına göre bir su kaynağın olması lazım. Suyu nereden buluyorsun? Yakınlarda bir kaynak mı var ya da bir çeşme?”

Lorenzo, yaşlı adama doğru bir adım daha attı, adam ona düşmanca bakarak gert geri gidip köşeye çömeldi. “Çeşme yok. Yapraklardaki su. Su tuzakları,” dedi.

Lorenzo ona şüpheyle baktı. Ancak söyledikleri doğru olabilir di çünkü adamın derisi kupkuruydu.

Arkasını dönüp merdivene yöneldi. Burada daha fazla zaman kaybetmesine gerek yoktu, babasının yanına dönmeliydi.

Slint, arkasından, ağlamaklı bir sesle “Hırsız!” diye bağırdı. “O benim! Hazinemın bir parçası! Miras ol!”

Bilgisayar bir miras mıydı? Lorenzo durakladı; artık fazla insa-

na benzemeyen böyle birinden bile bir şeyler çalmak düşüncesi hoşuna gitmemişti. Üstelik adamın çatlamış dudakları, kurumuş toprak gibi her an ufalanacakmış gibi görünen derisi kendisini kötü hissetmesine neden olmuştu. “Bekle,” diye mırıldandı.

Matarasını her zamanki gibi boynunda taşıyordu. O an için matarada neredeyse yarım litre su vardı ve bu suyun değeri o bilgisayardan kat kat fazlaydı.

Büyük bir hata yapmak üzereydi.

Silahını kabzasına soktu ve matarayı boynundan çıkarıp yaşlı adama doğru fırlattı. Adam matarayı havada yakaladı. “Al! Şimdi ödeşlik mi?”

“Delirmiş olmalısın,” diye homurdandı José. “Günlerdir birkaç damla kâr edebilmek için, toprakta sakladığımı matarada biriken suyu yudumluyorum... Sense neredeyse tamamen dolu bir matarayı fırlatıp atıyorsun. Urzak ile olan durumun farkındasın, değil mi?”

Lorenzo, babasının bu sakın tutumu yerine suratına inecek bir tokadı ya da bağırıp çağırmasını tercih ederdi. Şu an kendisini daha kötü hissediyordu. Annesi hastalandığı zaman Urzak, onların son umudu olan ilaçları bulup getirmiş, karşılığında da su istemişti. Falzler günden güne artmış ve en sonunda hesap kapatma günü gelmişti: 25 Termidor’a kadar bin litre ya da Arlequin ve bir yıl içinde beş yüz litre daha... Bu, karşılanması neredeyse imkansız bir talepti.

Aslında Lorenzo merdivenleri tinerken bir an için plışman olmuş, geri dönüp bilgisayarı bırakmak ve matarasını geri almak istemişti, ancak daha arkasını döner dönmez yaşlı adamın aceleyle suyu içtiğini duymuş ve artık yapılacak bir şey kalmadığını anlamıştı.

Sesini çıkarmadan su kondansatörünü yerden alıp sırtladı, bilgisayarı iki eliyle kavrayıp göğsüne bastırdı ve babasının da eşyalarını almasını bekledi. Daha sonra o eski kiliseyi ve garip ev sahibini geride bırakarak yürümeye başladılar.

Gece yarısına kadar tek söz etmeden yürüdüler. Sonunda José, birkaç saat dinlenmek ve yeniden yürümeye başlamadan önce biraz güç kazanmak için mola verdi. Aceleleri vardı, kamp bile kurmaya gerek görmediler. Lorenzo, içindeki şiddetli susuzluğa rağmen, sabahki zararını olabildiğince ödemek düşüncesiyle sadece birkaç damla su içti.

Sonra, babası deri uyku tulumuna sarılıp ateşin yanında uymaya başlayınca, Lorenzo bilgisayarı kılıfından çıkardı. Bakalım tüm gün boyunca ona sıkıntı çektiren bu alışverişin kendilerine bir yararı olacak mıydı?

Bilgisayarı çalıştırmak için açma düğmesine basmak yeterli oldu. Makine vızıltıya benzer bir ses çıkartarak çalışmaya başladı ve ekranı hemen aydınlandı. O kadar eski bir aletti ki Lorenzo onu nasıl kullanacağını bile bilmiyordu. Ancak özel birkaç karaktere ve çalışmayan birkaç harfine rağmen şans eseri klavye şu an hâlâ kullanılan tipteydi.

Ekranda İngilizce kelimeler belirdi. Eski çağda kullanılan bu dili Lorenzo çok iyi bilmiyordu. Ama bir giriş şifresi istendiği ve tüm bilgilerin şifreli yazıldığı anlaşıyordu. Lorenzo gülümsedi; böyleyse içinde önemli şeyler yüklü olmalıydı.

Omuzlarını silkip ekrandaki yazılara yoğunlaşmaya çalıştı. Bilmediği pek az İngilizce kelimeyi hatırlamaya çalıştı ve birden, onlar için “kurtuluş ve şans” anlamına gelen o sihirli kelimeyi fark etti:

Water: Su

ÜÇ

7 Prairial 2251, WASHINGTON-641A.

38° 53' Kuzey, 76° 59' Batı. Sıfır Noktasından 13 m.

Profesör Tibald Yee, restorandan dışarı çıktı ve akşamın temiz havasını derin derin içine çekti. Carmine'nin buzlu camlarının arkasından mandolin sesleri, pizza ve spagetti kokuları geliyordu.

Profesör Wonda ile çıktığı akşam yemeği güzel geçmişti, ancak meslektaşının ısrarları, şarabı ve eski döneme ait yemekleri epeyce abartmasına neden olmuştu. Washington, Sfera'nın merkeziydi ve belki de Skyland'de lüks bir şeylerin bulunduğu tek yerdi, elbette ki fahiş fiyatlarla... Bu geceki yemek, profesörün banka hesabında ciddi bir delik açmıştı. Kıtlığın etkisi burada, imparatorluğun kalbinde de hissediliyordu.

Tibald'ın şu an bulunduğu ada çok küçüktü. Sadece restoran ve bir de hava-taksilerinin park edebileceği kadar bir alan vardı. Adanın tüm çevresi, olası bir sarhoşluğun boşlukta son bulmasına engel olmak amacıyla yüksek, metal bir ağ ile çevriliydi.

Etraftaki ırılı ufaklı tüm Washington adaları, gökyüzünde asılı duran parçalardan oluşmuş bir galaksiydi. Adalardan kimi devasa

tek bir gökdelen, kimi ise birkaç küçük evden ibaretti. Bazıları ise birbirlerine dokunacak kadar yakındılar ve birbirlerine bağlı, küçük demir köprülerle birinden diğetine kolayca geçilebiliyordu. Her adada, tepelerindeki garip ışıklarıyla bir adadan diğer adaya gidip gelen hava-taksileri ve hava-skuterleri için yapılmış metal park yerlerini görmek mümkündü.

Restoran sahibinin çağırdığı taksi, yoğun bir duman bulutu içinde adaya inerek Tibald'ın önünde durdu. O kadar harap bir görüntüsü vardı ki hurda birçok metal parçasının birleşiminden yapılmış gibi duruyordu ve hatta belki de öyleydi. Her tarafı göçüklerle dolu kırmızı giriş kapısı yukarı doğru açılınca, yüzü görünen sürücü, "Atlayın, bayım," dedi.

Tibald, yeşil renkli müşteri kapısını açmak için sarı renkli kola uzandı ancak daha tutar tutmaz kol elinde kaldı. Şaşkın şaşkın elindeki metal parçaya bakarken, sürücü bir kahkaha attı. "Yaşlı Berta parça parça ölmeye başladı sanırım. Ama merak etmeyin, sizi evinize bıraktıktan sonra onu hemen tamir ederim."

"Yaşlı Berta taksi mi?"

"Evet, kesinlikle o. Washington'ın en eski hava-taksisidir ancak güvenlik açısından tam bir kale gibidir."

Aracın yolcu koltuğuna domates sosu dökülmüştü ve içerisi toz kokuyordu.

Sürücü, çalışması için taksimetreye bir yumruk attı. "Nereye gidiyoruz efendim?"

"Washington-5"

"Fen Bilimleri Akademisi. Profesör müsünüz?" diye sordu sürücü.

"Eh, öyle sayılır."

“En azından o kabak kafalılarından biri değilsiniz. Berta onları gezdirmekten hiç hoşlanmıyor. Haksız sayılmaz değil mi?”

“Kabak kafalılar” seijinlerdi ve Tibald birdenbire bu adama karşı sempati duymaya başladığını fark etti. Profesör, Akademi’de görev alan ender jinsellerden biriydi ve kabak kafalıların ne kadar kibirli yaratıklar olduğunu çok iyi biliyordu.

Yaşlı Berta, restoranın park yerini dumana boğarak koruma ağının üzerinden birkaç metre daha yükseğe havalandı ve sonra gıcırtilar çıkararak gecenin içine daldı.

Tibald, başını aracın kirli camına dayadı ve altında uzanan şehrin sayısız adalarını izlemeye başladı. Bu manzara her zaman onu etkiliyordu; aralarından rüzgar eksik olmayan onca adacık nasıl oluyor da bu denli dengeli bir şekilde boşlukta asılı kalmış gibi durabiliyordu?

Bilim, bu olaya hâlâ ikna edici bir açıklama getirememişti. Belki de seijinler, eski çağın öldüğünü ve yeni çağın sadece küçük bir ilahi mucizeyle doğduğunu söylerken haklıydılar.

“Profesör,” diye seslendi o sırada sürücü. “Hiç düşmanınız var mı?”

Tibald gülmeye başladı. “Hayır.”

“Çünkü havalandığımızdan beri bizi takip eden bir araç var.”

Bir tek komplo teorileri üreten taksicimiz eksikti, o da oldu, diye düşündü Tibald ve dönüp arkasına baktı. Gökyüzü bomboştu.

“Affedersiniz,” diye mınıldandı sürücü, “ben yanıldım sanırım.”

Akademi merkezi, çelikten yapılmış silindirik biçiminde gökdelenlerden oluşan büyük bir komplekstir. Pek çok sayıda küçük ada, saydam köprülerle birbirlerine bağlanmış, böylece bu devasa

kompleks oluşmuştu. Tibald sürücüye, evinin bulunduğu 7. bölgedeki iniş alanının koordinatlarını verdi. Az sonra yaşlı Berta tedirgin edici bir gıcırtyla yere kondu ve Tibald sürücüye ücretini ödeyip araçtan indi. Bir süre, yerinden yine gürültüyle kalkan hava gemisinin arkasından ağzı açık bakakaldı. Ancak rüzgar o kadar şiddetli esiyordu ki Tibald az kalsın yerinden havalanıp bilinmeyene doğru uçacaktı. İniş pistinin köşelerinde koruma duvarları yoktu ve kendisi de rüzgarın bu beklenmedik saldırısıyla aptal bir sonu olan ilk insan olmayacaktı. Bu baş dönmesi keskinlikle içtiği şarabın etkisiydi.

İçini çekti ve topuklarının üzerinde dönerek, profesörlerin oturdukları binaya giden cam tünele doğru yürümeye başladı. Neon ışıkları, duvardan duvara portakal rengi halıyla kaplı ve duvarları, açık sarı boyanmış boş koridorları gündüz gibi aydınlatıyordu. Asansörlerin içinde hâlâ, biraz önce jinsei hizmetkarların ortalığı dezenfekte ettiğini belli eden bir koku vardı.

Tibald 117 no'lu dairesine doğru ilerledi ve işaret parmağıyla dokunarak kilidi açtı. Kapı kuru bir gıcırtyla açıldı ve Tibald içeri girer girmez yine aynı şekilde kapısını kilitledi. Artık evindeydi.

Dairesi, şehrin tüm manzarasına hakim geniş bir salon, köşesinde açık bir mutfak, çok geniş olmayan ama şık döşenmiş bir yatak odası ve banyodan ibaretti. Hatta mutfak ve banyo muslukları ve kendisine ait bir su ısıtıcısı gibi birkaç parça lüks eşya bile vardı. Kısıtlı su sadece gündüzleri veriliyordu, en inanılmaz lüks de bu olmalıydı. Tibald'ın başı hâlâ içtiği şarabın etkisiyle dönüyordu. Banyoya girdi, tuvaletini yaptı, sonra lavaboda ellerini yıkadı. Kendisine bu tür bir ayrıcalık tanınmış jinsellerin sayısının, tüm Skyland'de bir düzineden fazla olmadığını düşünmeden edemiyordu.

“Rahatsız ediyorsam özür dilerim Profesör.”

Tibald korkuyla sıçradı. Bozuk, metalik ses, mutfaktan geliyordu. Hemen salona koştu ve davetsiz misafirle yüz yüze geldi.

İçine saklandığı siyah pelerinin başlığını yüzüne doğru tıltı çekmişti. Çelimsiz vücuduna rağmen kesinlikle bir erkekti. Biraz kamburumsu bir sırtı vardı, pelerinin arasından çıkan kemikli eliyle kahve aparatını ateşe koyuyordu. “Kahve hazırlıyorum, şu halinizin üstesinden gelmek için size yardımcı olacaktır.”

“Ki-kimsiniz?” diye sordu Tibald kekeleyerek.

Kapıyı kendi parmak iziyle açıp kapamıştı, bundan adı gibi emindi. Sfera’daki hiçbir yüksek yetkili yöneticinin bile bu güvenlik sistemini aşma izni yoktu.

“Kim olduğumun önemi yok,” diye cevap verdi davetsiz misafir. Sesinin tanınmasına engel olmak amacıyla bir aygıt kullanıyordu. “Lütfen oturun, konuşmamız gerekli.”

Yabancı, bunları söyledikten sonra Tibald’a doğru döndü ve profesör, adamın yüzünü görür görmez tüm gücünü yitirdiğini fark etti. Başlığın altında bir yüz, en azından bir insan yüzü yoktu. Gözler, burun, ağız ve yanaklar satranç masasındaki taşlar gibi devamlı yer değiştiriyorlardı. Bir an, burun delikleri alınaya geliyor, gözbebeklerinden biri çenesine iniyor, sonra kulak memesine doğru yükseliyordu. *Holografik bir şaka, bir seijin enerjisinin biçimlenmiş hali*, diye düşündü Tibald.

Yere yığılmamak için duvara dayandı. Geceydi, karanlıktı ve hiçbir seijin güneşin kutsal enerjisi olmadan gücünü kullanma becerisine sahip değildi. Üstelik Tibald o ana kadar buna benzer bir yetenek kontrolü görmemişti.

Adam, Tibald’ın düşüncelerini okumuşçasına tiz bir kahkaha

attı. “Ne düşündüğünüzü biliyorum ama hayır... Hayır, bir kabak kafalı değilim. Aksine, aynı sizin gibi bir ‘tüylü kafayım’ Profesör. Bir Jinsel. Söz konusu olan en son aldığım bir çeşit oyuncak.”

“Buna benzer bir şey... Olamaz,” dedi Tibald.

“Bir sürü şey olabilir Profesör. Elbette ki yeterince paranız varsa. Oturun lütfen, fazla zamanım yok.”

Tibald koltuğa çöktü ve yabancının uzattığı kahveyi yudumlamaya gayret etti, adamın söyleyeceklerini çok merak ediyordu. Davetsiz misafirin yüzüne bakmak dayanılmaz bir şeydi, bu yüzden profesör, pelerinin arasından çıkan ellere yoğunlaşmaya çalıştı. Birdenbire, bir sihir numarası gibi, o cılız parmakların arasında kalınca bir zarf belirdi. Tibald, üstündeki kırmızı Sfera simgesini görür görmez zarfı tanıdı.

“Güzel,” dedi yüzü olmayan adam. “Hakkında konuşacağımız şeyin ne olduğunu anladınız sanırım. Teklifi düşündünüz mü Profesör?”

Tibald başını salladı. O mektubu yüzlerce kez okumuştı.

Sfera’nın yetkililerinden oluşan bir komisyon ona, yeni oluşacak bir Araştırma Merkezi’nin yöneticisi olmasını teklif etmişti. Emrinde en ileri teknolojiler ve Skyland’ın en mükemmel beyinlerine sahip genç sejinler olacaktı. Merkezin tek bir amacı vardı: Su döngüsü üzerinde çalışmalar yapmak, eski çağda nasıl üretildiğini bulup yeni çağda da aynı sistemi kurmak. Su. Jinsellere göre, Sfera bu kıymetli sıvının mutlak tekeli elinde tutmak istiyordu, böylece onların kendi isteklerine boyun eğmelerini sağlayabilirdi.

Araştırma Merkezi, Tibald’ın kariyeri için muhteşem bir fırsat olacaktı ancak...

“Reddetmeyi düşünüyorum,” dedi Tibald. “Benim çalışma ala-

nımın dışında bir konu. Ben bir enerji uzmanıyım, suyla ilgim yok.”

“Yanılıyorsunuz, suyla enerji kesinlikle birbiriyle bağlantılıdır. Bizim bu zavallı kurak dünyamızda su enerjidir. Her şeyin motoru sudur.”

“Bu demek değildir ki-”

“Profesör, lütfen açıklayın,” dedi yabancı, Tibald’ın sözünü keserek. “Ve lütfen bana karşı samimi olun. Bu, birçok sorunu önleyecektir.”

Tibald içini çekti. Yatak odasındaki komodinde her zaman dolu bir ışın tabancası vardı. Ve kapının hemen yanında da Sfera’daki tüm Brigleri bir anda eve toplayacak bir alarm düğmesi. Ancak bu donanım ve en yüksek güvenlik önlemleriyle donatılmış bölgeye girebilecek güce sahip olan bir adam için... Büyük olasılıkla Tibald’ın silahı yerinde değildi ve alarm düğmesini kullanabilse bile hiç kimse gelmeyecekti. O anda, hoşuna gitsin veya gitmesin, oyuna katılmak zorundaydı.

“Yönetmemi istedikleri Araştırma Merkezi’nin amacı su döngüsünü inşa etmek,” diye açıkladı Tibald. “Sizin bu terimle neyi kastettiğimi anladığınızı sanıyorum.”

Yabancı başını salladı ve aslında dijital bir cihaz olan ağzında rahatsız edici bir gülümseme belirdi. “Dağlardaki kaynaklardan doğan sular, ırmaklar aracılığıyla denize dökülürler, sonra buharlaşırlar. Bulutlar oluşur ve yağmur yağar, sonra her şey yeni baştan tekrarlanır.”

“Evet, aşağı yukarı böyle. Biliyoruz ki su döngüsü insan yaşamı, hayvanlar ve bitkiler için en önemli faktördür,” diye devam etti Tibald. “Ama maalesef ki Skyland’ın oluşmasıyla bu döngü, canlıların hayatta kalmalarını tehlikeye sokacak bir sürü tehlike

oluşturarak, tamamen ortadan yok oldu. Irmaklar parçalandı, kaynaklar nehir ağızlarına ulaşamaz oldu, denizler boşluğun içinde yitip gitti. Genel olarak suyun tükenmesiyle birlikte bulutlar da azalmaya başladılar. Atmosferik hareketlerle çok da ender olsa yağmurlar oluştuğunda su, toprağa değmeden, Skyland'ın gökyüzünde kayboluyor. Ayrıca adaların çok küçük olması ve üzerlerinde suyun birikmesi için yeterli hendeklerin olmaması da işin cabası.”

Tibald, sözlerine kısa bir ara verdi ve ardından “Ancak, siz de kabul edersiniz ki bilimsel bir bakış açısıyla bakıldığında bu problem kesinlikle ikinci planda kalır,” dedi.

“Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsiniz?”

Yavaş yavaş korkusu geçen Tibald heyecanlanmaya başlamıştı. “Ama gerçek bu! Daha Skyland'ın temel fiziksel yapısı hakkında bir sürü bilinmeyen varken nasıl olur da bir su döngüsü yaratabiliriz? Bakın...”

Kahvesinden bir yudum daha aldı, fincanı hoyrat bir şekilde önündeki sehpa bırakarak ayağa kalktı. Geniş salon penceresine yönelip parmağıyla gökyüzünde yüzen Washington adacıklarını işaret etti. “Bakın! Eski çağın en temel yer çekimi kanununa rağmen Dünya boşluğa düşmeden havada öylece asılı durabiliyor. Bu adacıklar neden düşmüyorlar? Neden paramparça olmuyorlar? Yer çekimi kuvveti bizim için de hâlâ geçerli. Hepimiz toprağa mı yapıştırıldık yoksa henüz, daha büyük adalar için geçerli değil mi? Bu nasıl olur?”

Yüzü olmayan adam metalik sesiyle onun sözünü kesti. “Profesör, sadede gelelim.”

Tibald başını eğdi ve eliyle “tamam” dercesine bir işaret yaptı. Misafiri sabırsız görünüyordu.

Yerine dönerek sözlerine devam etti. "Bazıları bu mucizenin tanrısal bir iradenin eseri olduğunu düşünüyorlar. Sfera'nın da aynı açıklamalar arkasına sığındığını biliyoruz. Örneğin, her şeyin ilahi bir güce bağlı olması gibi. Ama bu tip açıklamalar bilimsel sorulara cevap vermiyor. Ben, su döngüsü gibi çok sıradışı bir sorun nedeniyle, insanların yüksek maliyetli araştırmalar üzerine yoğunlaşmasını doğru bulmuyorum. Her ne kadar insanlık için önemini anlıyor olsam da elbette ki mantıksal ve bilimsel açıdan sıradışı demek istiyorum. Ancak kesin bir şekilde eminim ki öncelikle Skyland'ın fiziki başlangıcı ile ilgili sorulara net cevaplar verilmedikçe, su problemine bir çözüm bulunması imkansızdır. İşte bu yüzden bana yapılan teklifi reddetmeyi düşünüyorum."

Yüzü olmayan adam yeniden gülümsedi. "Bana yardım etmeyi kabul ederseniz, birçok avantajınız olacağını size garanti ederim. Eski çağdaki su döngüsünü ve diğer bilinmeyen birçok şeyi keşfedebileceksiniz. Elbette ki çok yoğun bir şekilde çalışmanız gerekecek, üstelik başarılı olup olmayacağınız da belli değil. Bizler, birinci sınıf zihinlerin tüm sırların başına geçebileceğini umut ediyoruz ama bu da kesin değil. Bu ayrıca, insanlığın en büyük sorunlarından birisi olmasından öte bizim için çok büyük bir yatırımdır. Ancak..."

"Evet?" diye sordu Tibald.

"Ancak ben size gerekli her türlü donanımı sağlayacağım Profesör. Sizin yapmanız gereken tek şey, Araştırma Merkezi'ni yönetmeyi kabul etmeniz ve gelişmeleri bana da bildirmeniz."

Casusluk... Bu adam ona açık açık Sfera aleyhine casusluk yapmasını öneriyordu. Bu vatana ihanetti. Cezası idam edilmek ya da daha kötüsü, yüksek dozda ağrı kapsülleri içirilerek öldürülmektir.

“Tam olarak bana ne anlatmaya çalışıyorsunuz?” diye sordu Tibald.

“Bir belge. Eski çağda yaşamış bilim insanlarının tüm çalışmalarını içeren çok kıymetli bir dosya. Skyland’ın doğumunu izleyen kişiler ayrıcalıklı bir pozisyondan olayı inceleme fırsatı bulmuşlar. Ve arkalarında bir sürü evraklar, formüller, bilgiler bırakmışlar. Bugüne kadar herkesin, varlığını göz ardı ettiği tüm gerçekler...”

Tibald’ın gözleri parlamaya başladı; böyle bir bilgiye paha biçilemezdi. Dilinin ucuyla heyecandan kuruyan dudaklarını ıslattı. “Bu dosya... yanınızda mı?”

“Maalesef henüz değil,” diye yanıt verdi yabancı, “ama uzun zamandır peşindeyim ve yakında benim olacak.” Yüzü olmayan adam ayağa kalktı ve cılız elleri pelerinin kıvrımları altında kayboldu. “Güzel! Anlaşacağımızı biliyordum Profesör.”

8 Prairial 2251, YENİ OXFORD-16, Eğitim Binası.

51° 45’ Kuzey, 1° 15’ Batı. Sıfır Noktasından 58 m.

Beş gün boyunca Valery kimseyle görüşmemişti. Yvonne’a saldırdıktan sonra (ona gerçekten saldırmış mıydı? Çünkü tüm eğitimi sırasında sınıfın en zayıf öğrencilerinden biri olduğunu sanıyordu...) robot Brigler, onu ceza odasına götürmüşler ve orada bırakmışlardı.

Valery daha önce de bu odada bulunmuştu. Metal bir karyolası, beyaz duvarları ve akan suyu olmayan bir tuvaletten oluşan odanın kilitli kapısının yanındaki duvarda, günde bir kez yemeğinin verildiği bir servis asansörü bulunmaktaydı. Odanın en kötü

yanı, suçlunun güneş ışığını almasını önlemek için, pencerelerinin olmamasıydı. Bir diğer nedense kaçmayı engellemekti.

Seijin yeteneklerini kötüye kullanmak ve 6. maddeyi ihlal etmekten ötürü tutuklanmıştı ve bunun ne anlama geldiğini de çok iyi biliyordu: Okuldan ihraç edilip bir geri kazandırma merkezine hapsedilecekti. Otuz yaşından daha büyük olmuş olsaydı cezası kesinlikle ölüm olurdu ancak genç bir seijin, değerli bir kaynaktı ve mümkün olduğunca onu kurtarmak için uğraşıldı.

Zaman geçirmek için küçük hücresinin ortasına bağdaş kurup oturdu ve konsantrasyon egzersizleri yapmaya başladı. Gözleri kapalıyken bile, o çelik kapının, duvarlardaki ince çatlakların arkasında olan biten her şeyin farkındaydı.

Hiçbir ses duyması mümkün değildi (ceza odası ses geçirmiyordu) ama onu çevreleyen güç alanında birtakım değişiklikler olduğunu fark etti. Birtakım varlıklar... Dikkatini olabildiğince odaklamaya çalıştı ve sonunda kesin bir sonuç almayı başardı: İki Brig ve bir seijin, bulunduğu hücreye doğru geliyorlardı.

Hemen meditasyondan çıktı. Kapı açıldığı an odanın ortasında hazır olda ayakta bekliyordu.

Profesör Donna iki robotu dışarıda bırakarak hücreye girdi. Valery öğretmeninin gözlerinde, öğrencisini hazır ve disiplinli bir halde bekler bulmaktan kaynaklanan bir sevinç ifadesi fark etse de kadının yüzü bir anda değişip buz gibi bir hal aldı.

“Acemi, bu okulun saygınlığını lekeleyen ve beni de büyük bir hayal kırıklığına uğratan büyük bir suç işledin,” dedi profesör.

“Evet, efendim. Çok üzgünüm.”

“Servis asansörünün kapağını aç, yeni bir üniforma bulacaksın. Hemen gilyin, benimle gelmen gerekiyor.”

Valery, kadının ruhsuz bakışları altında soyundu ve temiz üniformayı giydi, sonra birlikte odadan çıktılar. İki Brig, Valery'nin yanına geldi ve onu kollarından tuttu.

Yöneticilerin çalışma odalarının olduğu salona doğru götürülüyordu. Yüksek tavanlı bu geniş koridorun kenarlarında pek çok sayıda, muhtemelen kimsenin oturmadığı, altın vernikli tahta iskemleler konulmuştu.

İki robot ve iki seijinden oluşmuş grup, Savaş Salonu'nun kapısının önünde durdu. Valery daha önce bu salona hiç girmemişti ama burada çok önemli misafirlerin ağırlandığını biliyordu. Washington-5'ten gelen seijinler miydi acaba? Hâlâ burada olmaları mümkün müydü? Yoksa onlar da bu mahkemeye katılmak için mi beklemişlerdi?

Sorularının cevabını birkaç saniye içinde aldı. Briglerden biri kapıyı açtı ve Donna ona içeri girmesini işaret etti.

Duvarlar ve tavan, dörtlü at süren şövalyeleri ve süngülertyle savaşan askerleri gösteren fresklerle kaplıydı. Soldaki duvarı tamamen kaplayan geniş pencerenin perdesi kapalıydı ve salonu sadece varaklı dev avize aydınlatıyordu. Salonun ortasındaki ceviz masanın arkasında müdür ve kibirli duruşlarıyla Sfera'dan gelen misafirler oturuyorlardı.

Valery, alanda onunla konuşan iri yarı adamla göz göze geldi ve o an bacaklarının titremeye başladığını fark etti. Durum gerçekten çok kötü görünüyordu.

Profesör Donna, müdürün solundaki tek boş sandalyeye oturdu. Önündeki evrakları karıştırıp birkaç tanesini en üstte koydu ve alçak bir sesle konuşmaya başladı: "Valery, acemi öğrenci statüsünde, kayıt numarası CZ151822, okulumuza kayıt tarihi 21

Fructidor⁵ 2242, geldiği okul Yeni Belfast Hazırlık Okulu...”

Bir süre daha genç kızın hikayesini anlatmaya devam etti, Valery'nin tüm hayatı bir raporun soğukluğu altında alelacele dile getirilivermişti.

Daha sonra Donna, sözlerine devam etti. “Bu yılın 3 Prairial günü, saat 14.25 sularında, şahitlerin önünde, acemi öğrenci Valery, Saint James manastırı diye adlandırılan yerde, seijin gücünü arkadaşı acemi Yvonne üzerinde kullanmıştır. Adı geçen öğrenci, orada bulunan diğer kişilerin, acemi Amelta, acemi Lucinde ve acemi Maria'nın araya girmesi neticesinde hiçbir zarar görmemiştir. Sanık tarafından gerçekleştirilen saldırı, yaklaşıklık olarak-”

“Üç bin yedi yüz yetmiş jul gücünde,” diye devam etti İri yarı misafir, Donna'nın sözünü keserek. “Zırhlı camdan yapılmış bir kolonu paramparça ettin. Hiç fena değil.”

Adam rahatsız edici bir kahkaha attı. Donna sözlerine yeniden başlamadan önce biraz bekledi. “6. madde uyarınca uygun görülen ceza: Acemi Valery'nin bu okuldaki uzaklaştırılması ve yaptıklarından pişman olması umuduyla bir geri kazandırma merkezine gönderilmesidir. Ayrıca okulumuzun Yönetim Kurulu, suçluya verilen bu cezadan başka, yirmi bir nöral kırbaç cezası vermeyi de uygun bulmuştur. Bu ceza herkesin görebileceği şekilde, açık bir alanda yerine getirilecektir. Kurulumuz suçluyu ve şahitleri dinleme gereği görmemektedir. Eğer misafir kurulumuzun sormak istediği başka soru yoksa-”

“Benim bir tane var!” dedi Valery. İri yarı adam, buz gibi bakan gözlerini, kızın gözlerine dikti.

Genç kız derin bir nefes aldı; cezasını biraz hafifletebilmek

⁵ Fransız Cumhuriyetçi Takvimi'ne göre on ikinci sırada olan ve 18 veya 19 Ağustos'ta başlayan ay. (e.n.)

için belki de tek şansı buydu.

“Yanardağlar üzerine yaptığın araştırma raporunu okudum ve bana çok ilginç geldi. Hatta çalışmada, Maxwell denklemleri konusunda bazı doğru tespitlerin olduğunu düşünmekteyim,” dedi adam ve Valery'nin sessiz kaldığını görünce devam etti. “Düşüncelerini komisyonla da paylaşır mısın?”

Ve genç kız heyecanla konuşmaya başladı.

DÖRT

19 Nisan 2078. Proje Üssü, İzlanda.

64° 23' Kuzey, 21° 13' Batı. Deniz seviyesinden 150 m.

Doktor Manswell ve er O'Connor deney odasından içeri girdiler. Her ikisi de parlak sarı renkli bir anti-kontaminasyon⁶ tulum ve koruyucu kask giymişlerdi. Kapalı devre kameralardaki görüntüleri aynı iki astronot gibiydi.

Manswell, beton ve çelik karışımı ağır kapıyı kapadı. O'Connor elindeki plastik kafesi sallayarak birkaç adım ilerledi. Kafesin içindeki Katja oradan oraya savruluyordu.

Lily Carlyle, 1 no'lu kontrol odasındaki ekranlarda, kafesin içindeki kobay faresinin bir yaprak gibi titrediğini gördü. Hayvancık tamamen bembeyaz tüylerle kaplıydı, o kadar ki neresinin başı neresinin kuyruğu olduğu bile belli değildi.

Katja sarsılmıştı; sensörler kalp atış hızında yavaşça bir artış olduğunu ve olağandışı bir beyin aktivitesini gösteriyorlardı. Lily birkaç dakika grafikleri inceledikten sonra, kumanda paneline doğru eğildi ve mikrofona uzanarak "O'Connor, küçüğü korkutmamaya özen

6 Kirlenme, bulaşma. Görünmeyen kirliliğin, yani insan sağlığı için asıl tehdit oluşturan faktörün, mikroorganizmaların veya enfeksiyonun yayılması.(ç.n.)

göster lütfen,” dedi. “Yoksa kalp krizinden ölecek zavallı.”

O’Connor’ın sesi hoparlörden boğuk bir halde duyuldu. “Emredersiniz Doktor.”

1 no’lu kontrol odasında, arkasında ifadesiz bir yüzle ayakta duran asker dışında, Lily yalnızdı. Odaya girdiği zaman asker ona tek kelime etmemiş, Lily de umursamadan işe koyulmuştu. O gece çok az uyumuştı, bu yüzden kendisini yorgun ve sınırlı hissediyordu.

ALFA-12 enerjisinin çevresel etkileri üzerinde yapılan son simülasyon, beklenen sonuçları vermiyordu. Üstelik Doktor Kimor akşam odasına gelmiş ve birkaç dakikalık gereksiz sohbetten sonra elini kalçasına koymuştu. Lily ona hemen odasından çıkmasını söylemiş ve doktor, kendisini çok memnun edebilecek bir deneyim fırsatını kaçırdığını söyleyerek odadan çıkmıştı.

Genç doktorun önündeki hoparlörler yeniden cızırdamaya başladı. Bu kez konuşan Manswell’di. “Tüm kontrol odalarına, biz hazırız. Deneye başlıyoruz.”

Önündeki ekranlar Lily’nin laboratuvarda olup biteni görmesini sağlıyordu. Manswell ve O’Connor diğer su geçirmez odaya geçtiler ve odanın neon ışıkları altında parıltıyan, çok büyük, silindirik biçimli, döküm bir aparata doğru ilerlediler.

Bu kez O’Connor, Katja’yı istenmeyen anı hareketlerden korumak için elinden geleni yapıyordu ve kobay faresi yavaş yavaş sakinleşmeye başlamıştı.

“Teşekkürler asker. Böylesi çok daha iyi,” dedi Lily tekrar mikrofona uzanarak.

3 no’lu kontrol odasında bulunan Doktor Kimor araya girerek “Sevgili Doktor, bir tüy yumağı için endişelenmeyi bırakın artık. Burada yapmamız gereken önemli bir deney söz konusu,” dedi.

Lily cevap vermemek için dudaklarını ısırdı. Doktor Manswell kimlik kartını paneldeki okuyucuya soktu.

“Hazırız... Erkinleştirme için son on saniye... dokuz... sekiz....”

Lily bütün dikkatini, değişiklikleri kaydetmek için, önündeki göstergelere verdi.

“Üç... iki... bir...”

Dijital kadranslar adeta çıldırmışlardı.

“Orada neler oluyor?” diye bağırdı doktor.

Katja’nın beyin aktiviteleri durmuştu. Kalp atışları duyulmuyordu. Katja aniden ölmüştü.

Lily ekrandan gözlerini ayıramıyordu. Manswell ve O’Connor yere yığılmışlardı.

Birден toparlanıp mikrofona uzandı. “1 no’lu kontrolden diğer kontrol odalarına, deneyi durdurun... Deneyi durdurun. Kırmızı kod, tekrarlıyorum, kırmızı kod!”

Toplantı salonu yuvarlaktı, etrafına dizili rahat, döner koltuklarıyla kalın camdan yapılmış geniş masa hemen hemen bütün odayı kaplamıştı. Slaytların, formüllerin ve diğer birtakım verilerin peş peşe akıp gittiği dev ekransa tüm duvarı kaplamıştı.

Masanın çevresindeki yüzler yorgun, rahatsız ve endişeliydi. Lily, kobay Katja’nın otopsisini bitirmek ve laboratuvara gerekli analizleri göndermek için birkaç kez toplantı saatini ertelemişti.

Doktor Lily kendisini toparlayıp sözlerine kaldığı yerden devam etti. “Ve diyordum ki, ALFA-12’nin yoğun kullanımının etkileri şu an için tamamen net değildir ama arkamda görmüş olduğunuz grafikler gösteriyor ki, bu aşamada, herhangi bir kullanım şekli, gezegenin ekolojisi için zararlı dengesizliklere neden

olabilir. Ve ‘herhangi bir kullanım şekli’ derken, laboratuvardaki deneyleri de kastetmekteyim.”

Doktor Kimor, Komite Başkanı Doktor Newman’ın sağ tarafında oturuyordu, alçak sesle Newman’a bir şeyler anlatıyor ve gülüşüyorlardı.

Kimor’un atletik ve bronzlaşmış görüntüsünün aksine Newman seyrelmiş ve beyazlaşmış saçları, şişkin göbeği ve şişman yanaklarıyla yaşından daha büyük gösteriyordu.

Lily, patronunun ondan hoşlanmadığını biliyordu, geçen geceki reddedilişten sonra Kimor’un da duyguları muhtemelen aynıydı. Ancak bu konu, ilgisizliği hak etmeyen bir konuydu. Nasıl oluyor da bilime karşı en ufak bir sevgi duymuyor, onu dinlemeye bile tenezzül etmiyorlardı?

Dikkatlerini çekebilmek için kuvvetlice öksürdü. Doktor Newman, Kimor’un anlattığı bir fıkrayı yarıda keserek Lily’ye baktı. “Ah, evet Doktor Carlyle, bitirdiniz mi? Yoksa hâlâ hayallerinizi anlatmaya devam mı ediyorsunuz?” diye sordu.

Meslektaşları gülmeye başladılar. “Lütfen! Bu çok önemli!” diye öfkeyle bağırırdı Lily.

Newman, sıkılmış bir ifadeyle parmaklarıyla masada tempo tutmaya başladı. “Ah, evet! Önemli olduğundan eminim ama artık sonuca gelseniz. Bugünkü farenin otopsisini-”

“Bir *Cavia porcellus*,” diye düzeltti Lily. “Denek adı Katja olan bir kobay faresi, bir buçuk yaşında, otuz iki santim uzunluğunda ve 800 gram ağırlığında. Ölüm saati bugün, saat-”

“Lily, sonuç? Ölüm nedeni neydi?” dedi Newman tekrar kızın sözünü keserek.

“Kardiyak arrest. Ama kayıtlara göre, beyin aktiviteleri, solunum

sistemi ve kardiyovasküler sistem aynı anda iflas etmişler, aralarında birkaç saniye yok bile. Kabul edin ki bu inanılmaz bir durum. Vücutta herhangi bir radyoaktif kirlilik yok, bilinen patojenlerden hiçbirisi yok. Ölümün ani ve doğal yoldan olduğunu görerek, genetik mutasyonla karşılaşacağımı sanmasam bile, histolojik analiz sonuçları yarın sabah hazır olacak, aynı şekilde DNA sonuçları da-

"Bu kadarı yeterli Doktor," dedi Newman başını sağa sola sallayarak. "Seni yeteri kadar dinlediğimizi söyleyebilirim."

"Saygısızlık ettiğimi düşünmezseniz eğer, bundan sonra ne yapacağınızı sorabilir miyim? Deneylere son verecek mısınız?" diye sordu Lily, kızgınlığını gizlemeden Newman'a bakarak.

Newman güldü. "Hiç düşünmüyorum." Birden yüzüne ciddi bir ifade geldi ve sordu. "Affedersiniz Doktor, sizin buradaki konumuz nedir?"

Lily afallamıştı. "Şey, ben... Ben burada çalışan bir-"

"Güzel, öyleyse çalış! Doğru dürüst çalış! Senin deney farene neler olduğunu bul ve bize kesin bir şekilde ALFA-12 enerjisinin bununla bir ilgisi olup olmadığını bildir. Yoksa farenin gerçekten kalp krizi geçirip öldüğüne inanacağım!"

Yeniden kahkahalar yükseldi.

"Bu sabah iki insan, laboratuvardaki deney sırasında hastalandı, üstelik üstlerinde koruyucu tulumları ve kaskları olmasına rağmen koma halinde askeri hastaneye kaldırıldılar. Koma halinde!" dedi Lily yumruklarını masaya vurarak.

Newman ayağa kalktı. "Çok iyi biliyorum Doktor. Ve sizin 1 no'lu kumanda odasında olduğunuzu da biliyorum, hatta bu işin sorumlusunun siz olduğunuzu da gayet iyi biliyorum. Ama endi-

şelenmeyin; bir komisyon, ne yapılması gerektiğine karar vermek üzere, çoktan kayıtları incelemeye başladı.”

Ve Newman bunları söyledikten sonra hızla odadan çıktı.

Aç değildi. Lily, ağzına bir lokma bile atmadan, saatlerdir elindeki kaşıkla önündeki multivitamin kremasıyla oynuyordu. Kaşığı elinden bırakıp düşünmeye başladı. Şu an ona en iyi gelecek şey, üstlerindeki binlerce ton ağırlığındaki kayanın bunaltıcı duygusu olmaksızın, açık havada uzun bir yürüyüş yapmaktır. Oysa bu, şu an imkansızdı, sokağa çıkma yasağı çoktan başlamıştı.

Son beş dakikadır tabakta soğumakta olan çorbaya baktığını fark edince Lily yerinden kalkarak elindeki yemek tepsisini çöpe attı. Sonra dönüp yatağına uzandı. Kafasını biraz olsun dağıtmak için yapabileceği tek şey okumaktır.

Kapı çalındığı sırada elindeki kitabı henüz okumaya başlamıştı.

“Girin.”

“Özür dilerim Doktor,” dedi son derece tanıdık gelen bir ses. Andrew Kimor. Ona yeniden unvanıyla hitap etmeye başlamıştı.

Adam bu kez standart beyaz önlüklerden birini giymişti, altından şık gömleği ve kravatı görünüyordu. Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı ancak gözleri mutluluktan pırıl pırıl parlıyordu.

Burnuna vitaminli kremanın keskin kokusu gelmiş olmalı ki, “Yemek mi yiyordunuz?” diye sordu.

“Bitirmiştim,” diye yanıtladı Lily.

“Rahatsız ettiğim için üzgünüm.” Ses tonundan hiç de üzgün olmadığı açıkça anlaşılıyordu. “Ancak Doktor Newman tarafından gönderildim.”

“Evet?”

Newman, Kimor'u bir uşak gibi kullanmıştı. Lily arkasına dayanıp kendisini en kötü habere hazırladı.

"Bugün olanları görünce... Yani bu sabah, deney sırasında olanları... Doktor, laboratuvara girişinizin yasaklandığını ve ALFA-12'ye alt her türlü bilgiye erişimtin kaldırıldığını size iletmekten üzgün olduğunu belirtiyor," dedi Kimor.

"Ne?" diye haykırdı Lily. Bu, onun en karamsar önsözünden de beter bir haberdı. Bu... bu kovulmak demekti!

"Ama tabii ki sadece kısa bir süre için," dedi Kimor, yılışık bir gülümseme ile. "Soruşturma komisyonu bu kazada bir suçunuz olmadığını kanıtlayana dek... Sadece birkaç ay..."

"Nasıl? Beni aylarca işten uzaklaştırıyorsunuz, öyle mi?"

"Hayır, hiç kimse sizi uzaklaştırmıyor Doktor. Aslında, sadece gidip hava almak için bile olsa, üssü terk etmenize izin verilmeyecek. Bu yasak birkaç ay sonra, komisyon çalışmasını bitirir bitirmez kalkacak."

Mahkum edilmişti. Onu toprağa gömüyorlardı. Neden? Sadece Kimor'un yemek davetini reddettiği için mi?

"Bunu yapamazsınız," diye mırıldandı Lily.

"Doktor, beni hayal kırıklığına uğratmayın," dedi Kimor. "Biliyorsunuz ki buna hakkımız var, prosedür böyle. Doktor Newman zamanınızı, enerji dışında, yapacağınız detaylı çalışmalarla geçireceğinizi umuyor; örneğin o zavallı şanssız insanlar, Doktor Manswell ve er O'Connor'ın tedavileriyle ilgilenebilirsiniz."

"Ben bir tıp doktoru değilim."

"Öyleyse tedaviyi bir çevrebilimci olarak dikkate alın ya da siz nasıl istiyorsanız. Doktor Newman ayrıca size, projenin bir parçası olduğunuz sürece sıkıyönetim kurallarına bağlı olduğunuzu

söylememi istedi. Rica ediyorum, kendinizi hapse attıracak durumlarda bulunmayınız.”

Lily’nin içinden ayağa kalkıp Doktor Kimor’un o bronz yüzüne bir yumruk atmak geçti ya da yüzündeki o aptal gülümsemeyi silmeye yetecek herhangi bir şey yapmak.

9 Pratrial 2251, YENİ OXFORD-16, Eğitim Binası.

51° 45’ Kuzey, 1° 15’ Batı. Sıfır Noktasından 58 m.

Bütün okul Valery’nin cezalandırılmasını izlemek için oradaydı. Washington-5’ten gelen ziyaretçilerin dev hava gemisinin hâlâ durduğu büyük iniş pistinin geniş avlusunda, cezanın uygulanabilmesi için küçük bir platform inşa edilmişti ve Valery, tertemiz üniformasıyla yakıcı güneşin altındaki bu platforma çıktı.

Protokol gereği, Profesör Donna kısaca, onun 6. maddeyi ihlal suçuyla cezalandırıldığını anlatan raporu okudu. Cezayı yerine getirecek olan müdürün kendisiydi, o da nöral kırbağı eline alıp Valery’nin yanına yaklaştı.

Kırbağ, yaklaşık yirmi santim uzunluğunda, kısa bir bastonu andıran koyu renk bir metaldti. İşlevi acı kapsüllerine çok benziyordu. Deride görünür hiçbir iz bırakmadan suçlunun beynini uyarıyor, ancak kapsüllerden daha büyük bir acı verdiği için diğer öğrencilere örnek oluşturacak cezalarda kullanılıyordu.

Müdür, elindeki kırbağı sejjin enerjisini kanalttı, bu esnada küçük bastonsu metalin rengi de maviden akkor haline dönmeye başladı.

Donna müdüre bir işaret yaptı ve genç kızı bir omzundan

tutarak duvara doğru çevirdi. Artık orada bulunan herkes ve işkencecisi genç kızın sırtını görebiliyordu.

Valery onu izlemek için gelenleri düşünmemeye çalışarak, önündeki duvarın bir noktasına yoğunlaşmaya çalıştı. Birazdan ruhsuz sesleriyle ona vurulan darbeleri saymaya başlayacaklardı: bir, iki, üç... Belki de içlerindeki açığa çıkmamış yanları verilen bu cezaya, onun vahşetine ve bir insanın başka bir insana işkence edilmesine gizli gizli sevinecekti. Valery prosedürü çok iyi biliyordu. Bu tür utanç cezaları çok sık verilmesine bile, birkaç kez sonu ölümle biten infazlara tanıklık etmek zorunda bırakıldığı olmuştü.

Gözlerini kapadı ve bayılmamayı ümit ederek duvardaki tahta dayanağa kollarını uzattı.

Aniden ilk darbe omuzlarına geldi.

Valery cezalandırılırken orada olanların hiçbiri, okuldan ayrıldığı sırada yanında değildi. Profesör Donna, herkese onun bir geri kazandırma merkezine gitmek üzere okuldan ayrılacağını bildirmişti, çünkü Valery için farklı bir şey planlandığını hiç kimsenin bilmemesi daha iyi olacaktı.

Güneş tam tepedeyken, Sfera'ya ait Dragonfly modeli küçük bir hava gemisi, öğretmenlere ait olan piste indi. Tüm öğretmenler avluda hazır bulunuyorlardı. Aynı esnada Donna, cezadan sonra Valery'yi götürdükleri odaya girdi.

Öğrencisini yatağa uzanmış buldu, kafası ter içindeydi. Her ne kadar Washington-5'ten gelen misafirlerin ricasıyla ceza on üç doza indirilmiş olsa bile yeterince acımasızdı ve genç kız bu cezanın izlerini uzun süre taşıyacaktı. Ayrıca, cezadan hemen sonra, Donna ona acı duymasını az da olsa engelleyecek bir püre yedir-

mişti. Yediği şey ağrısını hafifletmiş ancak bir süre için Valery'nin konuşmakta ve hareket etmekte güçlük çekmesine neden olmuştu.

"Nasılsın?" diye sordu Donna, öğrencisine yaklaşıarak.

Valery bir şeyler söylemeye çalıştı.

"Eh, bu da bir şeydir," dedi Donna başını sallayıp. "Ama daha fazla bekleyemeyiz. Gemi çoktan geldi ve ne kadar erken gidersen o kadar iyi olacak."

Yataktan kalkmak için çabalayan Valery'ye baktı, genç kız beceremeyip tekrar yüzükoyun yatağa düştü. Donna, sanki onun yüzündeki ifadeden soracağı soruyu anlamış gibi sözlerine devam etti. "Kyoto-17. Aynı zamanda SAM'nin, yani Su Araştırma Merkezi'nin de bulunduğu yer. Ve sana tanınan bu büyük fırsata sevinmelisin küçük kız. Sfera'nın en iyi beyinleriyle çalışacaksın. Misafirlerimize teşekkür etsen iyi edersin. Tutukluluk süreni bir geri kazandırma merkezinde geçirmeni önlemek için gerçekten çok cömert davrandılar."

Valery'nin kafası karışmıştı, kesinlikle kendisini birilerine müteşekkîr hissetmiyordu. Herkesin önünde onu utandırmışlardı ve şimdi de aniden, sanki gözlenircesine, onu okuldan uzaklaştırıyorlardı.

"Beraberinde götürmek istediğin bir şeyler var mı? Bir kitap, notların ya da bilgisayarın?" diye sordu Donna.

Genç kız bir an düşündü, gözleri hâlâ acıdan dolu doluydu, sonra güçlkle başını iki yana salladı.

"Hiçbir şey. Mükemmel! Gerçek bir seijinin kendisinden başka bir şeye ihtiyacı yoktur. Şimdi benimle gel," dedi Donna.

Donna'nın el işaretleriyle odaya bir Brig girdi ve Valery'yi kucağına aldı. Robotun bedeni soğuk ve sertti, ona dokunduğu an

Valery titredti.

“İç avluya kadar küçük bir gezinti... Kısa sürecek.”

Koridorlarda hiç kimseyle karşılaşmadılar; tek bir öğretmen bile onunla vedalaşmak için gelmemiştir. Onu öylece, adeta gizleyerek gönderiyorlardı ve kendileri için sadece onursuz ve cezalandırılmış bir seijin olarak kalacaktı. Başka hiçbir şey değil.

Valery karnında başlayıp gırtlığına dek tırmanan bir çeşit kızgınlık hissetmeye başladı, Brig'in kolları arasında taş kesildiğini hissetti ve yeni bir acı dalgasıyla tüm bedeni sarsıldı. Bu kez duyduğu acı öyle kuvvetliydi ki bedenindeki tüm damarların patladığını zannetti. Bayılmıştı.

Donna'nın yanında yürüyen Brig, normal adımlarla küçük çakıllı yolu geçip küçük geminin bulunduğu alana geldi. Dragonfly'nin arka kapısı otomatik olarak açıldı. Robot, arka bölmeyi hemen hemen tamamıyla kaplayan koltuğa Valery'yi oturttu, Donna'nın dudaklarından belli belirsiz bir kelime döküldü: “Elveda!”

Geminin pencereleri yoktu, içeride sadece dört duvar ve keçeyle kaplanmış tek bir koltuk bulunuyordu. Pilot kabini görünmüyordu ve pilot, Valery'yi selamlama zahmetinde bile bulunmamıştı.

Valery, Kyoto-17'ye yapacağı yolculuğuna bu şekilde başladı. Yıllardır yaşadığı okulun damlarını bile son kez görememiştir, şu an hepsi ondan hızla uzaklaşıyordu.

Sonunda ada, Skyland'ın ince bulutları arasında kayboldu.

22 Messidor 2251, KARA ORMAN.

47° 57' Kuzey, 8° 29' Doğu. Sıfır noktasından 706 m.

Lorenzo ve José bir ağacın arkasına saklandılar. Gece yarısını biraz geçmişti ve dolunay, geminin metal gövdesinde ışık oyunları yaparak, ormanın içindeki düz alanı aydınlatıyordu. Gemi eski bir modeldi, defalarca tamir görmüştü; pruva kısmı ince ve motorları taşıyan kış tarafı şişkin olan gövdesi kırmızıya boyalıydı. Geminin ismi ise değişik renkli harflerle yazılmıştı: Arlequin.

Bordanın üstünden, eğri büğrü metal parçalarla kaplanmış küçük güvertesi ve radar seçiliyordu. Biraz daha ötede, aşağı yukarı köprüye yakın bir noktada iki ağaç gövdesi geminin üzerine doğru uzanmıştı. O kuru gövdeleriyle dev böcek antenlerine benziyorlardı. Yelkenler, ağaçlardan zarar görmemeleri için dikkatlice katlanmıştı. Gemi, yere çakılmış iri demir kazıklara bağlanmış uzun halatlarla demirlenmişti.

“Her şey yolunda gibi görünüyor,” dedi Lorenzo, Arlequin’i biraz daha inceledikten sonra babasına dönerek.

“Ama yine de alarmları kontrol etmek istiyorum.”

“Bu kimsenin ayak basmadığı, kuş uçmaz kervan geçmez yerde kim kalmak ister ki?” diye homurdandı Lorenzo.

“Görünüşe göre, kalmak isteyen olmuş.”

Lorenzo’nun aklına o garip ihtiyarla kilisedeki tuhaf karşılaşmaları geldi ve babasına biraz daha beklemesini işaret etti.

José tek başına ilerlemeye başladı, ay ışığında görülmemek için çalılıarın arasından, ağaçların gölgesinden yürümeye çalışıyordu. Hastalıktan gövdesi ikiye ayrılmış bir ağacın yanında durdu. Ağacın ince dalları arasından siyah bir kutu çıkardı, dikkatlice inceledi, sonra yirmi adım kadar ilerideki başka bir ölü ağacın yanına gidip aynı işlemi tekrarladı. Geminin etrafını aynı şeyi yaparak dolaştıktan sonra Lorenzo’nun yanına döndü.

“Bir problem var mı?” diye sordu oğlan.

“Birileri içeri girmeye çalışmış.”

“Belki de bir hayvandır.”

“Olabilir... Veya ada sakinlerinden biridir.”

José iğne tabancasını çıkardı ve emniyetini açtı. “Gemiye girip etrafa bakacağım. On beş dakika içinde geri dönmezsem sırt çantasını burada bırakıp kondansatörü al ve buradan hemen uzaklaş.”

Lorenzo başını salladı; daha önce de defalarca kullandıkları bir taktikti bu. Sırt çantasının içinden plazma tüfeğini çıkardı. Hızlı hareketlerle namluyu ve ahşap kabzayı ağır tetikleme şarjörüne vidaladı.

“Gidiyorum,” dedi José ve izleniyor olabileceğini düşünerek ağaçların arasından ilerlemeye gayret etti, dikkatli adımlarla Arlequin’in gövdesine yaklaştı.

Lorenzo bulunduğu yerden, onun ayaklarıyla bir ağacın gövdesine dolanıp, bir maymun gibi çevik hareketlerle geminin halatlarına tırmanmasını ve sessizce geminin gövdesine yaklaşmasını izledi. Başarmıştı.

Genç adamın beynindeki kronometre çalışmaya başlamıştı: şu andan itibaren on beş dakika zamanı vardı.

Lorenzo buraya neden “Kara Orman” dediklerini anlamaya başlamıştı. Ay ışığıyla aydınlanan alan dışında, her taraf kapkaraydı. Rüzgar ağaçların arasından esiyor ancak tek bir hayvan gürültüsü, uçan bir kuşun kanat çırpışı duyulmuyordu. Etrafta tam bir ölüm sessizliği hakimdi.

Genç adam farkında olmadan elindeki tüfeği sımsıkı kavradı, gergin bir şekilde o yoğun sessizliğe kulak verdi. Sonra derin bir

nefes aldı; korkacak bir şey yoktu. *Kesinlikle Arlequin'e giren olmamıştır*, diye düşündü. Birazdan babası o her zamanki işaretini verecek, Lorenzo farkına varacak ve bu lanet olası adayı arkalarından bırakarak yola çıkacaklardı.

Bilgisayarı dizlerinin üstüne koydu. *Water*, Su. Onu boş yere ümitlendirmek istemediği için babasına bu konuda tek kelime etmemişti ama içinden gelen bir ses ona, elinde çok değerli bir şey olduğunu söylüyordu. Belki de özgürlüklerinin anahtarı, sonunda borçlarını ödeyebilmeleri için bir çıkış yoluydu. Ancak eski kodları çözmek için uzun bir zamana gerek vardı. Bir kez, gemideki bir uçuşları sırasında, José o kodları göstermiş (eski bilmeceleri çözmekte üstüne yoktu) ve rotalarına birlikte karar vermişlerdi.

En yakın ağacın gövdestine tüfeğini dayadı ve her iki eliyle bilgisayarı kavradı. Yıllarca kullanılmış olduğu, köşelerin yuvarlaklaşmasından, plastik gövdenin hemen ısınmasından belli oluyordu. Kim bilir ne zaman üretilmişti, yüz, iki yüz, belki de beş yüz sene önce...

"AAAAAAAAAAAAAAAAAH!"

Vahşi ve tiz çığlık bir anda ormanın derinliklerine kadar yayıldı. Lorenzo kucagındaki bilgisayarın yere düşmesine aldırış etmeden ayağa fırladı ve tüfeği almak için uzansa da, yaratık ondan daha hızlıydı. Dört ayaküstünde zıplayarak, bir çalı öbeğinin arkasından fırlayıvermiş (kahretsın! Ne zamandır buradaydı?) ve Lorenzo'ya doğru paldır küldür koşmaya başlamıştı.

"O miras! O benim!"

Bu çığlık, bu yapış yapış beyaz saçlar ve bu dişsiz ağız... Ta kendisi, yaşlı Slint. Onları buraya kadar takip etmişti.

İhtiyar adam, tahmininden çok daha hızlı ve güçlüydü. Loren-

zo midesine yediği bir yumrukla arkasındaki ağaca çarptı. Acıyla kıvrılırken bu kez yaşlı adam çığlık atarak yüzüne bir yumruk indirdi. Lorenzo da ona yumruk salladı, sanki bir kemik torbasına vurmuştu ancak ihtiyar hiç duraksamadan yerdeki bilgisayarı kaptı ve deliler gibi koşmaya başladı.

Lorenzo tüfeği kaptı ve zızzak çizererek uzaklaşan gölgeye nişan aldı. Bilgisayarı almasına izin veremezdi. Her ne şekilde olursa olsun onu durdurmalıydı.

Tüfek vızıldamaya başladı, içindeki enerji hızla yükseliyor, öldürücü ışınlar ateşlenmeye hazır hale geliyordu. O esnada omzunda bir el hissetti.

“Ateş etme.”

Bu José’ydi.

Bu bir anlık duraksama bile, Lorenzo’nun ihtiyar Slint’i gözden kaybetmesine yetmişti. Yaratık çoktan ormanın gölgeleri arasına karışmıştı. Uzaktan bir zafer çığlığının yankılanması duyuldu.

Arlequin, sadece iniş ve kalkışlarda motorlarını kullanıyordu, uçuş sırasında yarasa kanatlarını andıran dev yelkenleri yeterli oluyordu. Motor bölümü, diğer hava gemilerinin birçoğunda olduğundan daha küçüktü. Lorenzo ve José’nin yaralanmamak için etraftaki arapsaçına dönmüş boru ve makine parçalarına çok dikkat ederek ve ancak teker teker girebildikleri küçük bir bölmeydi.

Lorenzo jet motorunun silindir kapağını incelemek için diz çöktü ve sonra “Minimum çabayla maksimum zarar vermişler,” diye mırıldandı.

“Cidden profesyonelce bir iş,” dedi José, motor bölümünün açık duran kapısından içeri kafasını uzatarak. “Emniyet vanalarını

kullanılmaz hale getirmişler ve yedek depoyu da çalmışlar.”

“Böylece Arlequin bir daha asla uçamayacak,” dedi Lorenzo ve yerdeki metal bir parçaya tekme savurdu. “Kapana kısıldık!”

“Evlad, sakın ol,” dedi José. “Durum gerçekten çok ciddi ama biz sakın davranmak zorundayız. Bak.”

Oğluna çok hafif, siyah renkli metal bir çubuk uzattı.

Lorenzo onu eline aldı ve “Bir el fenerine benziyor. Pilleri var mı?” diye sordu.

“Hayır, bunun ne pile ne de şarj aletine ihtiyacı var. Üstelik bir el feneri değil, bir nöral kırbaç. Bu bir seijin silahıdır ve sadece o Güç kullanıldığında çalışır.”

Lorenzo düşmemek için motor bölümünün kapısına tutunmak zorunda kaldı. *Seijin*. İkisinin de başı büyük beladaydı.

İKİNCİ BÖLÜM
KYOTO'DAKİ
SU TOPLAMA
SİSTEMİ

BİR

28 Prairial 2251, KYOTO-17.

35° 00' Kuzey, 135° 48' Doğu. Sıfır Noktasından 40 m.

Valery'nin tepesindeki cam kubbeden içeriye güneşin sıcaklığı vuruyordu. Konferans salonunun amfisinde ondan başka, üç veya dört yüz genç sejin daha vardı. Hepsı SAM'nin, (Su Araştırma Merkezi) parlak kırmızı renkteki üniformasını giymişti. Merkezi yöneten elli kadar sejin profesör de, aynı onlar gibi, kırmızı üniformalar giyiyordu. SAM'de acı kapsülleri gibi cezalar yoktu ve Valery yeni hayatını düşündükçe heyecanlanıyor, kendisini mutlu hissediyordu. Eski okulu ve onun acımasız kuralları artık sisli birer anıydı.

"Neden gülüyorsun?"

Valery şaşkınlıkla toparlandı ve o an otuz iki dişi meydanda, sırtıtuğunu fark etti.

Onunla konuşan, hemen yanı başında oturan gençti; ince yapılı, açık renk tenli, düzgün burunlu delikanlının altın renginde kaşları ve koyu renk, zeki bakışlı gözleri vardı. *Hoş bir çocuk*, diye düşündü Valery, *gerçekten hoş bir çocuk*.

“Sadece biraz heyecanlıyım.”

“Ben de,” dedi arkadaşı gülümseyerek. “Sonunda Profesör Yee ile tanışacağız.”

Tibald Yee, SAM’nin yöneticisiydi ancak o ana dek hiç kimse onu görmemişti. Valery, kişiler arasında sınıf farkının ve katı yönetim kurallarının olmaması gibi, Merkez’deki garip davranış kurallarının tamamen profesörün kendi kararı olduğunu öğrenmişti. Ve her gün öğrencilere rahatlıkla duş almalarına yetecek kadar su verilmesi de yine onun marifetiydi.

Valery’nin hayalinde Tibald, uzun boylu, güler yüzlü, ileri yaştaki bir selâhiydi. Onu görmek için sabırsızlanıyordu.

“Benim adım Joel,” dedi delikanlı, Valery’ye elini uzatarak.

“Ben de Valery,” dedi genç kız bir an tereddüt ettikten sonra. Merkez’in bu rahat atmosferine ve istediği herkesle sohbet edebilme özgürlüğüne henüz alışamamıştı.

“SAM’ye ne zaman geldin?”

“Aşağı yukarı on beş gün önce. 11 Prairial’di.”

“Ben ilk grupla geldim, 2 Prairial’de. Ama Profesör Yee de senin gibi 11 Prairial’de geldi, biliyor muydun?” diye sordu Joel.

“Öyle mi? Hayır... Bilmiyordum,” diye yanıtladı Valery.

“Olağandışı biri olmalı.”

“Ben de öyle düşünüyorum.”

Amfinin ortasındaki kürsüden Profesör Minner’in sesi çınladı: “Bir dakika sessizlik lütfen!”

Öğrencilerin konuşmaları kesildi ve Minner hoşnut bir halde sözlerine devam etti. “Sonunda sizlere Merkez’imizin yöneticisini tanıtmaktan büyük gurur duymaktayım, kendisi bugün sizlerle ilk dersini yapacak. Profesör Tibald Yee!”

Öğrenciler arasında coşkulu bir alkış koptu. Birkaç saniye sonra da, sınıfın sonundaki kapıda profesörün görüntüsü belirir belirmez kesildi. Salonda yoğunluğu hızla artan telaşlı ve anlaşılmaz bir uğultu başladı.

Profesör Yee elli yaşlarında olmalıydı. Omuzları dar, vücudu zarif ve ten regî soluktu. Ama herkesin dikkati, şakaklarına doğru hafifçe kırışmaya başlamış simsiyah saçları olan başına yoğunlaşmıştı. Saçlar! Profesör bir seijin değil, bir jinseldi!

“Bu ne tür bir şaka?” diye homurdandı Valery.

“Neden ortalıkta görünmediği şimdi anlaşıldı,” diye cevap verdi Joel.

Profesör Tibald, Minner’in yanına gelerek onun elini sıktı, sonra bantlı mikrofonu boğazının altına yapıştırdı. Sakın sesi kubbenin altında yankılandı: “Biraz sessizlik lütfen.”

Ancak salondaki uğultu daha çok arttı. Çocuklardan bazıları ayağa kalkıp sınıftan çıkmaya başladı. Valery de onlara katılmaya karar verdi. Bir jinseinin sözlerini dinlemek zorunda mı kalacaktı? Bütün hayatı boyunca bundan daha saçma bir şey duymamıştı.

Tibald, gürültüyü bastırmaya çalışarak sesini yükseltti. “Çocuklar! Eğer içinizde burayı terk etmek isteyenler varsa bunu hemen yapabilir. Onlara hemen istifa etmelerini öneririm ve benim tarafımdan kişisel sicillerine hiçbir ihtar veya suç notu düşülmeyeceği konusunda söz veririm.”

“Bize söz mü veriyorsunuz?” diye sordu ön sıralarda oturan bir öğrenci. “Siz bize hiçbir konuda söz verecek durumda değilsiniz!”

Tibald başını salladı. “Bir jinsei olmamın sizin için problem yarattığını gördüğüm için üzgünüm. Ama ister hoşunuza gitsin, ister gitmesin, durum bu. Ben bir jinseiyim ve bu durum benim,

Washington-5'teki Fen Bilimleri Akademisi'nin bir parçası olma-
ma ve Skyland'ın en parlak beyinlerinin bazılarıyla çalışma fırsatı
bulmama engel oluşturmadı. SAM'nin ortak internet ağına giren
herkese özgeçmişim açıktır. Beni, sizlere bir şeyler öğretecek kadar
yeterli görmeseniz bile karşılıklı iki meslektaş gibi konuşmak için
yerlerinizde kalın lütfen. Çünkü şu an, bu Merkez'in neden
kurulduğu ve neden buraya çağırıldığımız konusunu sizlere anlat-
ma zamanıdır."

Ortalık biraz sakinleşmiş gibi görünüyordu ve bir grup öğren-
ci dışında, diğerleri yavaş yavaş yerlerine oturmaya başladı. "İsti-
fa" kelimesi etkili olmuştu; öğrenciler, bu projeye dahil edilmek
üzere, Skyland'ın dört bir köşesinden getirilmişlerdi, sejin hayat-
larının en büyük fırsatıydı. Şimdi bu fırsatı kaçırmamanın zamanı
değildi, en azından şimdilik.

"Çok güzel," dedi Tibald. "Öyleyse ışıkları kapayıp başlayalım."

Profesör, elini önündeki kumanda düğmesine uzattı ve amfi-
nin üstündeki kubbe kararmaya başladı, salon artık karanlıktı.
Kürsünün arkasındaki duvarda kare biçiminde bir ekran açıldı ve
ilk etapta profesörün yüzü görüldü. O siyah ve gür saçların
görüntüsü iğrençti. Sonra ekranda Tibald'ın elleri görüldü: Bir
portakal tutuyordu.

"Bu portakalın Dünya olduğunu varsayalım," diye söze başladı.
"Veya Skyland'ın doğmasına neden olan projeden önceki Dünya
diyelim. Parçalanmadan önceki burada iki yüz sene öncesinden söz
ediyoruz, insanlar portakalın kabuğu üzerinde yaşıyorlardı."

Profesör biçimli parmaklarını meyvenin kabuğu üzerinde gez-
dirdi ve sonra kabuğu soyarak bir dilim kesti. "Dünya sisteminin
günün birinde neden bozulduğu konusunda yapılmış birçok açık-

lama var. Sizler çok iyi eğitim görmüş sejinlersiniz, kesinlikle ‘her şeyi bir arada tutan’ teorisini biliyorsunuzdur... Ve henüz hiç kimse bu fenomeni sadece bilimsel bir bakış açısıyla açıklayamıyor. Billenen tek gerçek şu ki, şanssız bir günde Dünya’nın kabuğu özünden ayrılıyor.”

Bu arada portakalın tüm kabuğunu soymayı da bitirmişti.

“O esnada, mantuksal olarak iki fenomen meydana gelebilirdi: Dünya, kopmuş parçalarını boşluğa fırlatarak patlayabilirdi, böylece atmosferi de kaybolacağı için hiçbir canlı türünün sağ kalması mümkün olmazdı. Veya aynı bir kara delik gibi, son derece dar ve yoğun bir kütle haline gelene dek kendi içine çökebilirdi. Ama hepimizin bildiği gibi, bu her iki fenomen de gerçekleşmedi.”

Aynı şeyleri defalarca yapmış birinin rahatlığıyla Tibald portakal dilimlerini cebine koydu ve küçük parçalara ayırdığı portakal kabuklarını aynı bir yapbozun parçalarını birleştirir gibi küre biçimi vererek bir araya getirmeye başladı. “Oysa olan şuydu: Eski Dünya’nın parçaları ki biz bugün onlara ‘adalar’ diyoruz, kendi dengelerini buldular. Onları çevreleyen atmosferi koruyup hayatın devam etmesini sağladılar ve yer çekimi kanunu dahil, bilinen tüm fizik kurallarını hiçe sayarak havada yüzmeye başladılar.”

Valery’nin ağzı açık kalmıştı. Skyland’ın doğuşuyla ilgili sayısız açıklamalar ve teoriler duymuştu ama onların hiçbirisi şu an duydukları kadar basit ve açık bir şekilde anlatılmamıştı.

“Şimdi sizler, bu konunun bizimle ne ilgisi olduğunu soruyor olmalısınız,” diye sözüne devam etti Tibald. “Sonuçta bizler suyla ilgilenmek için buradayız. Ama aslına bakacak olursanız her iki problem de birbirleriyle bağlantılı: Dünya ölüp yerine Skyland doğduğu zaman bütün nehirler ve denizler yok oldu. Uygarlığımız pamuk

ıplığına bağlı, son derece az olan su kaynaklarımızı göz önünde bulundurabiliriz: buzullarda biriken su kaynakları ya da yapay çökeltiler gibi. Bu tanıtım için bir portakal kullandım, eski Dünya’da çok fazla bulunan ancak şu an çok ender bulunabilen bir meyve.

“Skyland’de su biriktirme ağları ve sıvıların geri dönüşümü için gereken teknolojiler mevcut... Ama biz buraya, bu problemi kökten çözmek ve uygarlığımızı tekrar suya kavuşturmak üzere getirildik. Ve bunu başarmak için ben atalarımıza neler olduğunu, portakalın neden parçalandığını ve nasıl olup böyle bir dengede kalmayı başardığını öğrenmemiz gerektiğini inanıyorum.”

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Valery, arkadaşına.

Kafeteryada oturuyorlardı, burası da tepesinde camdan bir kubbe olan büyük bir salondur. Zemin kata ve iki asma kata dağınık halde yerleştirilmiş masaların etrafı, neredeyse tıklım tıklım doluydu. Öğretmenler ve öğrencilerin konuştuğu tek bir konu vardı: Tıbal.

Profesörün dersini dinlemeyi reddeden öğrenciler, son derece nazık bir şekilde, Cometa tipki bir hava gemisiyle Merkez’den uzaklaştırılmışlar ve tekrar adalarına geri gönderilmişlerdi.

“Gerçekten çok bilgili biri olduğunu düşünüyorum,” diye cevap verdi Joel.

“Ben ikna olmuş değilim. Bir jenseinin Washington-5 Akademisi’ne kabul edilmesi mümkün değil. Özgeçmişini gördün mü? Etkileyici bir sürü yetenek; bizim yaşlarımızda iken bir sürü araştırma yazmış.”

“Bunun altında başka bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Joel.

“Evet,” dedi Valery. “Belki de sadece bir kukladır, gerçek pro-

fesörün kimliğini gizlemek için bir çeşit figüran.”

“Böyle olsa bile, bir jinsel kullanımları garip. Baksana şu an tüm dikkatleri üstüne çekmiş durumda.”

Tıraşlı başında pembe lekeler olan genç bir profesör gülümseyerek masalarına oturdu ve “Tibald’dan mı söz ediyorsunuz?” dedi.

“Evet, efendim,” diye yanıtladı Valery.

“Efendim’ demen gerekmiyor,” dedi profesör elini sallayarak. “Seijin Eğitim Merkezlerinden birinde değilsin.”

Genç adam bir tabak protein çorbası ve ayrıca günün yemeği olan kızarmış, gerçek patateslerden almıştı. Sakin bir şekilde yemeğini yemeye başladı.

“Tibald konusuna dönersek, ben ön yargılı davranmayın derim. O bir jinsel ve bu yüzden, şu an bulunduğu konuma gelmek için nasıl çalıştığını, nasıl hazırlandığını bir düşünün...”

“Evet, ama... Bir jinsel resmi olarak nasıl bizim yöneticimiz-”

“Aynı zamanda benim de yöneticim... Bana güvenin çocuklar. Kısa bir süre sonra bu işe çok sevineceksiniz. Bugüne kadar neden ortalıkta olmadığını, neden derslere başlamadığını biliyor musunuz? SAM’ye gelir gelmez odasına kapandı ve buradaki herkesin, öğretmenlerin, öğrencilerin dosyalarını istedi. Yaptığımız araştırmalar, ilgi alanlarımız, her şey. Hepimizin adını tek tek ezbere bildiğine eminim.”

“Ama burada neredeyse beş yüz kişi var! Mümkün değil!” dedi Joel şaşkınlıkla ve sırtı.

Profesör de ona gülümsedi. “Göreceksiniz!”

Su Araştırma Merkezi, birbirlerine köprülerle ve yürüme yollarıyla bağlı, ırlı ufaklı bir grup adanın üzerine kurulmuştu.

Valery, elektrikli bir hava-skuteri ile hızla kendisine ait olan odanın bulunduğu uzun koridora girdi.

Tamamen bana ait olan bir oda! İstersem kapımı kilitler ve kimse tarafından rahatsız edilmeden istediğim her şeyi yapabilirim!

Bir kız aniden önünde belirdi. Onun yaşlarında bir jinset görevliydi, başındaki başlıktan saç örgüsü yaptığı saçlarının bir kısmı görünüyordu ve gayet belirgin yüz hatlarına sahipti. Büyük bir çabayla, içi çöp torbalarıyla dolu, koca bir metal el arabasını çöp dönüşüm binasına doğru sürüklemeye çalışıyordu.

Valery ona çarpmamak için tüm ağırlığını ters yöne verdi ve yerde siyah bir lastik izi bırakarak durdu.

“Dikkat etsene!” diye bağırdı. “Kendini öldürtecek mısın?”

Genç kız, jinsetlere yakışır gibi, gözlerini ondan kaçırıp başını eğmedi; aksine, dik dik bakmaya başladı. Koyu saçları ve hiç alınmamış kaşları olmasaydı, o narin bedeni ve hizmetçi üniformasından taşan göğüsleriyle güzel bile sayılabilirdi.

Valery skuterden indi ve aralarındaki uzaklığı koruyarak, (jinsetler çok kötü kokuyorlardı ve o da kötü kokulara hiç tahammül edemezdi) gayet ciddi bir ses tonuyla “Özür dilediğini duymadım,” dedi.

“Belki de özür dilemediğim içindir.”

“Ama az kalsın sana çarpıyordum.”

“Çok doğru. Bana çarpmak üzere olan *sendin*, öyleyse özür dilemesi gereken ben değilim.”

Valery bir şey diyemedi; bu gerçek miydi? Bir jinset, bir hizmetçi, gerçekten de bir seljine kafa mı tutuyordu? Akıl alacak şey değildi. Bir an onu enerji ışınıyla kumildayamaz hale getirmeyi düşündü ama o esnada koridordan biri geçebildi ve iyi terbiye

almış hiçbir sejjin hizmetçilerle zaman kaybetmezdi.

“Bu kez gidebilirsin köle. Ama bir daha olmasın,” dedi skutere dönerken homurdanarak.

Kız alaycı bir ses tonuyla bir kahkaha attı. “Köle ben miyim? Sen nesin? Efendi mi? Sen hiç etrafına bakmadın mı? Nerede bulunduğunun farkında mısın?”

Valery, kızın sözlerinin devamını duymadı, hızla oradan uzaklaştı. Zaten yeterince zaman kaybetmişti. İşte, bir jinsel yönetici olduğu zaman diğer tüm “tüylüler” de insanın tepesine çıkıyordu.

Odasının yumuşacık yatağına uzanıp örtüyü üstüne çekti, sonra da komodinin üzerindeki ışığı açtı. Perdeleri çekmemişti ve yattığı yerden dışarıdaki manzarayı görebiliyordu: SAM’nin bazı adaları yatakhanelerin bulunduğu adalara göre daha yüksekti ve havada asılı bu parçacıklar kendisini güvende hissetmesine yardımcı oluyorlardı. Güzel bir uykuya dalmadan önce bir kitap...

“Yine ne var?” diye homurdandı.

Birisi kapısını çalıyordu, hem de bu saatte.

“Affedersiniz küçük hanım,” diye seslendi tanımadığı bir erkek sesi.

Bir an için Joel olmasını umut etse de, gelen Joel değildi. Yataktan çıktı ve aceleyle pijamasını çıkartıp kırmızı üniformasını giydi. Aynaya baktı; saçları uzamaya başlamıştı, hiç de hoş olmayan altın renkli bir kıl yığını. Misafiri, her kimse, hiçbir şeyi umursamayan biriydi anlaşılan. En azından genç bir kız, gecenin bu ilerlemiş saatinde rahatsız edilmezdi.

“Eğer uygun değilseniz daha sonra gelebilirim,” dedi kapının arkasındaki ses.

"Hayır, hayır bir dakika lütfen!"

Valery sinir içinde ayakkabılarını da giydi, bir kez daha aynada kendine baktı, hızla giydiği üniforması üstünden dökülüyor gibiydi, aldırmadan kapının kilidini açtı.

"Saatin kaç olduğu hakkında-"

Birden söyleyeceklerini unuttu. Karşısında, yuvarlak gözlükleri ve jensei saçlarıyla Profesör Tibald duruyordu. Valery'ye bakarak gülümsedi.

"Çok geç bir saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim ancak yanardağlar hakkında hazırladığınız araştırma raporunuzu henüz bitirdim. Valery, bahçede küçük bir gezinti yapmak hoşunuza gider mi? Sizinle görüşmek istediğim bazı şeyler var."

Açıkçası genç kızın içgüdüsel olarak verdiği ilk reaksiyon koku oldu. Tibald pis kokmuyordu ama varlığı, o aşırı kıbarlığı... Tüm bunlar onun bir jensei olduğunu anlatmaya yetiyordu, üstelik onunla eşit şartlarda bir jensei.

Durum o kadar gerçek dışıydı ki genç kız sesini çıkarmadan Tibald'ın yanardağ bilimi üzerine yaptığı araştırma hakkında anlattıklarını dinledi. Doğrusu, düşünceleri çok isabetliydi; gerek Profesör Donna'nın gerekse okula gelen kurulun gözünden kaçan yanlışları bulmuştu. Valery'nin o ana dek hiç görmediği, Kyoto-17'nin ana binasının üzerine inşa edilmiş bir bahçede dolaşıyorlardı. Duvarlara, kırılmaz camdan yapılmış koruma bariyerlerinin kötü görüntüsünü gizlemek amacıyla, gerçek çiçek öbekleri dikilmişti ve tüm yer yumuşak ve sık otlarla kaplanmıştı.

Japonya gökyüzünün yıldızlarla dolu muhteşem görüntüsü, başlarının üzerinde adaların karanlık şekilleriyle gölgelenmişti. Bazı adalar o kadar minikti ki üstlerinde yetişkin birinin ayakta

durması bile mümkün olamazdı.

Tibald, Valery'nin hayran hayran bu manzarayı izlediğini fark etti. "Muhteşem, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı genç kız. "Yerden bir taş alıp havaya fırlatsam, yer çekimine uyarak biraz ötemizde yere düşer. Oysa bu adalar yüzyıllardır oradalar ve havada yüzüyorlar. İnanılır gibi değil."

"Profesör Beller'in *Skyland'in fiziksel esaslarını bozan unsurlar* adlı kitabını okudunuz mu?"

"Evet," dedi Valery başını sallayarak, "adaların ve onların yörüngelerinin mikroskobik yer değiştirmeleri. Büyüleyici teoriler, ancak ben gerçek açıklamalar duymak isterim. Devasa bir gemi, motorlarını çalıştırmadan gökyüzünde durbiliyor ama küçük bir gemi motorsuz uçamıyor, öte yanda küçücük bir top büyüklüğündeki adalar havada yüzüp duruyorlar. Çok garip."

"Her şeyi bir arada tutan'a inanmıyor musunuz?"

"Ben bir sejjinim, elbette inanıyorum. Ama bana göre bilim ve din uyum içinde olabilir."

Sessizce yürümeye devam ettiler ve Valery, hayretler içinde, Tibald'ın varlığının onu hiç rahatsız etmediğini fark etti. Profesör bir jenseidi ve belki de bu duygusunun nedeni ondan zerre kadar korkmamasıydı.

Tibald, yaprakların arasında gizlenmiş minik fiskiyelerle sulanan çiçeklerin yanında diz çökerek dikkade onlara bakmaya başladı.

"Ne büyük zaman kaybı," diye mırıldandı. Sonra başını kaldırıp Valery'ye bakarak devam etti. "Eski Dünya'da, yarın doğacak güneş, yaprakların üstündeki bu su damlacıklarını buharlaştırır ve böylece bir bulut meydana gelirdi ve sonra o buluttan yeryüzüne

yağmur yağırdı. Oysa şimdi bu su kaybolup gidecek, evet, buharlaşacak ama bir hiçliğin içinde yitip gidecek.”

“Evet, belki anlattıklarınızdan biraz daha karmaşık.”

“Tabii. Ancak şu an Washington-5’e doğru uçmak ve meslektaşlarıma bahçedeki çiçeklerin çok güzel göründüklerini ama onlar olmadan da rahatlıkla yapabileceğimizi söylemek isterdim.”

Valery biraz da şaşkınlıkla Tibald’a baktı ve “Neden yapmıyorsunuz Profesör?” diye sordu.

Tibald başını gökyüzüne kaldırıp parmağıyla üstlerindeki onlarca adanın ötesinde yanıp sönen bir yıldızı işaret etti. “Şunu görüyor musunuz? O, Bingbang sınıfı bir hava gemisi. Ben...”

Profesör sözlerini yarıda kesip başını iki yana salladı, çok endişeli görünüyordu.

“Affedersiniz, çok konuştum. Bilemiyorum buna ne sebep oldu. Size hiçbir şey söylemediğimi kabul edin lütfen.”

O anda, Valery’nin aklına jinsei kızın söyledikleri geldi: *Köle ben miyim? Nerede olduğunun farkında değil misin?*

Sanki bir tokat yemiş gibi toparlandı. “Ne demek istiyorsunuz? Orada bir hava gemisi olmasının anlamı ne?”

Tibald cevap vermeden önce uzunca bir süre tereddüt etti. “Ben... Neyse, bu pek sır sayılmaz. Bu, Sfera’nın gizli tutmak istediği bir konu diyelim, kısacası bu konuşmanın aramızda kalması gerekiyor, anlaştık mı? Şu an SAM on kadar savaş gemisi tarafından izleniyor. Onların onayı olmaksızın bir yere gitmek mümkün olamaz. Ve burayı terk etmek için onay almak, çok ciddi nedenler olmasını ya da sürgün edilmeyi gerektiriyor.”

“Ama... Bugün buradan ayrılan çocuklar... Sizinle çalışmayı reddeden öğrenciler... Onlar evlerine döndüler, değil mi?”

Tibald ona baktı ve Valery profesörün gözlerinde derin bir üzüntü fark etti. “Bu konuyla ilgili hiçbir şey söyleyemem. Çok üzgünüm.”

10 Messidor 2251, KYOTO-17.

35° 00’ Kuzey, 135° 48’ Doğu. Sıfır Noktasından 40 m.

İlk karşılaşmadan on iki gün sonra, Valery o gizemli jinsel kızla tesadüfen yeniden karşılaştı.

Valery ve Joel ekiplerine katılmak için, neredeyse hiç kimsenin kalmadığı kafeteryadan çıkmak üzereydiler. Profesör Tibald, öğrencileri çalışma gruplarına ayırmıştı ve Valery ile Joel aynı gruba denk gelmişlerdi. Bu durum onlar için büyük bir şanstı çünkü çok iyi anlaşıyorlardı. Ayrıca ekip şefleri de ilk ders günü kafeteryada tanıştıkları genç Profesör Brimman’dı.

“İşte o zaman Brimman bana dedi ki: *Her zaman ıslak zemine yağmur yağar*, ben de ona... Valery, ne oldu? Beni dinlemiyor musun?”

Kafeteryanın self-servis yapılan bölümünde, jinsel kız yemek kaplarını büyük çöp torbalarına sığırtıyor, sonra da o torbaları el arabasına taşıyordu.

“Şu kız...” diye mırıldandı Valery.

“Ha ha! İkimizin arasında kızlara bakması gereken benim. Hele onunki gibi kalçaları olan olursa.”

Valery ona cevap vermedi, hatta gülümsemedi bile ama hızlı adımlarla jinsel kızın yanına yaklaştı. Kız, gözlerinin üstüne düşen saçlarını eliyle geriye itti ve yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Hanımefendi seijin, bu ne güzel sürpriz!"

"Sen!" dedi Valery, sesine olabildiğince otoriter bir ton veremeye çalışarak. "Nasıl olur da gözetimden haberin olur?"

"Gözetim mi?" diye sordu o sırada yanına gelen Joel şaşkın bir ifadeyle ama Valery onu bir kez daha duymazdan geldi.

Jinsei kız omuzlarını kaldırdı. "Sadece gördüklerime dikkat ediyorum. Sen etmiyorsun sanırım."

Valery gafil avlanmıştı. "Ben... etmeye çalışıyorum..."

"İşte bu, sen bakınırken benim acele yapmam gereken bir işim var. Adım Leonie, sicil numaram 1741H, mutfaktan ve F derece servislerden sorumluyum. Böylece beni üstlerine şikayet edebilirsin. Ya da boş zamanında gel beni bul, sana hayat hakkında bilmediğin birkaç şey öğreteyim."

"Bu ne cüreti!" Valery, cam kubbeden giren güneşin sıcaklığının tüm bedenine yayıldığını hissetti. Tüyleri diken diken oldu, enerji tüm bedenini sarmaya başladı.

Joel bir adımda Valery ile kızın arasına girdi ve Valery'nin omzuna elini koyarak "Ne yapıyorsun? Bir hizmetçiyi mi öldüreceksin?" dedi. Sonra dönüp Leonie'ye gülümsedi. "Gidebilirsin hayatım. Hatta koşarak uzaklaşsan daha iyi edersin. Ama eğer önümüzdeki gecelerden birini odamda geçirmek istersen..."

"Baylırsın, eminim," dedi Leonie ve olanları umursamadan işine devam etmeye koyuldu.

Joel ile Valery kızın yanından uzaklaştılar. Valery'nin kızgınlığı hâlâ geçmemişti. Joel'e şakayla tıksınma karışık bir bakış fırlattı. "Sen gerçekten domuzun tekisin. Onu nasıl odana-"

"Ama kalçaları çok güzel," dedi Joel tatlı bir gülümsemeyle.

* * *

Echo-2 grubu Joel, Valery, Profesör Brimman ve diğer üç gençten oluşuyordu: Valery'den birkaç yaş büyük olan Miriam, ufak-tefek bedenleri ve belirgin doğu çizgileri taşıyan yüzleriyle Hiroki ve Aito.

Tibald onlara, Delta-4 ve Echo-1 gruplarıyla beraber çalışacakları bir laboratuvar vermişti ama oda genelde boştu ve hepsi bir arada çalışırken bile yarı boş gibi görünüyordu.

Valery başını bilgisayardan kaldırıp homurdandı: "Neden bu saçma işe bu kadar zaman harcadığınızı anlamıyorum."

Hemen yanında oturan Joel gülümseyerek cevap verdi: "Çünkü bu bizim işimiz. Su depolama sistemleri en pratik çözümler, ta ki-"

"Depolama sistemi saçmalıktan başka bir şey değil!" diye karşı çıktı Valery. "Tamam, yağmur yağınca suyu içlerinde saklıyorlar ama sen hayatında kaç kez yağmur yağdığını gördün?"

"İstatistikler Hint Kıta-adasında-"

"Onlar da birer saçmalık! Su döngüsü problemini kökten hal etmedikçe, durum birkaç saçma depolama sisteminden daha iyi hale gelmeyecek."

"Su döngüsüyle Sierra-1 ve Zulu-3 grupları ilgileniyor hatırlatırım," dedi Joel. "Profesör Tibald bizim daha basit ve acil problemler üzerinde çalışmamızı istiyor, böylece Sfera'nın başkanlarına daha somut sonuçlar sunabilir."

"Düşüncemde ısrar ediyorum. Önemli olan su depolama sistemleri değil, bir şekilde yağmur yağdırmayı başarmak..."

Hiroki ve Aito bir süredir onların konuşmalarına kulak vermişlerdi. "Yağmur yağdırmak kolay," dedi içlerinden biri. "Gümüş iyodürü bulutlara yaymak yeterli."

Diğeri de onun sözlerini tamamladı: "Karışık olan iş, doğru bulutları yaratmak..."

Valery biraz düşündü ve başını salladı. "Havanın nemini yoğunlaştırmak gerekiyor ve bunu yapmak için de enerji lazım."

"Doğru, havayı ısıtmak ve sonrasında da soğumasını sağlamak için enerji lazım."

Valery birden bir kahkaha attı. "İyi ama... Bizde bu enerji var!"

Hepsi şaşırmış bir halde Valery'ye bakmaya başladı. "Ah, dikkat bayanlar, baylar! Valery şimdi bize son bin yılın en iyi buluşunu açıklıyor," dedi Joel gülerek.

"Sej'in Gücü. Enerjimizle havayı ısıtabiliriz."

Hiç kimseden ses çıkmıyordu ancak yüzlerindeki ifade, bu teorinin gerçekten bin yılın buluşu olduğunu onaylıyordu.

Çocuklar Miriam'ı da yanlarına çağırıp bu konuyu, heyecandan gittikçe yükselen seslerle tartışmaya başladılar, bir yandan da küçük taslaklar çiziyorlardı.

"Brimman bunu görmeli! Ağzı açık kalacak."

"Bu saatte kütüphanede olmalı. Ona haber vermeye kim gidecek?"

"Sen gitmelisin Valery," dedi Miriam. "Ne de olsa senin düşüncen bu."

"Ben de seninle geleyim Valery," dedi Joel heyecanla ellerini birbirine sürterek. "Profesörün o anki yüz ifadesini kaçırmak istemem."

Brimman tahmin ettikleri gibi kütüphanede değildi ama hemen yanındaki kafeteryadaydı. Onları görünce gözlüklerini burnunun üstüne indirdi. "Beni mi arıyorsunuz çocuklar?"

"Evet, Profesör," dedi Valery. "Size göstermek istediğimiz bazı şeyler var."

Profesör gülümsedi. “On günlük bir çalışmadan sonra mı? Çocuklar, bazı şeyler için uzun zamana gerekir. Çok uzun.”

Joel, profesörün sözünü keserek, önüne yarı çizilmiş bir şema koydu. “Şuna bakın.”

“Bir su depolama sistemi.”

“Evet, ama bununla birleştirdiğimiz zaman...”

Valery, arkasında sakladığı renkli dosyadaki yeni çizimleri çıkarıp profesöre gösterdi. “Elbette ki bir sürü test yapmak gerekiyor, Hiroki ve Aito çoktan bizi sonuca götürececek on yedi kritik nokta buldular ve sonra iş mühendislik ve matematik hesaplamalarına kalıyor.”

“Evet, haklısınız. İşe yarayabilir,” diye mırıldandı Brimman. “Bunu hemen bu gece Tibald’a göstermek istiyorum. Ben de sizinle laboratuvara geliyorum, yapacak çok işimiz var.”

Tibald odasına girip kapısını kapadıktan sonra derin bir nefes aldı. SAM’yi yönetmek düşündüğünden daha çok sorumluluk isteyen bir işti. Çocuklarla tanışıldığı zaman ciddi bir isyan çıkmasından epey korkmuştu, neyse ki onları kontrol altına almayı becermişti. Merkez’den sadece on iki çocuk uzaklaştırılmıştı. Az bir sayı olmasına rağmen yine de dikkate alınması gereken bir durumdu.

Rapor hâlâ çalışma masasının üstünde duruyordu.

İşbirliğini kabul etmeyen bireyler, gönüllü olarak SAM çalışmalarından çıkartılıp, gerekli güvenlik önlemleri altında uygun merkezlerle gönderilmişlerdir.

Tibald, Sfera'yı bu kelimelerin gerçek anlamlarını anlayacak kadar iyi tanıyordu. Kendilerini SAM'den uzaklaştıracak olan gemilere binmeden önce birkaç görevli onlara açık açık bir öneride bulunmuştu; ya buzullar arasında kaybolmuş bir adaya transfer edileceklerdi ya da hiçbir iz bırakmadan sonsuza dek kaybolacaklardı. Tibald bütün kalbiyle seçimlerinin buzul adalarından yana olmasını diledi ya da en azından Sfera ölümlerinin çabuk ve acısız şekilde olmasını sağlasa diye düşündü.

Sonra bir de şu kız vardı: Valery.

İlk anlarda, üstün bir varlık olan kendisinin, kendinden daha alt seviyede birine saygı gösterme zorunluluğu konusundaki rahatsızlığını açıkça gösterdiği için ona şüpheli biri gibi gelmişti ama bunun dışındaki her konuda kızın tepkileri iyiydi. Her şeyden önce çok akıllıydı, belki de Merkez'in en akıllı bireyi oydu.

Ancak Tibald bir hata yapmıştı, gerektiğinden çok daha fazla konuşmuştu. Merkez'deki bütün jinseiler savaş gemilerinden ve Sfera'nın koyduğu sıradışı güvenlik önlemlerinin sınırlarından haberdardı, ancak seijinler hiçbir şeyi önemsemiyorlardı ve "tüylüler"le konuşmak için alçalamayacak kadar kibirliydiler. Sfera'dayken öğrencilerinin gerçeği fark etmemeleri için elinden geleni yapıyordu. Ancak Valery'ye -ki onunla gerçekten iyi bir diyalog kurmuş gibi görünüyordu- Merkez'den giden çocuklara ne olduğunu ağzından kaçırarak kendi güvenliğini riske atmıştı.

Diğer yandan içlerinden birileri, bulundukları yerin aslında nasıl bir yer olduğunu er ya da geç fark edecekti; burası onlar için çıkışı olmayan bir hapisaneydi.

O ise, bu gerçeğin olabildiğince geç ortaya çıkmasını ümit etmekten başka bir şey yapamazdı.

Profesör bazı belgeleri çöp fırınında yakmak için çalışma masasının yanına gitti. Bu kötü oyunun iyi yüzü o olmalıydı; her zaman gülümsemeli, çalışmalardan önemli sonuçlar elde etmenin yollarını bulmalıydı. Ancak bu şekilde Sfera'daki bürokratların saygısını kazanabilir ve onun üstünden yeni oyunlar oynamalarına engel olabilirdi.

İlk kağıt tomarı, çalışma masasının hemen arkasında duran çöp fırınının içine girmişti bile, birkaç santiye sonra fırının kenarlarından ince bir siyah duman odaya yayıldı. Fırının altına monte edilmiş atık döngüsü harekete geçip yanık kağıtlardan elde edilen birkaç damlayı SAM'nın su sistemlerine akıtmaya başladı.

Tibald elindeki ikinci kağıt tomarını fırına atmak üzereyken yere küçük bir not kağıdının düştüğünü gördü. Eğilip aldı.

Onun yazısı değildi ve profesör sabah odadan çıkarken bu notun masasında olmadığından emindi. Her ne kadar kapısı çift emniyetli ve onun dijital parmak görüntüsüyle çalışan bir sistemle kilitli olsa da, demek o çıktıktan sonra birisi onun odasına girmişti.

Not yazılan kağıt, lif bakımından zengin, son derece kaliteli bir kağıttı ve yazıda gerçek mürekkep kullanılmıştı.

Sayın Profesör Tibald,

SAM'deki ortama alışmanız sırasında oluşan zorunlu rahatsızlıkların, gereğinden fazla canınızı sıkmamış olmasını umuyorum.

Size mükemmel bir haber verdiğim için çok mutluyum: Dosyanın elimize geçmesi için eksik olan birkaç önemli ipucunu daha bulduk. Kısa bir süre dosya ellerimin arasında olacak, dolayısıyla sizin de. Messidor'un sonuna kadar size daha olumlu haberler vermeyi arzu etmekteyim. Siz sadece yapmış olduğumuz anlaşmayı unutmayın, yeter.

Notta imza yoktu ama Tıbald'ın gözlerinin önüne, mekanik sesli, yüzünü kara bir pelerinin başlığı arkasına saklamış bir adam geldi. Takip ediliyordu ve kesinlikle çok dikkatli olması gerekiyordu.

İKİ

18 Mayıs 2078. REYKJAVİK, İzlanda - St. Isabel Hastanesi.
64° 09' Kuzey, 21° 56' Batı. Sıfır noktası.

“Neredeyim?”

“Hastanedesin.”

Bir ay süren komadan sonra, er Mark O'Connor neredeyse tanınmaz haldeydi, yüzü iyice bitkinleşmiş, acıyla bakan gözlerinin etrafında simsiyah halkalar oluşmuştu. Boynunda ve kollarında serum için takılmış kanüller ve kazanın olduğu ilk andan beri her şeyi kaydeden monitörlerin sensörleri görünüyordu.

“Ya Doktor Manswell? O nasıl?”

Lily içini çekti. “Öldü... On gün önce.”

O'Connor, bir kabustan uyanır gibi boş gözlerle Lily'ye baktı. “On gün mü? Ama... Ben ne zamandır bu haldeyim? Bugün günlerden ne?”

“18 Mayıs, O'Connor.”

Lily, genç adamın gözlerinden dökülen gözyaşlarını görmemek için başını çevirdi.

* * *

O'Connor'ın kendine gelmesinden sonra Lily, Leonard Gruebacker ile konuştuğu 7 Mayıs gecesini düşündü, Manswell'in ölümünden önceki geceyi.

Leonard altmış yaşlarında, gri saçlı, aşırı şekilde güvenlik saplantısı olan bir adamdı ve proje üssünün tüm bilgisayar sistemin-den sorumlu olan bilgisayar mühendisiydi.

O gece Lily'nin odasına gelmiş ve kapıyı arkasından kapayıp yere, bir tenis topundan biraz daha büyükçe metal bir küre bırakmış ve gülümsemişti. *Bir böcek avcısı, oda artık güvende.*

"Yeni bir şey var mı?" diye sormuştu Lily.

"Hem de nasıl. İki zavallı ile Katja'nın DNA analizlerini bitirdiler."

İki zavallı. Manswell ve O'Connor'm, laboratuvardaki deneyden sonra, adları buydu.

Lily de, Katja laboratuvara girmeden birkaç dakika önce onun DNA analizini bitirmişti. Ve kazadan hemen sonra bir önceki analizlerle karşılaştırmak için, hem kobayın hem de Manswell ve O'Connor'ın yeni DNA analizlerinin en hızlı şekilde yapılmasını istemişti.

"Genetik mutasyon bulmuş olamazlar! Her şey o kadar hızlı olup bitti ki!"

Leonard'ın uzun yüzünde bir sırıtma belirmişti. "Aksine, buldular."

"Hangi tip bir mutasyon? Nedir buldukları şey?"

"Sevgili dostum, ben sadece gariban bir mühendisim. Ama Walter'ın, hani şu laboratuvar da analizlerden sorumlu olan adamın, ona hemen 'Mutasyon Jack' adını koyduğunu biliyorum, hatta bana gülerek 'Karındaşen Jack gibi' dedi."

Lily, Leonard'ı dinlerken sinirden ellerini sıkıldığını bile fark etmemişti. "O analiz sonuçlarının bir kopyasını bulup bana getirmelisin Leonard. Bedeli ne olursa olsun!"

"Hiç kolay olmayacak. Ama denemeye değer."

Bu, "Mutasyon Jack" neyin nesiyse, Manswell'i, O'Connor'dan daha çok etkilemişti. Ya da onun bünyesi bu bilinmeyeni alt edecek kadar güçlü değildi.

O'Connor'ın yokluğu, Lily'ye ailesinden birini kaybetmişçesine acı vermişti ama en azından Newman'ı onu gerçek bir hastaneye transfer etmek için ikna edebilmişti.

Projenin patronu, askeri birlikler eşliğinde St. Isabel hastanesinin en üst katını boşalttırmış ve doktorların hepsi tek tek kontrol edilmişti. Ayrıca Mark'la ilgilenen hastane personelinin ve doktorların, hastanın kimliğinin ve onunla ilgili tüm klinik bilgilerin gizli kalması amacıyla hastaneyi terk etmeleri yasaklanmıştı.

Güzel olan şeyse, burada Lily'nin Mark'ı yakından takip etmek için daha uygun imkanlar bulmuş olmasıydı.

"Sen, bir dakika boş zaman bulur bulmaz açık havaya çıkmak için koşuşturan doktorsun, değil mi?"

Lily kıkırdarak askerin tekerlekli sandalyesini itti.

Kimor'un, Doktor Newman'ı ikna edip Lily'nin projeden atılmasını sağlamasından sonra, o yeraltı dehlizinde bir esir gibi, herkesten uzak yaşamak zorunda bırakılmıştı. Ancak Mark komadan çıktıktan sonra işler biraz düzelmişti. Mark neşeli biriydi, her zaman şaka yapmaya hazırdı. Ona uygulanmaya başlanan tüm iyileştirme çalışmalarına büyük bir sorumluluk örneği göstererek göğüs geriyordu.

“Umarım bahçede sana bu tekerlekli şeyle eşlik etmemin bir sakıncası yoktur. Ama gördüğün gibi bir yaşlı kadar halsizim.”

“Yakında bu sandalyeyi fırlatıp atacağız ve o anı kutlamak için, birlikte en yakın bara koşacağız.”

“Anlaştık,” dedi Mark göz kırparak.

Lily, yeşil duvarları dezenfektan kokusu emmiş boş koridoru geçti, sonra asansörü çağırdı. Metal kapılar açıldı, asansörün içinde baştan aşağı silahlanmış, ifadesiz gözlerle sabit bir noktaya bakan iki asker vardı.

“Selam çocuklar,” dedi Mark, o her zamanki neşeli sesi ile. Onların cevap vermediklerini görünce bir kahkaha patlattı. “Nasıl yahu? Bir ay önce her gecemizi birlikte geçiriyor muyduk? Size konuşmanız mı emredildi?”

“Öyle görünüyor,” diye cevap verdi Lily. “Newman hastanesinin başında nöbet tutuyor, bu kattaki tek hasta sensin, üst kat tamamen sana ait. Ve hastanenin içinde dolaşırken bile koruma almamız gerekiyor.”

“Ama bu delilik,” diye iç geçirdi Mark. “Her zaman tehlikeli bir tip olmuştumdur ama bu halimle istesem de hiç kimseye bir kötülük yapamam.”

İki askerden açık renk tenli ve kızıl kaşlı olanı hafifçe güldü.

Mark, yüksek sesle kahkahalar atmaya başladı. “Vay Peter! İşte şimdi tanıdığım Peter’sin!”

Asansör, sessiz ve yumuşak bir şekilde hareket ederek yedi kat aşağı indi. Zemin katta kapılar açıldığında karşılarında bir çift asker daha hazır bekliyordu. İkisi de hemen gelip, Mark’ın tekerlekli sandalyesinin her iki yanında yerlerini aldılar.

Silahlı askerleri ve kolonların arkasından, kapıların aralığında

görünen makineli tüfekleri saymazsak St. Isabel'in de diğer binlerce hastaneden bir farkı yoktu. Yaşlı hastalar, üstlerinde mavi pijamaları, ellerinde serumlarını taşıyan metal askılıklarla, ağır adımlarla bahçede geziniyorlar, ayaklarındaki beyaz hastane terlikleri, başlarındaki "kullan ve at" boneleriyle hemşireler oradan oraya koşturuyorlardı. Lily, Mark'a uzun bir tur attırdı. Konuşa konuşa, içeriden mıs gibi kahve ve sıcak kurabiye kokusu gelen kafeteryanın önüne kadar geldiler. Daha sonra hasta kabul bankosunun önünden geçip ana kapıya kadar yürüdüler.

Hastane, Reykjavik'in kuzeyindeki bir yarımadanın üstüne kurulmuştu, aynı zamanda 2040 yılına kadar şehrin limanı da bu yarımada da bulunmaktaydı. Ancak, dev gibi binaları, yükleme makinelerini, vinçleri ve mallarıyla birlikte birçok gemiyi yakıp mahveden o büyük yangından sonra liman biraz daha güneye taşındı ve onun külleri üstüne St. Isabel kuruldu.

Gözlerinin önüne serilen manzara muhteşemdi. Tüm şehir arkalarında kalmıştı ve önlerinde sadece, üstünde Lily'nin adlarını hatırlayamadığı birkaç çorak ada olan, masmavi bir deniz uzanıyordu. Sağ taraflarında ünlü Barış Kulesi'nin bulunduğu Videy adası görünüyordu. Bu kule, yaklaşık altmış sene önce Yoko Ono adındaki bir kadının, kocası, ünlü şarkıcı John Lennon anısına yaptırdığı ve barışı simgeleyen bir kuleydi.

"Ne yazık ki buradan çok net görünmüyor," diyerek içini çekti Mark.

"Bugün hava kapalı ve çok nemli," diye cevap verdi Lily. "Ama bu gece kuleyi hemen fark etmen mümkün olacak; kule, neredeyse yıldızlara erişiyormuş gibi görünen binlerce lazer ışığıyla aydınlatılacak."

"Vay canına! Şair gibi konuştun. Bu yönünü hiç bilmiyordum."

Lily kızardı. Kendisini biraz da aptal gibi hissetmişti. Ortada olan gerçek ise yavaş yavaş adadan hoşlanmaya başladığını fark etmesiydi, özellikle de çetin kış bittikten sonra. Dağlar, kayalar, masmavi gökyüzü ve coşkulu deniz... Sanki dört elementin hepsi, bir anlamda burada birleşmiş gibiydi: toprak, ateş, hava ve su. Geçmişte, insanoğlu bu gezegene ayak basmadan önce muhtemelen yeryüzü buraya benzer bir yerdi.

"Ne düşünüyorsun?"

"Hiç!"

"Sanırım şiirsel bir şeyler."

Mark eliyle, sol taraftaki küçük, çakıllı yolu işaret etti ve Lily tekerlekli sandalyeyi o yöne doğru çevirdi. Bir sürat motoru, denizin üzerinde bembeyaz köpükler bırakarak hızla önlerinden geçip gitti.

Etrafta gezen silahlı askerleri ve onların orada bulunma nedenini düşünmeseler, o an orada olmak çok keyifliydi. Lily, o yeraltına, yani Proje Üssü'ne geri döndüğünde bu günleri özlemle anacağını biliyordu.

Mark'ın sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. "Şuraya bak Doktor. Üzerinde bir bank var, hem de güneş içinde... Beni oraya götürür müsün?"

O gün için "güneşli" sözünü kullanmak belki biraz abartılı olurdu ama bulut kümeleri, tam St. Isabel adasının üstünde, sanki onlara biraz ilkbahar neşesi hediye etmek ister gibi dağılmışlardı.

Lily, tekerlekli sandalyeyi bankın yanına çekti, kendisi de banka oturdu. Sonra arkalarında dımdık duran askerlere dönerek "Çocuklar, biraz uzaklaşabilir misiniz? Gölge ediyorsunuz," dedi.

Sanki bir duvarla konuşmuştu.

“Neyse, böyle de idare ederiz. Öyle değil mi Mark? Mark?”

Bir şeyler oluyordu. Lily bunu görmeden hissetmişti bile. Mark’a doğru döndü. Mark artık sandalyede dlmidik oturmuyordu. Biraz yana doğru kaymış, başı omuzlarına düşmüştü. Ağzı açıktı ve zorlukla nefes almaya çalışıyordu.

“Mark! Çocuklar, çabuk olun! Onu içeri taşımamız gerek, çabuk! Hemen bir doktor çağırın!”

Lily, Mark’ın bileğini tutup nabzına baktı, daha doğrusu nabzına bakmaya çalıştı. Çünkü adamın tenine dokunur dokunmaz kendini kaybetti.

Gözlerini açtığında bir yataktaydı ve bir anda çıplak olduğunu fark etti. Beline kadar örten çarşafı omuzlarına kadar çekti. *Neredeyim ben? Hapishanede miyim?* Hayır, hapishanede değildi. Proje Üssü’ndeki odasındaydı. Onu buraya kim ve nasıl getirmişti?

Birden odada yalnız olmadığını fark etti. Kimor yarı eğlenceli yarı küstah bir gülümsemeyle onu izlemekteydi.

Lily utangaç biri değildi ama yine de çarşafı iyice üstüne çekti, o şımarık Kimor’un bakışları...

“Beni buraya kim getirdi?”

“Ah sevgili Lily, kötü bir çevrebilimci olmaktan başka berbat bir hemşiresiniz. Yardımcınız O’Connor fenalaşıyor ve siz de ona yardımcı olmak yerine kendinize hakim olamayıp bayılıyorsunuz.”

Lily başını salladı. Bayılmasına neden olan şey elektrik çarpmasıydı. Mark’a dokunur dokunmaz çok güçlü bir enerji, bedenini sarmış ve bayılmasına neden olmuştu. Neler olmuştu öyle? Kahretsin, hissettiği elektrik şoku neredeyse iki yüz yirmi volt gibiydi.

“Sanırım, O’Connor öldü.”

Bunu söyleyerek hata yaptığının farkına vardı ama bir kez ağzından kaçırmıştı. Eğer kendisi ona dokunarak tüm duyularını kaybetmişse, O’Connor kesin ölmüştür diye düşünüyordu.

“Bunu nasıl biliyorsunuz?” dedi Kimor bir kaşını kaldırarak.

“Bilmiyorum... Sadece bir tahmin. Beni neden buraya getirdiniz?”

“İnceleme Komisyonu’nun çalışmalarını bitirdiğini duyunca mutlu olacaksınız. Sizin olayda en ufak bir hatanız bile bulunmadı, böylece hakkınızda bir dava açılması veya hapse gitmeniz gibi bir olasılık kesinlikle yok. Mutlu olmalısınız.”

Kimor sırtıyordu. Belli ki ona kötü haberleri de vardı. Lily kendisini huzursuz hissetmeye başladı. Acaba ne kadar süre rüyalar aleminde kalmıştı? Onu, adadan alıp Proje Üssü’ne getirmeleri ve dezenfekte etmelerine yetecek kadar uzun bir süre olmalıydı. Mark ise ölmüştü, olamaz! Mark artık yoktu.

“Bununla birlikte İnceleme Komisyonu, sizin görevinizde yeterli olmadığınız konusunda da hemfikir. O’Connor olayında da görüldüğü gibi, gereğinden fazla duygusal davranışlar, pratik çözüm eksikliği ve beklenmedik olaylar karşısındaki tepki verme yetersizliği...”

Lily kulaklarına inanamıyordu. “Beni kovduğunuzu mu söylemeye çalışıyorsunuz?”

“Ben olsam bu kelimeyi kullanmazdım. Newman, sizin başka bir projede daha yararlı olacağınıza inanıyor. Şimdiden bunu ayarladı bile. Almanya’ya, Kara Orman’a gidiyorsunuz. Ağaçlar arasında birtakım garip değişimler söz konusuymuş ve orada ekolojist becerilerinizi rahatça sergileyebilirsiniz.”

“Ekolojist değil, *çevrebilimci!*” diye bağırıyordu Lily. Yeni ve öldürücü bir virüs bulmuşken onu ağaçları incelemesi için projeden uzaklaştırıyorlardı. “Mutasyon Jack” ALFA-12 yüzünden mi meydana gelmişti? Belki bunu söylemek için erkendi ama gerçek olması olası bir varsayımdı. Ancak bunu Kimor’la konuşması imkansızdı. Bu, açıkça Leonard’ın ona yaptığı iyiliklere ihanet olurdu. Üstelik onun verdiği bilgilerin bu buluşuna çok büyük katkısı olmuştu.

Bu kez çıplak olmasına aldırmadan yataktan çıktı, ayakucunda duran elbiseleri alelacele giydi. Gözlerinden ateşler çıkıyordu. “Bunu yapamazsınız,” dedi Kimor’a dönerek. “Ayrıca burada yaptıklarınız hakkında konuşmamdan korkmuyor musunuz? Aylarca beni askerlerinize takip ettirdiniz. Oysa şimdi elimi kolumu sallaya sallaya çekip gitmeme izin mi veriyorsunuz?”

Kimor, yine “siz” demekten vazgeçmişti. “Kendini bu kadar önemli görme Lily. Akademik kariyerini yeterince tehlikeye attın. Proje Üstü’ndeki meslektaşlarının senin hakkında düşünceleri son derece olumsuz, senin bu aşırı duygusallığın...”

Lily, Kimor’un “*aşırı duygusallık*” derken ne demek istediğini o an anladı. İşte, Kimor denen bu hainin derdi belli olmuştu.

“Konuşursam benim deli olduğumu iddia edeceksiniz. Planınız bu, öyle değil mi?”

“Hayır, hayır, hayır! Sen konuşmayacaksın çünkü hiçbir şeyden haberin yok. Bildiğini sandığın her şeyi aslında bilmiyorsun. Ne bir araştırmacı ne de bu tür bir çalışman var. Kara Orman’a gideceksin ve Newman sana ne söylüyorsa onu yapacaksın. En azından işe yarar bir bilim insanı olduğunı kanıtlasan iyi olur, aksi halde kendine başka bir iş ararsın.”

Adam ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldi.

Lily'nin kafası hâlâ karmakarışıkta, adamı biraz daha oyalamaya çalıştı. "Nereye gidiyorsunuz?"

"İkimize konuşması gereken başka bir şey kalmadı Lily. Yirmi altı saat sonra buradan gideceksin, kısacası eşyanı hazırlaman ve gereken evrakları imzalaman için fazla zamanın kalmadı. Sonra, tabii ki eğer istersen, Almanya biletin ayarlanmış durumda. Benim şahsen senin için yaptığım bir kibarlık bu, kabul etsen iyi edersin. Ya da nereye istersen oraya gidersin. Cehennemin dibine bile gitsen umurumda değil."

Kimor, kapıyı çarparak odadan çıkıp gitti. Lily, bu ufak kaba hareketin bile onu nasıl tatmin ettiğini hayal edebiliyordu.

Diğer yanda ise mutlu olması gerekiyordu çünkü gerçekten de Kimor onu aldatmayı başarmıştı. Savaşmak ve onlara karşı direnmek için gereken tüm olanaklarını elinden almışlardı.

20 Messidor 2251, KYOTO-17.

35° 00' Kuzey, 135° 48' Doğu. Sıfır Noktasından 40 m.

Kızgın güneş, SAM'nın teras bahçesinin üstünde parlıyordu. İşçiler, bahçenin özenle ekilmiş çimlerini ve çiçek öbeklerini acımasızca çiğnemelerine aldırmadan çalışıyorlardı.

Valery, Hiroki ve Aito, bacak bacak üstüne atmış, kucaklarında dizüstü bilgisayarlarıyla çalışan işçileri ve başlarındaki mühendis izliyorlardı. Hepsinin talimatları harfiyen yerine getirmesi çok önemliydi.

Yeni su toplama ağı yavaş yavaş meydana çıkmaya başlamıştı;

yedi virgül beş metre genişliğindeki metal bir ağ sistemi, şu an çimlerin üzerinde durmaktaydı. İşçiler, her vidayı büyük bir dikkatle sıkıyorlardı. Bir başka grup işçi ise, toplama ağını örtecek olan plastik kağıt rulosunu hazırlıyordu. Yapılan hesaplara göre bu sistem, suyun toplanmasını sağlayacak bir çeşit geniş yelken gibi olacaktı.

O esnada Valery birden ayağa fırladı. "Hey! Ne yapmaya çalıştığını sorabilir miyim?"

Valery, çalışan işçilerden birinin yanına doğru hızla giderken, diğer iki arkadaşı da şaşkın gözlerle onu izliyordu.

"Bu nokradaki tel örgülerin çok dar olduğunu görmüyor musun? Ağ olduğu gibi çöker ve sen de bütün deneyi çöpe atmış olursun. Beceriksiz!"

İşçi, kırışık yüzü güneşten bronzlaşmış, gür saçları kirlaşmaya başlamış, altmış yaşlarında bir jenseydi. Şaşkınlık içinde Valery'ye baktı. "Affedersiniz küçük hanım ancak-"

Valery, içindeki güneş enerjisinin artmaya başladığını hissetse de, kendisini kontrol etmeye çalışarak, "Tel örgüler arasındaki sıkma torku bu projenin esasıdır; olması gereken tork kesinlikle iki kilogram metredir! Bir dinamometren de mi yok?" dedi.

Valery, o sırada yerde duran dinamometreyi fark etti; bu, ucunda küçük bir mekanik kadranı olan bir çeşit düz tornavidaydı. Eğilip yerden aleti aldı ve bir silah gibi, işçinin burnuna doğru uzatarak bağırdı: "Elbette ki var! Ama sana onu kullanman gerektiği öğretilmemiş! Buraya bak! Bunu yanından eksik etmeyeceksin ve devamlı, iki kilogram metre olup olmadığını kontrol edeceksin! Ne daha az ne de daha fazla... Ne daha az ne de daha fazla! Anladın mı?"

Adam başını salladı, korkudan gözleri iri iri açılmıştı.

Hiroki ve Aito, Valery'nin yanına geldiler.

"Valery, sakin ol! Görmüyorsun, enerji yükleniyorsun!"

Valery sert bir hareketle onlara doğru döndü, birkaç saniye göz göze bakiştılar.

"Evet, haklısınız. Bu deneme o kadar önemli ki..."

"Biz de biliyoruz ne kadar önemli olduğunu ama işçileri korkudan öldürmek için iyi bir neden değil."

Aito gülümseyerek Valery'ye baktı. "Neredeyse öğle oldu. Gıdip bir şeyler yemeye ne dersiniz? Yarım saat ortadan kaybolsak bir felaket olacağını sanmam."

Bahçenin diğer ucundaki metal kapıya doğru ilerlediler. O esnada kapı açıldı ve işçilerin yemeklerini taşıyan servis arabası görüldü.

"Gördün mü? Onlar da yemek yiyorlar," dedi Hiroki.

Valery başını salladı, sonra birden donakaldı. Servis arabasını iki jinsei hizmetkar itiyordu; bunlardan biri orta yaşlarda, saçları bir boneyle sıkıca toplanmış bir kadın diğeri ise o kız... Neydi adı? Leonie ya da her neyse.

Kız da Valery'yi fark etmişti ama hemen bakışlarını, işçilerin bulunduğu yere doğru itmekte olduğu servis arabasına çevirdi. İşçiler, gelenlerin farkına varınca ellerindeki işleri bıraktılar. Bazıları sevinç gösterileri yapmaya başladı: "Yaşasın! Yemek vakti! Hey, millet! Çabuk olun, sadece on beş dakika molamız var!"

Orta yaşlı kadın, servis arabasının üst kapağını açtı. Yoğun bir yemek buharı etrafa yayıldı.

"Bugün menüde ne var?"

Leonie, kadının uzattığı servis tabağını alıp en öndeki adama

verdi ve “Hidrojenlenmiş et suyu çorbası,” dedi.

“Ooo! Güzelmiş!”

İşçiler servis arabasının önünde sıra olmaya başladılar ve Leonie, diğer kadının doldurduğu servis tabaklarını onlara vermeye devam etti.

“Yavaş olun! Sıraya girin!” diye bağırdı kadın, arabanın önünde biriken adamlara.

İşte ne olduysa o sırada oldu. Kadın, yemekle doldurduğu iki servis tabağını birden Leonie’ye uzattı ancak kız aynı anda ikisini birden tutamadı. İnce metalden yapılmış servis tabakları havada bir takla atıp kaynayan çorba tenceresine çarptılar. Ve bütün çorba, servis arabasının önünde oturan, mavi tulumlu iki işçinin sırtından aşağı döküldü.

“Dikkat etsene aptal kız!” dedi kadın. “Gördün mü yaptığını?”

İşçilerden birisi, duyduğu acıyla çılgık attı, diğeri Leonie’yi omuzlarından tuttu ve “Salak! Çamaşır yıkama sıramın gelmesine daha bir hafta var. Tüm bir hafta leş gibi çorba kokacağım senin sayende,” diyerek onu sarsmaya başladı.

Adam, neredeyse Leonie’nin iki katı kadar vardı ve elleri o kadar büyüktü ki omuzlarını tutmasına rağmen kızın boğazını sıkarak duruyordu. Koca ellerinden birini kaldırıp kıza bir tokat atmaya hazırlandı. Leonie, gözlerini sımsıkı yumarak gelecek tokadı beklemeye başladı.

Ama beklenen olmadı.

Adam, hâlâ sıra bekleyen arkadaşlarının arkasındaki bir noktaya fırlatılmıştı, Leonie ise fırlatmanın testiriyle diğer yana doğru düşmüştü. Hiroki ve Aito, hâlâ enerjinin etkisiyle mavi bir hâlinin içinde duran Valery’nin yanına fırladılar.

“Neden böyle bir şey yaptın?”

“Valery, delirdin mi?”

Valery onları dinlemiyordu. Gücün etkisi altındaydı ve sanki o andan binlerce ışık yılı uzaktaydı. Adama doğru yürütmeye başladı. Çevresini saran havada yağda kızaran bir şeylerin çıkardığı cızırtılar gibi sesler çıkıyor, yürüdüğü çimenlerin üzerinden beyaz bir bulut kalkıyordu. Etrafı bir yanık kokusu sarmıştı.

“Ona dokunma!”

Adamın yuvalarından çıkmış gözleri, “Benden ne istiyorsun?” der gibi bakıyordu.

“Geri zekalı tüylü! Neden kendi işlerine bakmıyorsun? Gör-müyor musun, o sadece bir kız! İsteyerek yapmadı üstelik... Sakın ona bir daha dokunma!”

Adam korku içindeydi, zorla yutkundu. Valery’nin parmak uçlarında hâlâ masmavi bir enerji vardı. Adam, sejjinlerin neler yapabileceklerini biliyordu. Başını salladı. “Saygıdeğer efendim, beni affedin! Lütfen affedin, bir daha asla olmayacak!”

“Güzel!”

Valery geri döndü ve bedenini hâlâ saran enerjiyi serbest bırakmak için gözlerini zorla kapamaya çalıştı. Leonie ortalarda yoktu, kargaşadan faydalanıp kaçmıştı. Valery, dışlarının arasından “Lanet olası jinseiler!” diye mırıldandı.

“Bunu neden yaptığını söyler misin?” diye sordu Hiroki meraklı gözlerle. “En azından o kıızı tanıyıp tanımadığını söyle, arkadaşsın mı?”

“Saçma sapan şeyler söyleme,” dedi Aito, Valery’den önce atılarak. “O hizmetçi bir ‘tüylü’! Nasıl Valery’nin arkadaşı olabilir?”

“Doğru,” diye onayladı Valery. “Elbette ki arkadaşım değil.

Bunu yapmama..." Zorla gülmeye çalışarak sözlerine devam etti. "Acıktığım zaman kontrolümü kaybediyorum. Sanırım bu yüzden oldu. Neyse, hiç kimseye bir şey olmadı nasılsa. Haydi, yemek bizi bekliyor!"

Oradaki herkesin gözü onların üstüne çevrilmişti ama içlerinden hiçbiri onları durduracak gücü kendinde bulamadı.

Neden kendisini kızı korumak zorunda hissetmişti? Bir tokat, işini yaparken daha dikkatli olması gerektiğini ona öğretebilirdi, hatta kendinden büyüklere saygılı olmayı da... Oysa Valery ortaya atılmış ve hiç ölçüp biçmeden Gücü kullanmıştı.

Joel, yanına geldiğinde saat gece yarısını geçmişti. Kütüphane neredeyse tamamen boşalmıştı, bazı öğrenciler çoktan odalarına çekilmiş, bazıları da eğlenebilecekleri bir yerlere gitmişlerdi.

"Hâlâ burada mısın?" diye sordu Joel. "Yatman gerek, yarın yorucu bir gün olacak."

"Ana denge formüllerini kontrol ediyordum. Hava şartlarının sonucu riske sokmasından endişe ediyorum. Psikrometrik diyagrama bakar mısın?"

"Hmm," diye mırıldandı Joel, "daha şanslı olduğumuzu sanıyordum. Bağlı nem biraz düşük gibi görünüyor."

"Öyle," diyerek onayladı Valery. "Ama eğer bizim denge hesaplamalarımız doğruysa, sistem yine de çalışacaktır. Hem de ne gümüş iyodüre ne de başka kimyasallara gerek olmaksızın."

Hiç beklemediği bir anda, Joel uzanıp Valery'yi yanağından öptü. Kardeşçe bir öpücüktü ancak Valery'nin kafasını karıştırmaya yetmişti.

"Haydi kalk," dedi çocuk. "Doğru yatağa! İyi geceler."

Joel sempatik ve cana yakın biriydi. Ayrıca çok iyi bir ekip arkadaşı ve mükemmel bir beyindi. Ona okulda verdikleri katı eğitime bir kez daha lanet etti; on altı yaşını geçmişti ama şu ana dek hiç kimseyle öpüşmemişti, nereden başlaması gerektiğini bile bilmiyordu. Acaba ona biraz cesaret mi vermesi gerekiyordu?

Kütüphanede kimse kalmamıştı. Valery kendisine doğru yaklaşan ayak sesleri duydu. Arkadaşının açık renk gözleriyle karşılaştığından emin bir şekilde başını çevirdi. Aksine, koyu renk gözleri, derin bakışlarıyla karşısında duran Leonie idi.

“Burada ne işin var?” Valery masadan kalkmaya çalışırken, kucağındaki tüm kitaplar yere düştü.

Jinsei kız, laf altında kalmamak için önce başını arkaya doğru atıp cevap vermeye hazırlandı ama sonra bu tavrından vazgeçti.

“Buraya geldim çünkü seni arıyordum. Bugün yaptıkların için sana teşekkür etmek istiyorum.”

“O serseri bütün gün canımı sıkıyordu, ona bir ders vermek istedim,” diye geveledi Valery. “Yoksa sana yardım etmek için parmağımı bile kımuldatmazdım.”

Leonie’nin yüzünde kibirli bir ifade belirdi. “Haklısın. Neden zamanımı seninle harcadığımı bilmiyorum.”

“Belki de çalışmak istemediğin içindir. Bütün jinseiler gibi sen de tembelin birisin.”

“Bana ellerini göster sejjn. Göster! Tek bir nasırın bile olmadığına eminim. Hayatında bir tek gün bile çalışmamışsındır. ‘Çalışma’ ne demek, ondan bile haberin yok.

Valery yumruklarını sıkı ve “Defol! Hem de hemen!” diye bağırdı.

Leonie, onunla konuşurken masaya bıraktığı kumaş masa örtü-

lerini almak için döndü. Ama Valery, birdenbire kızın bileğinden tutarak “Hayır, bekle!” dedi. “Bana hâlâ Merkez’i gözetleyen savaş gemilerini kimden öğrendiğini söylemedin. Konuş aptal kız!”

Leonie sinsice gülümsedi ve en yakındaki masanın üstüne oturup ayaklarını çapraz yaparak sallamaya başladı. “İlk karşılaşmamızda, bana bir köle olduğumu söylediğin zaman çok gülmüştüm. Siz çokbilmişlerin bir ‘tüylü’ tarafından kolayca kandırılması inanılır gibi değil.”

“Tek bir kelime daha söylersen sabahı göremeyeceksin, bunun için sana söz verebilirim. Gücümü kullanmama gerek yok, kavgada da çok iyiyim.”

“Gerçek şu ki kızım, sizi çok güzel kandırmışlar. Emrinize tüm olanakları verip ‘bilmem ne araştırması yapın’ demişler. Ve siz, üstün zekalılar, burasının yüksek güvenlik altında olan bir hapisane olduğunun farkına bile varmamışsınız, hâlâ da varmıyorsunuz. Buraya ne girilebilir ne de buradan dışarı çıkılabilir. Tibald’a sor bakalım, bir jinseiden emir almak istemeyen öğrencilerin sonları ne olmuş...”

“Tibald’ın adını nereden biliyorsun?”

“Uyan, kızım, uyan! Herkes Tibald’ı tanır ama buradaki en önemli insan o değildir. Profesörler arasında Sfera’nın casusları var ve diğer çalışanların içinde de onun yaptıklarını adım adım izleyen insanlar var. O asi çocuklarla ilgilenenler de kesinlikle onlar, yoksa Tibald’ın onların saçlarının teline bile zarar verdiğini sanmıyorum. Ama çalıştığım yerde, yani mutfakta olanları bir görsen, burasının bir hapisane olduğuna kesinlikle emin olursun. Fazladan yemek yaptığımızı biliyor musun? Gökyüzünde asılı duran sarayınızı devamlı gözetleyen pilotlar için... Ve her

sabah bir araç, Kyoto-17'den havalanıp onların gereksinimlerini ve yakıtlarını sağlıyor.”

Bunun gerçek olması mümkün müydü? Evet, büyük olasılıkla doğrudur. Eğer yukarıda, Merkez'i devamlı gözetleyen savaş gemileri varsa, onların buradan destek almaları da gayet normaldi. Bunda şaşılacak bir şey yoktu.

“Daha bitmedi,” diye devam etti Leonie. “Hizmetkarlar arasında devamlı bir değişim söz konusu. Dün, arkadaşlarımdan ikisini buradan uzaklaştırdılar ve kılm bilir nereye götürdüler. Onların yerine hemen iki yeni işçi geldi. Bize her zaman içti bavullarımızı hazır tutmamızı emretüler çünkü her an kovulabiliriz.”

“Olayın, söylediğin kadar önemli olduğunu sanmıyorum, hatta senin abarttığından eminim,” dedi Valery sıkıntıyla içini çekerek.

“Öyleyse, gerçekten anlamak istemiyorsun! Bu yerin mümkün olduğunca gizli kalmasını istiyorlar! Bu yüzden personeli devamlı değiştiriyorlar. Bütün Merkez'in çok özel bir sistemle korunduğunu biliyor muydun? Nasıl bir sistem olduğunu duymak bile istemezsin. Geçen hafta Washington-5'ten özel bir ekip geldi. İki sei-jin mühendisin konuşmalarını duydum...”

“Onları gözetledin mi?”

“Gözetlesem ne fark eder ki? Buna gerek bile yok, hepiniz bizi çöp gibi görmüyor musunuz? Biz, jinseiler aptal insanlar olduğumuza göre sizin de yanımızda çenenizi tutmanıza gerek yok. Evet, onları konuşurken duydum. Uzaktan kumandalı bombalardan söz ediyorlardı. Dediklerine göre bu bombalar, Merkez'in her tarafına yerleştirilmiş. Washington-5'in başındakilerden birinin, o küçük kırmızı düğmeye basmak istemesi yeterli ve... *Bum!* Heptimiz öbür dünyaya!”

Kızın söyledikleri Valery'nin kafasının karışmasına neden olmuştu; farkında değildi ama kalbi hızla çarpmaya, başı dönme-ye başlamıştı.

“Söylediklerinin tek bir kelimesine bile inanmıyorum.”

Leonte, sıçrayıp oturduğu masadan indi. “Bugün beni bir tokattan kurtardın ve ben bu anlattıklarımınla, sana gelecekteki büyük problemlerini fark etmeni sağladım. İnanıp inanmamak konusunda sen karar vereceksin, beni hiç ilgilendirmez; bence artık ödeşтік.”

SAM'deki tüm seijinler bahçede toplanmışlardı. Diğerlerinin merak edip bahçeye üşüşmesini engellemek için çıkış kapısı kapatılmıştı; deney sırasında hiçbir aksama yaşanmaması gerekiyordu.

Messidor'un yirmi birinci günü güzel bir sabahla başlamıştı. Gökyüzünde, yün yumaklarına benzeyen birkaç bulut dolaşıp duruyordu.

“Orta buludur,” diye mırıldandı Valery, farkında olmadan. “En az altı bin metre yükseklikte olmalılar. Yağmur için uygun değiller.”

Echo ve Foxtrot ekiplerinin öğrencileri, Tibald ve diğer profesörlerle birlikte, su toplama ağının etrafında toplanmışlardı. Valery, Joel'in yanında duruyordu, hava serin olmasına rağmen terlediğini hissetti. Birazdan düşüncesinin doğru olup olmadığını göreceklerdi. Zorlu deneme başlamak üzereydi.

Su toplama ağı, dev kazıklar ve çelik halatlarla desteklenmiş halde, bahçenin tam ortasına yerleştirilmişti. Üzerini kaplayan lamine kağıt, rüzgarın etkisiyle iyice şişmişti ve bu haliyle gökyüzüne savrulan kocaman bir cebe benziyordu.

“Şartlar çok uygun değil,” diye mırıldandı Tibald. “Rüzgar çok fazla ve aksine nem de çok az.”

O adam bir jensei olsa bile, Valery yine de ona sempati duyuyordu; sonuçta onun da düşüncesi profesör ile aynıydı. “Yine de deneyebiliriz Profesör.”

Joel, Valery’nin elini sımsıkı tuttu, varlığıyla ona cesaret vermek istiyordu. Valery ise hiç bu kadar heyecanlı ve bir o kadar da sınırlı olabileceğini tahmin etmemişti.

Güneşin gökyüzünde biraz daha yükselmesini beklediler, böylece yarım saat daha geçti. Sonra Tibald eliyle bir işaret yaptı ve Profesör Brimman yüksek sesle: “Zamanı geldi! Sejiinler, Güce odaklanın!” diye bağırdı.

Valery, Joel’in elini tutmasına izin verdi. İçindeki enerjinin bir okyanus dalgası gibi kabardığını hissediyordu, onu kontrol etmeye çalıştı. Arkadaşının eli sıcaktı ve ondaki aynı enerji Joel’in de parmak uçlarından dışarı akıyordu.

Bir an için aklına Oxford’daki öğretmeni Rahip Cardish ve onun “her şeyi bir arada tutan” hakkında verdiği dersler geldi. Sonra bakışlarını Tibald’a çevirdi. Etrafindakiler arasında Gücü kanalize etmeyen tek insan oydu. Valery’ye çok donuk ve karanlık göründü, yüzündeki çizgileri ve aşırı yorgunluğunu net bir şekilde görebiliyordu.

Grubu yöneten Brimman’dı. Valery onun, enerji tellerini bir araya getirdiğini, sonra gruplara ayırıp yeniden birleştirdiğini hissedebiliyordu.

“Dikkat! Şimdi Gücü yukarıya kanalize edin, gökyüzüne!”

Valery’nin başı, hızla arkaya doğru kıvrıldı ve gözleri, üzerindeki masmavi mantoya kenetlendi. Ortak güçleriyle meydana

gelen enerji demeti gökyüzüne doğru yükselmeye başladı.

Nem molekülleri kayboldu. H_2O molekülleri, Kyoto-17'nin tertemiz atmosferinde yüzmeye başladılar. Güç onları yakaladı ve iyice yoğunlaşmalarını sağladı. Valery gözlerini kapadı: Su oradaydı... Ve artık biliyordu ki varlığının bir parçası, doğayı istediği gibi şekillendirme gücü olan bir tanıya dönüşmüştü.

Gözlerini yeniden açtı ve bir an için gördüğü şeye inanamadı; Profesör Cardish'tın, tehlikeli bulduğu için defalarca uyardığı gibi, Gücün neden olduğu halüsinasyonlardan birini gördüğünü sandı... Ama hayır... Gerçekti, gördüğü şey kesinlikle bir buluttu... Hem de o sıradan orta bulutlardan biri değil, bu bir *cumulonimbus* idi... Şişkin ve yumuşak, binlerce kilometre yüksekliğe kadar yükselen bir yağmur bulutu... Su yüklü bir fırtına bulutu...

Bulut doğar doğmaz, Gücün dokunaçları tarafından sarıldı ve birbirleriyle birleştiler. Sonra bulut, yavaşça alçalmaya başladı ve yaklaşık olarak iki bin metre yüksekliğe gelince, kendi içinde hareket etmeye başladı. Enerji iyice arttı, elektrik yüklü hava, yazın en sıcak günlerinden biriymiş gibi ısındı. Aniden bir şimşek çaktı ve Valery'nin arkasındaki su toplama ağının kazıklarına çarptı. Lamine kağıt yanmaya başladı.

Valery birtakım bağrıışmalar duydu, Tibald kendini yere atmış, elleriyle başını korumaya çalışıyordu. Profesörlerin bir kısmı çığlıklar içinde kaçmaya çalışıyorlar, bir kısmı da yangın söndürücülerine doğru koşuyordu. Ama o yerinden kımıldamadı, aynı onun gibi diğer arkadaşları da hiç kımıldamıyorlardı. Onlar, şu an tek vücut olmuşlardı ve Güce yoğunlaşmışlardı.

Sonra onu hissetti; bir yağmur damlası... Yoğun, ağır bir yağmur damlası, bir kutsama gibi, tam alınının ortasına düştü.

“Tamam, yeter!” diye bağırdı Brimman. “Tamam, Gücü bırakın!”

Valery bu emre uydu, birden tüm bedeni boşalmış gibi geldi. Sonra, tam dudağının köşesine bir damla daha düştü. Sonra bir tane daha... Bir tane daha...

Arkasında duran çocuklardan biri bağırdı: “Yağmur yağıyor!”

Valery gülümsedi. Evet, gerçekti... Skyland’de yağmur yağıyordu.

ÜÇ

22 Messidor 2251, KARA ORMAN.

47° 57' Kuzey, 8° 29' Doğu. Sıfır noktasından 706 m.

“*Su mu?* O da ne demek oluyor?”

Lorenzo cevap vermedi, hatta babasından bakışlarını kaçırdı. Yanılmıştı, biliyordu; bilgisayarda suyla ilgili bir şeyler olduğunu fark ettiği an, bunu babasına söylemesi gerekiyordu. Oysa o, babasını hayal kırıklığına uğratacağını düşünerek susmuştu. Öyleyse şimdi de susması gerekiyordu çünkü bilgisayar yine o delinin ellerinin arasındaydı.

Lorenzo ve José, Arlequin'den uzaklaşmışlar ve küçük bir tepenin hemen üstünde, sığınacak küçük bir mağara bulmuşlardı. Giriş, sık çalılar ve küçük ağaç dalları arasında gizliydi ve mağaranın içi, ancak ikisini ve eşyalarını almaya yetecek büyüklükteydi; buraya mağaradan çok, büyük bir delik demek belki daha doğru olurdu.

Gemilerinden aşağı yukarı bir kilometre uzaklıktaydılar. Bulundukları yer, yakalanma endişesi olmadan, araçlarını gözetleyebilmeleri için ideal bir yerdi. Mağaranın karanlığında, Lorenzo mırıldandı: “Acaba gidip...”

"Ne? Terk edilmiş kasabaya mı dönmekten söz ediyorsun? İhtiyarı arayıp bulalım sonra da bilgisayarı almak için onu öldürelim, öyle mi?"

José, sanki bunun bir çözüm olabileceğini düşünüyormuş gibi, kısa bir an için sustu. Sonra başını sallayarak "Yapacak bir şey yok. Etrafta dolaşan setjinler varsa, ihtiyarı bulmak kolay olmayabilir," dedi.

"Peki, ne yapacağız öyleyse?"

"Tek yapabileceğimiz, burada gizlenmek ve gözlerimizi dört açmak. Er ya da geç bir şeyler olacaktır. Örneğin korumasız bırakılmış bir geminin gelmesi gibi."

"Yarın Arlequin'e gitmek istiyorum. Belki başka şeylerden çıkardığım parçaları kullanarak gemiyi tamir edebilirim."

"Söz konusu bile olamaz," diye karşı çıktı José, "etrafta dolanan setjinler oldukça buradan bir yere kımıldayamazsın. Bekleyeceğiz."

"Ne kadar?"

"Gerektiği kadar. Belki bir hafta."

Durum, her ikisi için de gayet açıktı.

Bir hafta yeni su bulamadan beklemek ve aksine, her gün gereksinimleri kadar tüketmek... Kabak kafalılarının korkusundan, babası yine kendi sistemini kurmuştu; mağaranın önündeki küçük bir boşluğa matarasını gömmüştü ancak bu çok tehlikeli bir şeydi.

"Haydi uyu," dedi Lorenzo. "İlk nöbeti ben tutarım."

"Olmaz. Önce sen dinlen, sonra ben de dinlenirim," dedi José.

Ardından başını, girişi gizleyen çalıların üstüne koyarak mağaranın önüne oturdu. Tüfegi hemen yanındaydı ve parmakları

sımsıkı, emniyetin üzerindeydi. Lorenzoda, mağaranın içindeki duvara dayandı, babasını fazla rahatsız etmemeye çalışarak, bacaklarını uzattı. Bu delik, bir insan için bile çok dardı ve önlerindeki günleri sürekli burada geçirmek düşüncesi tüylerini diken diken ediyordu.

Lorenzo, José'nin sesiyle uyandı: "Günaydın, evlat."

"Saat kaç?"

"Sabahın beşi. Neredeyse üç saat uyudun."

Lorenzo uzun uzun esnedi ve kendine gelmek için silkindi. Sonra mağaranın içinde, ikisi de kıvrılıp bükülerek, yerlerini değiştirdiler. Lorenzo, babasının nöbet tuttuğu pozisyonu alırken José çoktan horlamaya başlamıştı bile.

Genç adamın gözleri ve kulakları kırıktaydı ancak babasının ağır ağır nefes alışından başka bir ses duyulmuyordu. Bu orman, insanı huzursuz edecek kadar sessizdi. Sanki onlardan başka tek bir canlı yoktu, tabii ihtiyar deli dışında.

Slint aklına gelir gelmez, sıkıca tüfeğine sarıldı. O deli, belki de onları gizlice izlemiş ve su kondansatörünü fark etmişti. Öyleyse her an yeniden onlara saldırabilirdi. Bir de şu sejiinler vardı.

José, Lorenzo'ya, beklenmedik bir sürprize yakalanmamanın en iyi yolunun düşüncelerinin beyninin içinde rahatça dolaşmasına izin vermek olduğunu öğretmişti. Genç adam babasının bu taktığını uygulamaya karar verdi; her an bir köşeden, bir gölgeden biri ve bir şeylerin çıkabileceğini hesaplayarak etrafa bakınmaya başladı, bir süre sonra aşırı heyecanlanmaya başladığını ve kalbinin atışlarını bile duyduğunu fark etti.

Lorenzo, beynindeki düşünceleri bir köşeye attı ve ağaçların

arasından dolanıp içine işleyen sessizliği dinlemeye başladı, en ufak bir çıtırtıda saldırmaya hazırdı. Böylece hava aydınlanıp, yeni günü müjdeleyen gökyüzü maviye dönene dek öylece kaldı. Saat herhalde altı olmuştu ya da altı buçuk. Derken onları duydu.

İlk başta ses fark etmedi; babasının horlamaları arasından çıkan küçük, değişik bir nota gibi geldi ona. Sonra farklı bir ses olduğunu anladı.

Hava gemileri! Nova sınıfı büyük bombardıman uçaklarına Bigbang modeli avcı devriyeleri eşlik ediyordu. Kaç taneydiler? Beş ya da altı, belki on. Bu kadar uzaktayken sayılarını anlamak çok zordu ancak çabuk öğrenecekti çünkü gemiler bulundukları yere doğru geliyorlardı.

“Baba,” diye fısıldadı.

Lorenzo’yu hayrete düşüren bir hızla, José gözlerini açtı, o tek fısıltı bile onun uykusunu açmaya yetmişti. “Ne oldu?”

“Sfera’nın uçakları yaklaşıyor.”

José ona susması için işaret etti ve bir an hiç kımıldamadan etrafı dinledi. “Bigbang ve Nova,” dedi sonra.

“Evet. Ne yapacağız?”

“Bekleyeceğiz ve gözlerimizi dört açacağız, hatta kulaklarımızı da.”

“Arlequin için mi geliyorlar?”

“Sanmıyorum ama bilemeyiz tabii.”

Tahmin ettiklerinden çok daha kısa bir zaman geçmişti ki uçaklar görüldü. Bazıları gerçekten çok hızlıydı. Motorlarının yaydığı titreşim, mağaranın duvarlarını bile titretti. Lorenzo neler olduğunu anlamak için başını dışarı çıkarmaya çalışırken José onu durdurdu.

“Hayır, acele etme! Belki sadece etrafı kontrol etmek için geldiler ve sonra çekip gidecekler. Ama dışarı çıkarsan seni görebilirler.”

Lorenzo, metal yumurtalar gibi üstlerinde dönüp duran Novaları hayal edebiliyordu. Bu uçaklar uzaktan, iki ya da üç biçimsiz ve küçük kanatla desteklenmiş, yuvarlak vücutlu, şişman balinalara benziyorlardı.

Sonra adaya bomba yağdırmaya başladılar. İlk bomba, bulundukları yerin dört ya da beş kilometre uzağında patladı. Gürültüsü kulakları sağır ediciydi. Ardından, aynı düzenli aralıklarla, diğer bombalar gelmeye başladı: *Bam! Bam! Bam!*

“Yerden on, on iki metre yüksekliği bombalıyorlar,” dedi José bağırarak. “Toprağa dokunmuyorlar!”

“Neden?”

“Hiçbir fikrim yok!”

“Baba, beni burada bekle! Dışarıya bir göz atmaya gidiyorum.”

José'nin onu durdurmasına fırsat vermeden Lorenzo, mağaranın girişini kapatan çalılardan arasından sıyrılıp dışarı fırladı. Bir işe yaramayacağını bilse de, tüfeğini hâlâ sımsıkı tutuyordu.

Hava değişmiş, iyice ağırlaşmıştı. Nefes almak neredeyse imkansız gibiydi. Yeşillimsi bir duman gözlerinin yaşarmasına neden oldu.

Lorenzo, bir ağacın ölü gövdesinin arkasına saklandı. Kuru dalların arasından, üstünden geçip batıya doğru giden uçakları görebiliyordu. Adanın etrafında geniş bir çember çiziyorlardı.

Bir Nova, Lorenzo'nun bulunduğu yere doğru döndü, yanında ona eşlik eden Bigbang neredeyse onun üçte biri kadar bile değildi.

Nova bir bomba fırlattı. Lorenzo, daha ağaçların üstündeyken bile pırıl pırıl parlayan bombanın birkaç kilometre uzağına yağmur gibi yağdığını gördü. Patlama sesi kulaklarını sağır etmişti ama etrafta bombanın neden olduğu bir ateş ya da yangın görünmüyordu, sadece yeşil bir duman bulutu ormana doğru yayılmaya başlamıştı.

Rüzgar, toz bulutunu ona doğru savuruyordu ve dumanın geçtiği yerdeki ağaçlar kavrulup küle dönüyorlardı.

Şimdi Nova, tam Lorenzo'nun ve saklandıkları mağaranın üstünden geçiyordu. Genç adam, Nova'nın fırlattığı yeni bir bomba havayı sıyrıp hedefine doğru giderken, koşarak mağaraya geri döndü.

"Sen delisin!" José avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

"Ormanı bombalıyorlar! Atukları bombalar geliştirilmiş otkıran yüklü."

Sözlerini tamamlayamadan kuvvetli bir öksürük krızine tutuldu. Mağaranın boğucu havasından kurtulmak için girişe döndü ve mağaranın girişindeki çalı ve ağaçları yeşil bir toz bulutunun sardığını gördü.

José de öksürmeye başladı, bir yandan da Sfera'ya ve seijtnlere küfürler yağdırıyordu. Birden sırt çantasını alıp çıldırmış gibi içini karıştırmaya başladı. Su damıtmak için kullandığı plastik tenteyi buldu ve girişi onunla kapamaya çalıştı.

Lorenzo, öksürmeye devam ediyordu. "Ama böyle olunca da hava alamayız," dedi güçlkle.

"Artık tamamen ortadayız, bizi görmeleri an meselesi. Yapacak başka bir şey yok."

Tenteyi çivilerle, mağaranın tavanına ve duvarlarına tutturdular.

lar, kendileri de ağızlarını ve burunlarını mendilleriyle örttüler.

Plastik tentenin arkasından günün aydınlığı içeri vuruyordu, bir de uçakların motor gürültüleriyle dinmek bilmeyen bomba sesleri...

Mağara iyice ısınmıştı ve toz bulutu hâlâ sığınaklarına girmeye devam ediyordu. Havadaki karbondioksit gittikçe artıyor ve baba ile oğulun öksürük krizleri ardı arkası kesilmeden devam ediyordu. Lorenzo, kan çanağına dönen gözlerini kapadı ve orada, o unutulmuş delikte ölüp gideceklerini düşünmeye başladı.

Bombardıman bir saat daha sürdü ve sonra, başladığı gibi yine aniden kesildi. Havada sadece uzaklaşan gemilerin uğultusu kalmıştı. Lorenzo ve José kımıldamadan yarım saat daha beklediler, sonra başlarını delikten dışarı çıkardılar.

Birkaç saat öncesine kadar sık ağaçlarla dolu ormanın olduğu yerde şimdi, kupkuru ve kül içinde bomboş bir düzlük, üzerinde tek bir kuru otun bile kalmadığı yanmış bir alan uzanıyordu. Gemileri Arlequin artık tamamen gözler önündeydi, aynı şekilde uzaktaki kilise ve kasabanın diğer harap evleri de net bir şekilde görünüyordu. Zehirli ot ilacı, ağaçlar, bitkiler ve çalılardan başka hiçbir şeye zarar vermemişti.

“Şuraya bak!” dedi José, bir noktayı işaret ederek.

Bir Nova, yaklaşık iki kilometre uzaklarında yere inmişti ve kocaman karnından zırhlı yük arabaları sırayla çıkıyordu. Başka bir Nova daha, kardeşinin yanına indi ve kamuflaj giysileri giymiş askerler, yoğun bir şekilde kasaları taşımaya başladılar.

“Bir kamp inşa ediyorlar,” diye yorum yaptı Lorenzo.

“Evet. Ve bir şeyler arıyorlar. İçeri gir.”

Hâlâ o plastik tenteye korunmaya çalışıkları mağaraya girdiler.

“Ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu Lorenzo. “Bizi kesinlikle görecekler. Bütün adayı yerle bir ettiler ve Arlequin bu terk edilmiş yerin tam orta yerinde, bir gökdelen gibi duruyor.”

“Belki önce eski kiliseye giderler. Ve üstelik gözlerinin önünde olmaktansa saklanmak her zaman daha iyi bir taktiktir.”

“Isı sensörleri ve canlı tarayıcıları var. Bizi bulmaları bir dakika sürmez.”

“Bizim de silahımız var, yakalanmamaya çalışmalıyız.”

Babasının söyledikleri pek de ikna edici türden sözler değildi.

Bütün gün boyunca Lorenzo ile José nöbetleşerek alandaki çalışmaları izlediler. Biri, elinde her zaman ateş etmeye hazır tüfeğiyle tenteden kafasını çıkarıp etrafı izliyor, diğeri saklandıkları mağaranın zeminine kulağını dayayıp, en ufak bir gürültüde diğerini uyarmak için hazır bekliyordu.

Her ikisi de bunun zaman kaybı olduğunun farkındaydılar. Eğer seijinler adada yaşayan canlı olup olmadığını araştırıyorlarsa onları kolayca bulabilirlerdi. Sessizce yaklaşır ve bir anda onları hareketsiz hale getirebilirlerdi; dikkat kesilmiş kulakları ve gözleri, onların gelişmiş aletleri yanında hiçbir şey yapamazdı.

Saatler bunalıcı bir ağırlıkla geçiyordu. Henüz sabahın onuydu. Sonra on bir oldu. Derken on iki... Birden, birkaç zırhlı aracın hemen önlerinden geçtiğini gördüler, kim bilir nereye gidiyorlardı? Öğleden sonra dörde doğru, Lorenzo kesinlikle yakayı kurtardıklarını düşünmeye başladı; savaş uçakları onlar için gelmemiştir. Hem ayrıca, neden onlar için gelmeleri gerekiyordu ki? Sfera onlardan ne isteyebilirdi? Üstelik iki basit avcı için bunca

hazırlığa, askere ve en ileri teknolojiyle donatılmış gemilere ne gerek vardı?

Derken güneş battı, görünürde hâlâ yeni bir şey yoktu. Hava iyiden iyiye soğumaya başladı ve Lorenzo titrediğini hissetti. Saatlerdir aynı pozisyonda oturmaktan bacakları ağrıyordu. Birden José, “sus” der gibi elini kaldırdı. Lorenzo nefesini tuttu. Sesler geliyordu.

“Komutanım...”

“Size sessiz olmanızı emretmişim. Her şeyi mahvedeceksiniz!”

Sonunda gelmişlerdi.

Lorenzo, iğne tüfeğini hazırlayan babasına baktı. Ona diğer tüfeği vermek istedi ama José kaşlarını kaldırarak reddetti. Parmaklarını açıp saymaya başladı. Üç. İki. Bir.

Lorenzo, ileriye doğru uzattığı tüfeğiyle mağaradan fırladı. Arkasından babasının da çıkıp koşarak başka bir yöne gittiğini fark etti.

Birkaç saniye sonra babasının haykırdığını duydu. Gözünün ucuyla, yerden birkaç santim yukarıdan uçarak, akıl almaz bir hızla ona yaklaşan bir gölge fark etti.

Roketler! diye düşündü. Birden bedenine yayılan bir elektrik akımı hissetti ve sonra hiçbir ses duymaz oldu.

Gözlerini yoğun bir karanlığa açtı. Üzerine oturduğu metal zemin kaygan ve soğuktu. Bulundukları yerin kapısı aylardır açılmamış gibi, içeride garip bir küf kokusu vardı.

“Baba?” diye fısıldadı.

“Buradayım Lorenzo,” diye yanıt verdi José. “Evlad, beni affet! Tüfeği sende bırakmamam gerekiyordu. Beni sadece hareketsiz hale getirdiler ama elinde tüfek olduğu için sana elektro-şok uyguladılar.”

“Neredeyiz? Kamplarında mı?”

“Evet.”

José ona kısaca, kampa taşındıkları sırada gördüklerini anlattı. Baştan aşağı silahlı bir grup asker tarafından yakalanmışlardı, hepsinin üzerlerinde özel tulumlar vardı. İçlerindeki tek acemi er, onlar yakalanmadan az önce sessizliği bozmuştu ve José onun gözlerindeki pişmanlığı ve komutanın öfkesini fark etmişti.

Kare biçimindeki kamp, üç Nova savaş gemisi tarafından korunuyordu: Kampta, askerlerin konaklaması için iki büyük çadır, subaylar için iki prefabrik kulübe ve savaş gemilerinin hemen yanındaki alana boşaltılmış garip bir sürü alet vardı. Bunları kullanarak bir şeyler yapmaya uğraşıyorlardı. Yaklaşık on metre yükseklikteki direklere halojen ışıklar monte etmişlerdi.

“Bir süre burada kalmayı düşünüyorlar.”

“Muhtemelen öyle.”

“Bizim için gelmedikleri kesin. Bunlar profesyoneller. Beni taşırken ağızlarından tek bir kelime bile kaçırmadılar ama tahminimce birkaç gün önceden bir araştırma yapmış olmalılar. Arlequin’i de o zaman fark etmişlerdir. Ve bahse varım ki daha o an geminin bize ait olduğunu anlamışlardır.”

“Haklısın.” Lorenzo, babasının anlattıklarını kafasında toparlamaya çalıştı. Başı kötü ağrıyordu ve bu yoğun karanlık onu çok rahatsız ediyordu. Sanki gözleri sımsıkı bağlanmış gibiydi. José’nin gölgesini bile göremiyordu, hiçbir şey... Sadece karanlık. “Nasıl kaçacağız?” diye sordu babasına.

“Hiçbir şekilde kaçamayız. Beni iyi anladın mı bilmiyorum ama sana askeri birliklerden, hava gemilerinden, onlarca ileri teknoloji aletlerden söz ettim.”

“Öyleyse, ne yapacağız?”

“Bekleyeceğiz. Bizi yakalayıp buraya kapadıklarına göre, elbette sorguya çekmek isteyeceklerdir. Bizim bir şey bilmediğimizi anladıkları zaman da mutlaka gitmemize izin verecekler. Sfera su avcılarını sevmez ama genelde onları hapse de atmaz, tabii ki işlerine yarar bir şey olmadıkça.”

“Arlequin’in çalışmaz halde olduğunu unuttun sanırım,” dedi Lorenzo. “Eğer bize yardım etmezlerse-”

“Acele etme! Sorunları tek tek çözmeliyiz. Önce kendimizi bu kötü durumdan kurtarmanın yolunu bulmalıyız.”

Birkaç dakika sonra keskin bir ışık hüzmesi aniden karanlığı böldü, kaba hatlarıyla bir kapının açıldığını anladılar. Arkadan gelen kuvvetli ışığın etkisiyle kapının önünde arka arkaya duran iki askerin gölgesi bulundukları yere kadar uzuyordu.

Askerlerin üzerinde artık koruyucu tulumlar yoktu.

Askerlerden biri, yanlarına yaklaşıp sert bir ses tonuyla “Ayağa kalkın!” diye bağırdı.

Lorenzo ve José ses çıkarmadan emre uydular. Askerler kelepçe takmaya gerek görmeden, ikisini de dışarıya çıkardılar. Gardiyanlar tepeden turnağa silahlıydı ve herhangi bir ters hareketlerinde onları engelleyebilecek uzaklıkta yürüyorlardı.

Lorenzo, babasının söylediklerini şimdi daha iyi anlıyordu: Sfera’nın kampı gerçekten gözleri kör edecek güçte bir ışıkla aydınlatılmıştı. Novaların dev gövdelerinin arkasındaki köşelere demirden, uzun kazıklar çakılmıştı. Kazıkların üzerindeki aydınlatmalar, doğrudan doğruya bakılamayacak kadar güçlü bir ışık yayıyorlardı.

Lorenzo ve José, prefabrik bir konteynere hapsedilmişlerdi. Dışarı çıkarıldıklarında ise kampın telaşlı canlılığına kendi gözle-

riyle tanık oldular. Askerler botlarını tozlu yere vurarak koşturuyorlar, bazı insanlar üzerlerindeki özel tulumlarla kampın değişik köşelerinde bir şeylerle uğraşıyorlar, kimileri de ağır silahlar donanmış bir halde etrafı dikkatle inceliyorlardı.

Lorenzo, jeneratörlerin uğultusunu ve radyo frekanslarının cızırtılarını duyabiliyordu. Üstlerindeki Bigbanglerin gürültüleri ise uzaktan dolayı, kulaklarına daha boğuk geliyordu.

Yanlarındaki askerler tarafından kamuflaj tentelerinin ötesindeki bir alana doğru götürüldüler. Tek katlı, prefabrik bir binanın önüne geldiklerinde askerler onları durdurdu. Gri renkli plastik binanın kapı ve pencerelerinde ışık geçirmeyen camlar vardı ve ayrıca parmaklıklarla korunuyorlardı.

Askerlerden biri, birkaç adım ilerleyip kapıyı çaldı ve içeriden birilerinin giriş izni vermesini bekledi.

“Gır!”

Asker, kapıyı açmadan açıklamasını yaptı: “Komutanım! İki esiri getirdim, efendim!”

“İçeri getir.”

Kapı açıldı ve silahlı bir başka asker daha görüldü. Lorenzo ve José duvara doğru götürüldüler ve elleri kelepçelendi. Duvara monte edilmiş olan kelepçeler, teknolojinin son örneklerindendi; özel bir plastikten yapılmışlardı ve tutsakların hareket etmeleri halinde, bileklerini daha çok sıkmaya başlıyordu.

Odadaki eşyalar tamamen askeriyeğe özgüydü: metal bir masa, birkaç sandalye ve bir köşede duran bir dizüstü bilgisayar. Duvarlarda ise resim yoktu.

İçeride, üniformalı bir seijin ve iki asker vardı. Seijinin tıraşlanmış başı, ışığın altında pırıl pırıl parlıyordu. Askerlerin saçları

ise, elit ordu bireyleri arasında günün modası olan biçimde, tek bir örgü yapılmıştı.

Lorenzo, hayatı boyunca ne bir seljin ne de Sfera'nın özel askerlerinden birini görmüştü. Şu an hepsini tek tek, şaşkın gözlerle izliyordu. Ancak hayvani bir çığlıkla dikkati dağıldı.

Odaya ilk girdikleri an, bir sandalyenin üzerine atılmış kirlî çamaşır yığınınına benzeyen şey, bembeyaz, pîs ve gür saçlı bir adama dönüşmüştü. Yaşlı Slint, ağzından tükürükler saçarak bağırmaya başladı: "Onlar! İşte onlar Slint'in mirasını çaldılar. Sonra Slint gıdıp onu geri aldı! Miras, ona Slint'in atalarından kaldı, hepsi Slint'in!"

Seljin aniden Slint'in çenesine bir yumruk attı. Yaşlı adam kıvranarak yere düştü. Seljin adamın yanına eğildi, onu kollarından tuttu (bu işi yaparken tek kolunu kullanıyordu) ve sonra Slint'i yeniden sandalyesine oturttu.

Seljin yirmi dört, yirmi beş yaşlarında bir gençti; geniş omuzları, abartısız ama etkileyici kasları, düzgün bir burnu ve şu an Lorenzo'ya bakan mavi gözleri vardı. İnce dudakları soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Güzel, güzel! En azından doğru insanları bulduğumuzu biliyoruz. Oturun lütfen baylar... Ben Komutan Konrad. Sizin adlarınızı ve bu bilgisayarla neden bu kadar ilgilendiğinizi öğrenebilir miyim?"

24 Messidor 2251, KYOTO-17.

35° 00' Kuzey, 135° 48' Doğu. Sıfır Noktasından 40 m.

Saat gece yarısını çoktan geçmiş, neredeyse ikiye gelmek üzereydi. Kyoto-17'nin serasındaki palmyeler ve mangrovlar⁷ arasında yapılacak bir yürüyüş için en ideal zamandı. Tibald, adımını seraya atar atmaz tropik iklimin o yüzlerce değişik kokusunun kendisini sardığını hissetti.

Neredeyse vahşi denilebilecek bir doğa örtüsüyle çevrilmiş patika boyunca ilerledi. Ancak birkaç adım sonra terlemeye başladı. İri ter damlacıkları, yüzünden ve koltuk altlarından süzülüyordu. Üniforması bedenine yapışmıştı. Böyle bir yer! gün ışığına çıkarmak, bitkileri beslemek, onların büyümeleri için gereken ısıyı sağlamak için ne çok enerji ve bir o kadar da çok su harcanıyordu. Buna rağmen, Tibald bu muhteşem bahçeyi çok seviyordu. Türleri tükenmek üzere olan birçok bitki, burada yeniden yaşamlarını sürdürmeye başlamıştı. Ve Tibald'ın, boşlukta yüzen bir toprak parçasındaki bir esirden başka bir şey olmadığını unuttuğu tek yer burasıydı.

"Sizin için göze aldığım büyük riski umarım takdir edersiniz Profesör."

Duyduğu sesle yerinden sıçradı. Arkasını döndü. Bir *Phoenix dactyliphera*, iri ve olgun meyveleri aşağı doğru sarkmış bir hurma ağacı... Ve arkasında kara montlu bir adamın gölgesi. Bir aletin yardımıyla tanınmaz hale getirilmiş o metalik ses... Yüzü olmayan adam!

"Ha-hangi risk?"

Kekeleyerek istememişti ama kendine hakim olamıyordu. O, fark etmeden nasıl olup da buraya girebilmişti? Teoride, SAM'ye

⁷ Gelgit sonucu oluşan haliçlerde, tuzlu bataklıklarda ve çamurlu kıyılarda sık ormanlar oluşturan bazı ağaç ve çalı türlerine ve oluşturdıkları ormanlara verilen ad. (ç.n.)

giren tüm hava gemilerinin kayıtları Tibald'a veriliyordu.

"Buraya gelme riski. Daha doğrusu beni riske sokan operasyon diyelim."

Yüzü olmayan adam, ağacın gölgesinden çıktı. Seranın yapay aydınlığında yüzü, Tibald'ın hatırladığından daha etkileyiciydi; göze benzeyen parçalar bir köşeden bir köşeye yer değiştiriyor, çenenin bir kısmı burna doğru çıkıp sonra adamın alına savruluyordu. Kulaklar, yanaklar, elmacık kemikleri, kısıacası yüzün her karesi, mide bulandırıcı bir şekilde, bir saniye içinde onlarca kez şekil ve yer değiştiriyorlardı.

"Sonuç olarak... benimle konuşmak istediğinizi sanıyorum," dedi Tibald.

Yüzü olmayan adam, karga gibi bir ses çıkartarak güldü. "Çok doğru. Gelin Profesör... Rahatça sohbet edebileceğimiz bir yere gidelim."

"Öğrenciler burada olabilir..."

"Merak etmeyin, sera tamamen boş. Siz girdikten hemen sonra kapılar kilitlendi. Burada sadece ikimiz varız, siz ve ben."

Tibald, sırtından aşağı buz gibi bir titremenin indiğini hissetti. Hava gittikçe daha fazla soğuyor gibiydi.

Yüzü olmayan adam, daha önce serada defalarca dolaşmış biri gibi emin adımlarla ilerliyordu. Sonra sıklamın rengi çiçekleri olan, pembemsi bir bodur ağacın yanında durdu.

"İşte mucize bu!" dedi yabancı. "Lütfen oturun Profesör ve bana söyleyin; bu bitkiyi tanıyor musunuz?"

Tibald ayakta durmayı yeğledi ama adamın isteğine uyup oturdu. "Evet, Madagaskar güneşgülü, etobur bir bitkidir."

"Kesinlikle doğru. Bu güzel çiçeklere hayran kalırsınız ama yap-

rakları öldürücüdür. Bakın, avını yeni yakalamış!”

Tibald, adamın eliyle işaret ettiği yere baktı. Gerçekten de çiçeğin tomurcuk yapraklarından biri, yakaladığı sineğin üzerine, büyük bir dikkatle kapanmak üzereydi. Büyük olasılıkla av az önce bitmişti çünkü sinek hâlâ bacaklarını oynatıyordu.

“Büyüleyici bir tür: Bu bitkinin kökleri neredeyse hiçbir işe yaramaz, sadece toprağa tutunmasına yardımcı olur. Bütün beslenmesini böceklerden sağlar. Zavallı tutsak hâlâ canlıyken, bitki onu sindirmeye başlamıştır bile.”

“Maalesef Skyland’ın doğuşu, eski çağa ait birçok bilgiyi sildi ve şu an elimizde çok kesin bilgiler yok. Ama bu bitkinin tedavi amaçlı kullanıldığını sanıyorum.”

Yüzü olmayan adam bir kez daha güldü. Çıkardığı ses insan-
da, arkasına bakmadan kaçma isteği uyandırıyor.

“Ah, Profesör! Siz her zaman bardağın dolu tarafını görüyorsunuz, öyle değil mi? Her neyse, sizi buraya bunun için getirmedim, güneşgülü bizim için sadece bir dersti.”

“Ne söylemeye çalışıyorsunuz?”

“Artık insanoglu da bu bitkiye benzedi. Eski Dünya’da bizim köklerimiz vardı, bizi besleyen kökler. Oysa şimdi-”

“Etobur bitkiler gibiyiz.”

“Suyu ve enerji kaynaklarımızı aramak zorundayız. Bize ‘böcek’ lazım Profesör Tibald. Kesinlikle böceklerle ihtiyacımız var.”

Tibald derin bir nefes aldı. “Geçen gün burada, Kyoto-17’de bir deney gerçekleştirdik.”

“Sizin yaptığınız deneyler benim umurumda değil!” Adamın sesi yükselmışti, bu halyle daha kadınsı, daha ciyak ciyak bir ses olmuştu. “Hayatta kalabilmek için bir tek böceğe bağlı olmak

İstemiyorum. Ben milyonlarca böcek istiyorum Profesör! Bu sorun, sonsuza dek çözülsün istiyorum!”

“Güzel düşünüyorsunuz: Genç Valery’nin metodu, Sfera için büyük avantajlar yaratabilir. Ve ben umuyorum ki...”

Yüzü olmayan adam, biraz sakinleşmiş gibiydi. Eğilip güneşgüllünden bir çiçek kopardı ve kokladı ancak hoşuna gitmemiş olmalı ki, çiçeği hemen fırlatıp yere attı. Ellerini, geniş pelerininin içine sokarak konuşmaya devam etti. “Bu Merkez, tahmin edemeyeceğiniz kadar pahalı bir yatırım Profesör. Ve takdır edersiniz ki somut sonuçları hak ediyor. Bu kızın projesi üzerinde ıylce çalışın ve Washington’daki yöneticiler için bir ziyaret ayarlayın, böylece onlar da paralarının boşa akmadığını görsünler. Ama eğer bu genç kız bu kadar uyanıksa, onu daha ciddi şeyler üzerinde çalıştırın. Örneğin *benim* problemim: Skyland’i yeniden suya kavuşturmak!”

“Başarmak için yeterli bilgi toplayamamaktan korkuyorum bayım,” dedi Tibald çekinerek.

Göz açıp kapayıncaya kadar, yüzü olmayan adam Tibald’ın yanına geldi ve boğazına yapıştı. Tibald’ın soluğu kesildi, gözlükleri burnunun üzerinden kayıp yere düştü. Adam hiç tereddüt etmeden Tibald’ı havaya kaldırdı. Profesör boş yere debelenip duruyordu.

“Neye ihtiyacınız varsa, elinizde olacak Profesör. İki gün önce, adamlarım size sözünü ettiğim dosyayı, Carlyle dosyasını buldular. En kısa zamanda emrinizde olacak.”

Adamın gücü, insanüstü bir güçtü. Pelerininin altında özel bir aparat saklıyor olabilirdi ama öyle bir aleti taşıyamayacak kadar zayıf ve çelimsizdi. Yoksa bu tür silahların da mı küçültülmüş boyları vardı? Acaba böyle bir güç silahının fiyatı ne kadardı?

Tibald geriye doğru savruldu, havada uçup etobur bitkilerin üzerine düştü. Çiçeklerin çoğu zarar görmüştü.

Dizlerinin üzerine kalkmaya çalıştı. Nefes nefese kalmıştı ve küçük bir çocuk gibi ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. El yordamıyla yere düşen gözlüklerini buldu. Etrafını görmeye başladığında, gizemli adam çoktan kaybolmuştu.

Kimdi? İçinden gelen bir ses, adamın onu aldattığını söylüyor-du; seijin olmadığını söylemişti. Ancak kabak kafalılar, Sfera'ya sadık kalacaklarına yemin ederler ve ona din, kanunlar ve manevi bağlarla bağlıdır. Bu sadakat, onlara doğdukları günden itibaren aşılarmaya başlanır. Oysa bu adam, başka bir güce itaat eder gibiydi, Sfera'nın da üstünde olan bir güce...

Titreyerek, geldiği yoldan geri dönmeye başladı. Üniforması toz içindeydi ve hiçbir şekilde sakinleşemiyordu. Terliyordu, vahşî bitkiler ona doğru hareket ediyor gibiydiler, sanki dallarını birer kıskaç gibi uzatıyor, onu yakalamaya, boğmaya uğraşıyorlardı.

Bunları düşündükçe daha hızlı yürümeye ve sonunda koşmaya başladı. Opak cam kapının önüne geldiği zaman, kapının açılmasını bekledi ama kapı hareket etmiyordu. Tibald tyice paniklemişti, cam kapıyı yumruklamaya başladı.

"İmdat! Kimse yok mu? Yardım edin... İmdat!"

Kapının diğer tarafından gelen bir ses duydu, bir genç kız sesi... "Profesör? Profesör Tibald?"

Profesör bir adım geriye gitti ve bir an sonra kapı açıldı. Genç bir seijin ona doğru ilerledi. Gelen, Valery'di.

"Profesör, neler oldu?"

"Hiçbir şey... Hiçbir şey. Bana yardım edin lütfen. Yardım edin, odama dönmeliyim."

* * *

Profesör Tibald kokuyordu. Valery, bu tiksınme duygusundan kurtulmak zorunda olduğunu düşündü ve Tibald'ın var gücüyle omzuna yaslanıp kendini ona bırakmasına izin verdi. Adamın elbiseleri kirlenmişti ve yüzü ter içindeydi; o iğrenç ter damlaları yüzünde ve saçlarının arasındaydı. *Jinsei*. Valery, bir jinseinin, ne durumda olursa olsun, ona sarılmasına neden izin verdiğini anlayamıyordu.

“Nereye gidiyoruz?”

“Odama. Ama 6 no’lu asansöre binelim, kimsenin beni bu şekilde görmesini istemiyorum.”

Valery sesini çıkarmadı. Profesörlere ayrılmış asansörün önüne geldiler. Valery, adamın gösterdiği düğmeye bastı. Tibald hâlâ titriyordu.

Projenin yöneticileri, yani tüm öğretmenler, Merkez’e üstü kapalı köprülerle bağlanmış, ayrı bir adadaki binada oturuyorlardı. Valery, Profesör Tibald’a odasına kadar eşlik etti. Yürürken, Profesör gücünü toplamaya başlamıştı; Valery’nin omzuna yaslanmaktan vazgeçip doğrulmaya çalışmış ve onun yardımı olmadan yürümeyi başarmıştı ancak elleri hâlâ titriyordu.

Boş koridorlardaki sessizlikten güç alan Valery, Profesöre dönerek “Bana neler olduğunu anlatmak ister mısınız?” diye sordu.

“Hayır... Bu... Hayır, size anlatmam doğru olmaz...”

“Profesör...”

Tibald'ın odasının kapısına gelmişlerdi. Adam elini kapıya dayadı ve başını biraz uzatarak, görünmez bir ışığın gözbebeğini okumasını sağladı. Valery, davet edilmeyi beklemeden, onunla birlikte içeri girdi.

Oda, basit bir şekilde döşenmişti. Üzeri evraklarla dolu yazı masasında bir de bilgisayar vardı. Tüm gece manzarasına hakim geniş pencerenin iki yanındaki duvara, iki büyük kitaplık monte edilmişti. Diğer taraftaki iki kapıdan da yatak odasına ve banyoya geçiliyordu.

Tibald, banyoya doğru yöneldi, ışığı açtı ve musluktan damla damla akan suyun bir bardağı doldurmasını bekledi. Odaya dönüp, suyu ayakta, yavaş yavaş içti. Sonra Valery'ye dikkatle baktı ve "Size güvenebilir miyim?" diye sordu.

Hâlâ gergindi. Bardağı masaya koymak için aceleyle dönünce, cebinden bir şey yere düştü: beyaz renkli, ince uzun plastik kapsül yere düşer düşmez parçalandı. Valery, Akademi'deki acı kapsüllerini hatırlamıştı ama bu bir hafıza kapsülüydü.

Kırılan kapsülden ince bir duman yükselmeye başladı, hemen ardından kulak tırmalayan bir ses duyuldu. Valery hemen uzaklaşmaya çalıştı çünkü ona verilen eğitimde, kendisine ait olmayan bir kapsülün kırılması sırasında orada bulunmak büyük bir terbiyesizlikti. Ama uzaklaşmak için yeterli zamanı yoktu. Mesaj, çoktan odaya yayılmaya başlamıştı bile:

Bu kızın projesi üzerinde iyice çalışın ve Washington'daki yöneticiler için bir ziyaret ayarlayın, böylece onlar da paralarının boşa akmadığını görsünler. Ama eğer bu genç kız bu kadar uyanıksa, onu daha ciddi şeyler üzerinde çalıştırın. Örneğin benim problemim: Skyland'i yeniden suya kavuşturmak!

Kelimeler Valery'nin beyninde dönüp durmaya başladılar, sanki biri çekiçle, sürekli başına vuruyordu. Kapsül o kadar yakı-

nında kırılmıştı ki Valery, tüm dumanı yutmuştu. Bellek dumanı... Bu kapsüldeki sözleri artık unutmaması mümkün değildi, en azından kapsülü hazırlayan kişinin ön gördüğü zaman boyunca.

Valery, başının döndüğünü fark etti. “Ne... Ne demek bu? Bu ses... Bu ses benden mi söz ediyor?”

“Şey... Ben...”

Profesör, eğilip kapsülün parçalarını topladı ve yazı masasının arkasındaki çöp fırlatıcıya attı.

“Hangi ‘problemden’ söz ettiğini sorabilir miyim?” dedi Valery. “Ayrıca Sfera hakkında söyledikleri?” Kızın ses tonu değişmişti. “Profesör, burada neler oluyor? Söz konusu olan sanki... Sanki büyük bir ihanet!”

Tibald, içini çekti. “Hiçbir şekilde bir ihanet söz konusu değil Valery. Bazen bir şeyler, görüldüğünden daha karmaşık olabilir. Sfera da öyle. Onu yönetenler arasında da... Yani, o kadar karmaşık bir yapı ki, yöneticilerinin içinde bile, birbirine karşıt birçok politik düşünce dolu.”

“Neden bu kadar geç bir saatte seradaydınız Profesör? Ve kapı neden açılmadı? Ben bir türlü uyuyamamıştım ve biraz yürümeye karar vermiştim. Birden sizin yardım istediğinizi duydum.”

Tibald, başını salladı. “Yarın... Yarın öğleden sonra ofisiime gelin. Size her şeyi anlatacağım.”

Valery, öğrenci yatakhanelerinin bulunduğu yere doğru giderken, o ses hâlâ beyninin içinde uğuldamaya devam ediyordu. Kahrolası kapsüller! İçindeki kimyasallar, başında dayanılmaz bir migren başlatmıştı.

SAM’yi bir hain mi yönetiyordu? Sonuç olarak Tibald bir jin-

seidi. Onu kime ihbar etmesi gerekiyordu? Ama elinde hiçbir kanıt yoktu; hafıza kapsülleri iz bırakmıyorlardı. Merkez'deki profesörlerin hepsi Tibald'a bağlıydı ve büyük olasılıkla dış dünyayla görüşmeleri kontrol edilmiyordu. Bir şekilde Sfera ile ya da Washington-5'ten birisiyle ilişki kurabilse, onları uyabilirse...

"Hey! Ne bu surat böyle?"

Leonie bir kolonun arkasından belirivermişti, saçlarını yine bir bonenin altına toplamıştı, yüzü yorgun görünüyordu.

"Anlaşılan bu gece, tesadüfler gecesi," dedi Valery, kendi kendine konuşur gibi.

"Ne olmuş sana böyle? Gören de bir hava gemisi omuzlarına park etmiş sanacak."

"Seni ilgilendirmez jinsel."

Kız gülümsedi. "Bu kez yeterince çekilmez olamadın seijin. Gelsene benimle!"

Valery sesini çıkarmadan onun peşinden gitmeye başladı, bir yandan da ona neden defolup gitmesini söylemediğini düşünüyordu. Kafeteryaya geldiler, Leonie onu tezgahın arkasındaki metal kapıya doğru götürdü. Birlikte mutfakın hizmetkarlara ait bölümüne girdiler.

Duvarları beyaz fayanslı geniş bir bölüme gelmişlerdi. Bir sürü mutfak malzemesi, tavalar, tencereler raflara yığılmıştı. Ayrıca birkaç tane mutfak lavabosu, bir bulaşık yıkama makinesi ve iki, üç tane de fırın göze çarpan şeylerdi. Bir jinsel, elindeki bezle temizlemeye uğraştığı fırından başını kaldırıp onlara baktı, sonra bir şey demeden işine döndü. Leonie gülümsedi. Bir çaydanlığa su koyup ocağa koydu ve altını yaktı. Valery, mutfaktaki su geri kazandırma sistemine hipnotize olmuş bir halde bakakalmıştı.

Fırının üstündeki bir kapak, buharlaşan suyu, tek bir damlasını ziyan etmeden topluyordu.

“Şu an ihtiyacın olan tek şey, güzel bir çay!” diye mırıldandı Leonie.

Valery, duvarın yanındaki yüksek, metal taburelerden birine oturdu. “Neden bunu yapıyorsun? Biz ikimiz, birbirimizden nefret ediyoruz.”

“Ben senden nefret etmiyorum.”

“Ama sen bir jinselsin! Ve ben de bir sejiin!”

“Öyle... Ve benim gözlerim siyah, oysa anneminkiler kahverengi. Ama bu yüzden ondan hiç nefret etmedim.”

Valery, duyduklarından şaşkın, bir an bir şey diyemedi. “Annen mi? Sen anneni tanıdın mı?” diye sordu ardından.

“Elbette. Hâlâ da tanıyorum, yaşıyor...” Leonie, bir an dondu ve bir şey söyleyemedi. “Uzakta... Onu yeniden görmeyi umut ediyorum. Belki de beni buradan uzaklaştırdıkları zaman gldip-”

“Nasıl biri? Annen, yanı...”

Leonie, kaynayan suyu porselen fincanlara boşalttı, içlerine birer kaşık kurutulmuş çay yaprağı koydu. Sonra üstlerine birer kapak kapadı. Bu kapaklarda, aynı mutfaktaki sistem gibi, buharı içlerine topluyorlardı. Kapakların üstündeki küçük deliklere birer karnış sokup fincanlardan birini Valery’ye uzattı. Sonra yeniden konuşmaya başladı.

“Benim gibi uzun boylu ve uzun saçlı. Sadece o benden çok daha güzel. Babam, yolcu gemilerinde pilotluk yapıyor. Sürekli seyahat eder, bu yüzden annem, beni ve kardeşlerimi neredeyse tek başına büyüüttü diyebilirim.”

Valery’nin kafası iyice karışmıştı. “Kardeşlerin de mi var?”

Bu kelimenin anlamını biliyordu ama gerçekten de *kardeşleri* veya ailesi olan biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Bunlar onun için geçmişte kalmış şeylerdi, şu an içinse sadece jınseilere özgü kavramlardı. Seljınler sadece seljındiler ve onların tek ailesi de Sfera'ydı.

"Hem de beş tane," dedi Leonie gülümseyerek. "Üç ağabeyim var ve bir de benden küçük bir kız kardeşim. Üç erkekle büyümek gerçekten çok zor oldu."

Valery, Leonie'nin yaptığı enfes çayı yudumlarken bir yandan da onun anlattıklarını dinliyordu. Leonie ona, bir yolculuktan döndüğü zaman babaları için yaptıkları kutlamaları, herkesin neşe içinde dans ettiği köy eğlencelerini, arkadaşlarını ve en sonunda da mühendislik okuyan erkek arkadaşını anlattı.

Sımsıcak, kökleri olan bir hayattı kızın anlattıkları. Evet, sonunda o bir jınseidi ama belki de jınseilerin hepsi o kadar kötü değildi.

"Ve sonra Robert, beni hava topacıyla bir gezintiye davet etti ama ben-"

"Ne? Hava topacı mı?" diye sordu Valery.

"Evet, hiç görmedin mi? Bir hava-skuterine benzer ama her tarafı kapalıdır ve çok kötü kokar çünkü motoru kabinin etrafındadır."

"Böyle bir şeyin var olduğunu bile bilmiyordum."

Leonie gülümsedi, elindeki fıncanı tezgahın üzerine bırakarak elini Valery'ye uzattı. "Gel benimle!"

Sabahın dördü ya da beşi olmasına rağmen, Kyoto-17'nin garajında büyük bir hareket vardı. Mavi tulumlar giymiş mühendisler, hava gemilerinin etrafında oradan oraya koşturuyorlardı.

Yedek parça yüklü forkliftler uğuldayarak gemilerin yanlarına gidip gereken parçaları bırakıyor, sonra bir diğer gemiye doğru yaklaşıyordu. İçeride, insan sesleriyle makine gürültüleri arasında büyük bir kargaşıya yaşınyordu.

Garaj, doğrudan doğruya adanın alt kısmına inşa edilmişti ve hiç penceresi yoktu ama binanın tabanında, araçların çıkış yapabilmesi için geniş kapılar vardı.

Üniformalı ve yüzü kır içinde kalmış bir seijinin aralarında dolasıması, çoğunun yüzünde rahatsız ve biraz da şaşkın bir ifade yaratmıştı. Ancak tekrar işlerinin başına dönmeleri için Leonie'nin buz gibi bakışlarıyla karşılaşmaları yeterli oldu. Valery, yapılacak en güzel şeyin kibirli bir sessizliğe bürünmek olduğuna karar verdi; onun kim olduğu ve o saatte orada ne yaptığı kimseyi ilgilendirmezdi.

Leonie, o karmaşıadan uzak bir yere doğru yürümeye devam etti, hava topacı az ileride park etmişti; tamamen toplama parçalarla yapılmış garip bir araçtı. Tam ortada, bir hava taksisinden çıkma, geniş bir ön camı olan kapalı bir kabin bölümü vardı. Kabinin çevresinde dev bir pervane vardı ve sağlam bir mekanizmayla kabin bölümüne ve iniş takımlarına monte edilmişti. Koyu renk bir blok gibi duran motor, kesinlikle eski çağdan kalmaydı ve bir çeşit pervane sistemiyle araca monte edilmişti, böylece araç uçarken deli gibi bir hızla aracın etrafında dönmesi gerekiyordu.

Valery, hava topacını biraz inceledikten sonra "Vay canına! Bu şey gerçekten uçar mı?" diye sordu.

"Ne demek uçar mı? Bu, iki yüz elli silindir motorlu, gerçek bir hava gemisidir! Bir tur atalım mı?"

Valery, ne diyeceğini bilemedi. "Şey... Bilmiyorum... Eğer dev-

riye gemileri bizi görürse, fazla ileri gidebileceğimizi sanmıyorum.”

“Korkma! Bu, bir servis aracı olarak kayıtlı, yani adadan yüz elli metreye kadar uzaklaşabiliriz.”

Valery hâlâ çekiniyordu. “Ama ya şaşırırsak? Ya daha fazla uzaklaşırırsak?”

Leonie cevap vermedi ama gözlerinden bir gölge geçti. “Şaşır-mayız.”

Aracın içinden, leş gibi kokan, kir içinde bir kaban çıkardı ve Valery’ye uzattı. Valery bir eliyle burnunu kapadı. Neden bu pis şeyi giymek zorundaydı?

“Haydi, uzatma! Benimle uçmak istiyorsan bunu giymeli, kapüşonu da başına geçirmelisin. Devriye gemileri bizi kontrol etmek ister de senin bir seijin olduğunu anlarsa durum bayağı ciddileşir.”

Valery bu kez Leonie’ye hak verdi. Ne de olsa odasına dönün-ce bir duş alabilirdi. Kapüşonu gözlerinin üzerine kadar indirip, Leonie’nin sağ tarafındaki yolcu koltuğuna oturdu. Leonie aracı çalıştırmaya hazırlanırken merakla sordu: “Böyle çıkıp gidecek miyiz? Kimseden izin almadan?”

Leonie ona gülümsedi ve kontrol panelinin üzerindeki bir düğmeyi işaret etti. “Bak, bununla çıkış kapısını açacağım ve başka hiçbir şeye gerek kalmayacak. Sana dediğim gibi, şu veya bu sebeple günde bin kere bu araçları kullanmak zorunda kalıyoruz.”

Valery derin bir nefes aldı. Hava topacının içi eski deri ve motor yağı kokuyordu ama koltukları rahattı ve her yerinde sıradışı, geleneksel ve... evet, *özgür* bir hava vardı.

Motor tekleyerek çalıştı ve pervane etraflarında dönmeye baş-ladı. Önce ağır ağır, sonra gittikçe hız kazanarak, ta ki Valery’nin

duyduğu tek ses, havaya çarpmasıyla çıkan şlap, şlap, şlap sesleri oluncaya dek...

“Ne çok gürültü yapıyor,” diye bağırdı dayanamayarak.

“Sen henüz hiçbir şey duymadın!”

Leonie gaz pedalına bastı ve pervanenin hızı daha da arttı. Hava topacı, dev garajın zemininden bir, iki metre yükseğe kalktı. Kız, düğmeyi ileri doğru itti ve altlarındaki yatay kapılardan biri açıldı, görünen tek şey kara bir delikti.

“Gidiyoruz!” diye bağırdı Leonie. Ve araç hızla öne doğru fırladı.

Valery gittikçe yaklaşan deliğe baktı: Çok küçüktü ve oradan sığımları mümkün değildi.

Leonie aracı deliğin üzerine kadar getirdikten sonra hızını kesti ve aşağı doğru düşmeye başladılar.

Valery bir çığlık attı, kalbi boğazında atıyordu sanki. Sonra dayanamadı ve gözlerini kapadı. Tekrar açtığı anda, binlerce yıldızın göz kırptığı gökyüzünde buldu kendini. Üstlerinde adanın toprak ve taştan oluşmuş alt kısmı vardı. Demir bloklar ve çimento dökümleri, çıkış kapılarını taşıyorlardı.

“Kafamın üstünde yüzen bir toprak parçası varken uçmaktan hiç keyif almıyorum,” diye bağırdı Leonie.

Ve daha sözünü bitirmeden hava topacı, Valery’nin midesini ağzına getiren bir hızla, kendi etrafında hızla döndü. Adanın çevresinden fazla uzaklaşmadan, etrafında dönmeye başladılar, sonra araç yukarıya doğru yükselmeye başladı. Şimdi üstlerinde hiçbir şey yoktu; sadece yıldızlı gök kubbe ve birkaç ince bulut ve uzaklarda Kyoto-17’nin irili ufaklı binlerce adası... Valery, kimi adanın üzerinde, yıllara meydan okurcasına, hâlâ damları sağlam

duran birkaç terk edilmiş ev bile görebildi.

“Camı açmak istiyorum!”

Leontie’nin bir şey söylemesine fırsat vermeden cam koluna yapışıp aşağı doğru çevirdi.

“Sen delisin! Ne yapmaya çalışıyorsun? Bu araç...”

Leontie’nin sözleri, aracın içine dolan rüzgarın şiddetiyle dağılıp gitti. Valery, kapüşonun uçmasına engel olmak için, başının iki yanından sımsıkı tuttu ve başını pencereden dışarı çıkardı.

Sadece temiz havanın kokusunu duymak istiyordu; özgürlüğün kokusunu...

Kendisine engel olamıyordu, var gücüyle çığlık attı.

Hayatında daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

DÖRT

30 Messidor 2251, KYOTO-17.

35° 00' Kuzey, 135° 48' Doğu. Sıfır Noktasından 40 m.

“Şimdi nereye gidiyorsun?” diye sordu Joel. Kitaplarını aceleyle toplayan Valery’ye bakıyordu.

“Tibald’ın yanına,” diye yanıtladı genç kız.

“Ama tam yemek vakti!”

“Leontie’ye söyledim, bana bir sandviç getirecek. Özür dilerim Joel, gerçekten yemeğe gitmek için hiç zamanım yok.”

Joel, aralarında duran sandalyeyi geri çekti ve Valery’ye yaklaştı. Son hesaplamaları az önce bitirmişlerdi. “Yarın ayın kaç, biliyor musun?”

“Termidor’un birı.”

“Doğru. Peki, Termidor’un birinde ne olacak?”

“Tamam Joel! Biliyorum! Sfera’dan gelen yetkililerin önünde yeni bir deney yapacağız. Ama inan, şu an hiç zamanım yok.”

Joel, Valery’nin ellerini avuçlarının içine aldı ve gözlerinin

içine bakarak gülümsedi. "Valery, sen Echo-2 grubuna alındın. Ancak onlarla ortaklaşa çalışmaktan başka her şeyi yapıyorsun. Hatta SAM'deki çalışmalardan başka her şeyi yapıyorsun desem daha doğru olur. Bütün Merkez, gece gündüz suyla ilgili çalışmalar yapıyor ama sen hariç. Ve sonra..."

Valery, Joel'e dediklerinden rahatsız olduğunu belli eden bir bakış attı. "Ve sonra?"

"Tamam, Tibald bir jinsei ve bizim başımızdaki kıştı. Ama şimdi bir de şu Leonie çıktı ortaya. Jinseilerle bu kadar samimi olmak sağlıklı bir durum değil. 'Her şeyi bir arada tutan'a inanmıyorlar, bizden çok farklılar. Sen böyle davranmaya devam edersen, insanlar homurdanmaya başlayabilir."

"Bak sen! Leonie'yle birlikte olmaya ne kadar meraklı olduğunu unuttun sanırım."

"O başka, arkadaşlık başka!"

"Üzgünüm, gerçekten gitmem gerek."

Geçen hafta, Tibald'ı serada bulduğu geceden sonra, Valery sık sık profesörle bir araya gelmeye başlamıştı. Artık, yüzü olmayan adamı ve onun tehditlerini biliyordu. Ancak çok net olan bir şey vardı ki bu da o gizemli kişinin haklı olmasıydı. İnsanoğlu artık bir etobur bitki gibiydi. Üstelik çok da yetenekli bitkiler sayılmazlardı. Yeterince "böcek" avlamayı, yani suya sahip olmayı başaramıyorlardı. Ve sorunu hızlı bir şekilde çözemedikleri için sonsuza dek yok olma riskleri artıyordu.

Tibald'ın kapısını çaldı. Profesör kapıyı bizzat kendi gelip açtı. Koyu renk saçları dağınıktı ve şakaklarındaki beyazlar sanki bir süredir daha çok artmaya başlamıştı.

“Geç mi kaldım?” diye sordu Valery.

“Önemi yok. Girin lütfen! Ben de Profesör Hamlin’in raporlarını inceliyordum. Çok ilginç bir şey buldum.”

Birlikte Tibald’ın yazı masasının başına geçtiler. Valery, Profesörle yoğun bir şekilde çalışmaya başladığından beri, masaya yeni bir bilgisayar daha konmuştu. Oda, adeta onların çalışma üssü olmuştu.

“Vay canına!” diye haykırdı kız. “Ama bunlar son yaptığımız deney sırasında kaydedilen sismik dalgalar değil mi?”

“Evet. Ve çok enteresanlar. Şuraya bakın.”

Profesör, parmağıyla şemaların üzerindeki bir çizgiyi takip etti. Grafik çizgisi, önce 10 ve 41 arası bir yükselişe çıkıyor, sonra bir süre durağan devam edip yeniden yükselerek 10 ve 56 seviyesine çıkıyordu.

“İşte, bakın! İlk artış sejjinlerin birleşip güçlerine yoğunlaştıkları zaman görülüyor. İkincisi ise, sejjin enerjisinin en üst noktaya çıkıp yağmur yağmaya başladığı an ortaya çıkıyor.”

“Yani Gücün, Kyoto-17’de bir depreme neden olduğunu mu söylüyorsunuz?” diye sordu Valery kuşkuyla. Teori kulağa çığınca geliyordu.

“Tam anlamıyla öyle değil,” dedi Tibald başını sallayarak. “Sejjin Gücü, adanın yer çekimini etkiledi. Sonuç olarak, bu grafiklerden de görebileceğiniz gibi...” Profesör, bu kez bilgisayar ekranındaki başka bir grafiği işaret ederek “Ada yukarıya doğru itildi. Sanki bilinmeyen bir güç, yer çekimine karşı koymuş gibi,” dedi.

“Profesör, ‘her şeyi bir arada tutan’ın bizi çevreleyen her şeyin üstünde bir etkisi olması normaldir. Ama yine de-”

“Her şeyi bir arada tutan’ dini bir inanış Valery. Oysa biz burada bilimden söz ediyoruz.”

Valery dondu. “Her şeyi bir arada tutan,” seijin Gücünün esası, Sfera’nın var olmasının tek nedeniydi. Bir jinsel bunu nasıl anlayabilirdi? Üstelik onu eleştirmeye nasıl cüret ediyordu?

“Sözlerinize dikkat edin Profesör.”

Ortalıkta buz gibi bir hava esmeye başlamıştı ve Valery alelacele konuyu kapamaya çalıştı. Az önceki ses tonunu yumuşatmaya çalışarak “Bu veriler üzerinde İstatistik analizler de yaptınız mı?” diye sordu.

Tibald başını salladı. “Hesaplamaları üç kez kontrol ettim. İstatiksel olarak hiçbir değişiklik söz konusu değil.”

Bu, adanın hareket etmesinin Güce bağlı olup olmadığı anlamına geliyordu. Sadece basit bir tesadüf söz konusu olabilirdi. Hatta istatiksel açıdan bakınca, bu olaya *kesinlikle* tesadüf gözüyle bakmak gerekiyordu.

Valery gülümsedi. “Ben her şeyden önce, bu hesaplamaları yeniden kontrol edelim derim. Emin olmamız gerek. Ve sonra...”

Tibald merakla dinliyordu.

Kız sözlerine devam etti: “Ve gerçekten seijin Gücünün yer çekimi üzerinde bir etkisi olduğunu düşünürsek, yarınki denememizde iki hatta üç kat daha fazla seijinden yararlanabiliriz. Güce daha çok odaklanmak, bu yan etkinin daha çok değişiklik göstermesine neden olacaktır. Böylece sadece bir tesadüf olup olmadığını da öğreniriz.”

Hava topacıyla yaptıkları gezintiden sonra, Leonie ve Valery arkadaş olmuşlardı. Her fırsatta birbirlerini görmeye ve sohbet etmeye

çalışıyorlardı.

Termidor ayının ilk günü Valery erkenden uyandı ve odasının dahili telefonunu kullanarak mutfağı aradı. Hizmetçi Leonie'nin kahvaltısını odasına getirmesini söyledi. Bir yandan, arkadaşına hizmetçi gibi davranmak onu incitiyor öte yandan da rahatlıkla sohbet edecekleri tek yer kendi odası olduğu için bu tür şeyler yapması gerektiğini biliyordu.

Valery'ye cevap veren kadının ses tonu hayli buruktu. "Leonie bu sabah servise çıkmayacak. Size başka birini göndereyim."

Servise çıkmamak mı? Çok garip; bir gece önce buluşmuşlar ve ertesi sabah kahvaltıda görüşmek üzere ayrılmışlardı.

"Önemi yok," diye mırıldandı Valery. "Kahvaltıyı kafeteryada yaparım."

Saat sabahın yedisiydi ve o gün deney günüydü. Öğleden sonra, Sfera'nın üst düzey yöneticileri Merkez'de olacaktı ve halledilmesi gereken bir sürü iş vardı.

Yeni yapılan su toplama ağı, Merkez'den biraz uzakta bulunan Kyoto-2 adasına yerleştirilmişti. Bu adada, Araştırma Merkezi'ndeki öğrencilerin ve öğretmenlerin büyük kısmını oluşturan "misafirleri" ağırlayacak kadar geniş yer vardı.

Bundan başka (ki bu kesinlikle gizli bir bilgiydi) Kyoto-2, geniş olmasına rağmen derinliği az olan bir ada olması nedeniyle Valery ve Tibald tarafından özellikle seçilmişti. Aslında, üzeri otla kaplı düz bir kaya parçasından başka bir şey değildi. Eğer düşündükleri doğruysa, sei'in Gücüne yoğun bir odaklanmanın yer çekimi üzerinde yan etkileri varsa, adanın doğal yapısı bu olayın meydana gelebilmesi için idealdi.

Valery, hava-skuterine atlayıp doğruca kafeteryaya gitti.

Öğrencilerin büyük bir bölümü kahvaltılarını çoktan bitirmiş, hava gemilerinin yavaş yavaş inmeye başladığı Kyoto-2 adasının pistine doğru gidiyordu.

Joel, sitemli bir bakışla, kızın yolunu kesti ve “Çok geç kaldın,” dedi.

“Hemen bir şeyler atıştırıp geliyorum. Aç olduğum zaman Gücü yeterince kontrol edemiyorum.”

“Çabuk ol, öyleyse.”

Kafeteryada bir coşku ve heyecan dalgası esiyordu ancak servis tezgahının arkasındaki jinsellerin suratları asık, bakışları isteksizdi. Kızıl saçlı bir kızın gözleri kan çanağına dönmüştü. Belli ki uzun süredir ağlıyordu.

Kafeteryadaki sejjinlerin hiçbirisi durumun farkında değildi, Valery hariç. Tezgahın arkasındaki çilli kızın bir an yalnız kalmasından faydalanarak yanına yaklaştı. “Yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?”

“Ne oldu efendim? Sütü beğenmediniz mi?” diye buruk bir sesle cevap verdi kız, burnunu çekerek.

“Hayır, hayır... Ben sizi kastediyorum, bu sabah neyiniz var? Üzgün görünüyorsunuz.”

“Efendim, sizi ilgilendiren bir durum olduğunu sanmıyorum.”

Valery dönüp arkasına baktı; Joel hâlâ onu izliyordu. Onun da canı cehenneme! Jinsellerin şaşkın bakışları altında tezgahın arkasına geçti ve mutfak bölümünün metal kapısını hızla itip mutfığa girdi.

Bugün mutfakta, Valery'nin bir süredir zevkle izlediği yoğun koşuşturmadan eser yoktu. Bir köşede kadının biri sürekli ağlıyor, karşısındaki adamsa elini omzuna koymuş, onu teselli etmeye çalışı-

şıyordu. Öte yanda bir başka kadın bir yandan kıpkırmızı olmuş gözlerini silerken diğer yandan bulaşık makinesini boşaltıyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Valey. Sesinin tonu o kadar üzgün ve endişeli çıkmıştı ki, hiçbir jinsel onun orada olmasından rahatsız olmadı ancak hiçbiri de başını çevirip ona cevap vermedi. Valery omuzlarını silktilti. Hızla yürüyerek mutfaktan çıkıp servis koridorlarına daldı. Etrafta çok az insan vardı, olanların çoğunun da yüzleri asık, gözleri yaş içindeydi.

Valery, üzerinde işçi tulumu, elinde bir fincan çay olan yaşlı bir adamı durdurdu. Bu kez ses tonunun onu ele vermesine izin vermek istemiyordu.

“Sen!” dedi. “Söyler misin neler oluyor?”

Adamın bakışları değişti, suratı kaskatı kesildi. “Seni hiç ilgilendirmez kabak kafalı!”

Sadece birkaç hafta öncesine kadar, ona böyle davranmaya cesaret eden bir jinsel çoktan küle dönüşmüş olurdu. Ama Valery, Leonie ile arkadaşlık ederken sık sık onların arasına girmiş ve jinseller hakkında bilmediği pek çok şey öğrenmişti; bunlardan biri de eğer bir seiljin onlarla aşağılayarak konuşursa, onların da düşmanca davranmaları gayet normaldi.

“Leonie’nin arkadaşayım ve bugün onu hiç görmedim,” dedi Valery kibarca. “Endişe ediyorum.”

“Leonie’nin senin halkından arkadaşı olamaz.”

“Ben ‘benim halkım’ değilim, ben Valery’yim. Haydi söyle neler oluyor? Neden herkes üzgün görünüyor?”

Adam başını iki yana salladı ve zor anlaşılır bir şekilde “Bir kaza oldu,” dedi. “Şafakta bir hava gemisinin buraya gelmesini bekliyorduk. Merkez’e kırk kadar yeni hizmetkar getirecekti. Ama söylendi-

ğine göre bir hata olmuş, avcı uçaklarına geminin gelişi bildirilmemiş. İşin garibi gemiye de giriş için şifre gerektiği bildirilmemiş. Gemi adaya inmeye kalktığı an uçaklar onu küle çevirmişler.”

Valery, elinde olmadan bir çığlık attı. “Peki ya içindekiler? Ölen olmuş mu?”

“Hepsi. İçlerinde hepimizin yakınları veya akrabaları vardı. Leonie ağabeyini kaybetti.”

“Kahretsin! Onu hemen bulmam gerek! Nerede olduğunu söyler mısın?”

“Bilmiyorum, belki odasındadır. Şu asansöre bin, iki kat aşağı in. Koridor C bölüm H2...”

Luke... Birkaç gece önce, Valery ile Leonie gizlice çamaşırvhanede buluşmuşlardı.

Sırtlarını o koca kurutma makinelerinden birine dayayıp, kimseye yakalanmadan sohbet etmeye çalışmışlardı. Valery, akşam yemeğinde çıkan tatlıyı, Leonie ise iki fincan kaymağı alınmış süt getirmişti.

Valery’nin mutluluktan gözleri parlıyordu; sonunda güvenebileceği bir dostunun olması çok güzeldi. Bir araya geldiklerinde, hava topacıyla yaptıkları o kaçamaktan, erkeklerden söz ediyorlar, şakalaşıyor, gülüşüyorlardı. Ama Valery’yi her şeyden çok mutlu eden şey, Leonie’nin ona ailesini, onların yaşamlarını, kardeşleriyle olan maceralarını anlatmasıydı.

Luke, içlerinde en çok sevdiğim insandır. Yakışıklıdır ve bir bakışıyla insanın içini okur. Şu an gemilerde teknisyenlik yapıyor ama... Bir başvuru yapmış... İşte, açıkçası yakında Merkez’e gelecek.

O akşam Valery, Luke hakkında daha çok şey anlatmasını iste-

mişti ondan ve Leonie de çocukluklarından, birbirlerine yaptıkları şakalardan ve bir gece annesinden habersiz evden kaçıp sevgiliyle buluştuğunda Luke'un ona nasıl yardımcı olduğundan söz etmişti.

Luke, Merkez'e gelecek ve kız kardeşiyle birlikte olacaktı ama... Luke artık yoktu. Valery buna inanmak istemiyordu.

Bir şeyler yapmalıydı. Hızla Jinsei yatakhanelerinin olduğu bölgeye doğru koşmaya başladı. Muhtemelen Leonie oradaydı. O sırada, her zaman belinde taşımak zorunda olduğu haberleşme aygıtı sinyal vermeye başladı. Arayan Tibald'dı.

"Nerede olduğunu sorabilir miyim? Saatten haberin var mı Valery?"

"Bir facia olmuş. Şu an gelemem."

Tibald'ın sesi üzgün geliyordu. "Biliyorum, düşürülen gemiyi söylüyorsun. Ancak sorunlarımız ve yapmak zorunda olduklarımız var, unutma! Beş dakika içinde Kyoto-2'de olman gerekiyor. Çatıdaki pıstta hazır halde bekleyen bir gemi var, hepimiz seni bekliyoruz."

"Profesör, yapamam..."

"Valery, bu bir emirdir. Beni zor kullanmak zorunda bırakma."

Kız içini çekti; çaresiz kalmıştı.

Bütün Araştırma Merkezi'ni koşarak geçip onu çatıda bekleyen küçük hava gemisinin yanına giderken içindeki öfkenin git-tikçe daha hızlı arttığını hissediyordu.

Pilot bir jinseidi ve yüzündeki yorgun çizgilerden, gözlerini günlerdir bir an bile kapamamış olduğu belliydi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Valery.

"Evet, efendim!"

"Bu gemi kazası... Doğru mu?" dedi Valery sesini biraz daha

yumuşatarak.

Pilot başını salladı. “Dün gece nöbetteydim. Her şeyi gördüm. Gemiye ateş eden ben de olabilirdim, çoktan benim görüş alanıma girmişti ancak benden önce başka bir...”

Valery onu teselli etmek için bir şeyler söylemek isterdi ama yapamadı. Öfkesi daha da artmıştı.

Kyoto-2 anormal bir adaydı. Hatta o kadar inceydi ki adadan çok gökyüzünde asılı duran yapay bir tepsiye benziyordu. İşçiler, herhangi bir kazayı önlemek için, tüm adanın çevresini koruyucu bir çelik ağıla çevirmişlerdi. Adanın tam ortasında yaklaşık on bir metre yüksekliğinde bir su toplama ağı yükseliyordu.

Sejlinler, kırmızı renkli üniformalarıyla adadaki boş alanı doldurmuşlardı. Adanın diğer bölümleri ise o kadar engebeliydi ki Sfera’dan gelen yetkililer, çok geniş bir ön camı olan ve adanın hemen yanında hareketsiz duran bir hava gemisinde ağırlanmak zorunda kalmışlardı.

Skyland’de böylesi küçük ve ince bir toprak parçasının, üzerinde onca yük ve insan ağırlığı varken gökyüzünde yok olup gitmemesine inanmak gerçekten çok zordu.

Valery’yi taşıyan küçük hava gemisi su toplama ağının yan tarafındaki küçük düzlüğe doğru alçaldı ve bir emniyet askısıyla kızı yere indirdi. Valery ayakları yere basar basmaz, Tibald’ın kalabalığı yaparak ona doğru koştuğunu gördü.

“Nihayet gelebildin! Haydi, arkadaşlarının yanına git. Deneye bir an önce başlamalısınız!”

Valery öfkeden alev alev yanan gözlerle ona baktı ama cevap vermedi. Joel ve Echo-2’deki diğer çocukların yanına gitti, hâlâ hiç sesi çıkmıyordu.

Profesör Brimman, SAM'de en başarılı seijin eğitmen olması nedeniyle operasyonu yönetmekle görevlendirilmişti. Daha şimdiden, sesini yükseltip herkes tarafından duyulmasını sağlamak için Güce odaklanmaya başlamıştı.

“Önemli olan, enerjiye aynı anda ulaşmak ve güçlerimizin birbirleriyle yoğunlaşmasını sağlamaktır. Emirlerime uymaya ve talimatları takip etmeye odaklanın. Başlıyoruz.”

Valery derin bir nefes aldı ve tüm dikkatini suya, sıcak havaya ve sırtına vuran güneşe odaklamaya çalışsa da, beceremiyordu.

Beyninde hâlâ, Kyoto-17'nin altındaki giriş kapılarına doğru yaklaşan bir geminin ve Leonie'nin ağabeyi Luke'un görüntüsü vardı. Gemi dev park yerine girmek için yavaşlıyor ancak o sırada bir lazer ışını gökyüzünü aydınlatıyordu. Ve sonra bomboş bir gökyüzü... Geminin yerinde ise yeller estiyordu.

Tibald'ın sesi duyuldu: “Son on saniye!”

“Hazır olun seijinler! Gücü toplayın!” dedi Brimman da.

Güneş, Valery'nin bedenine girdikçe öfkesi benzin gibi alev almaya başlamıştı. Genç kız, yanında elele durdukları Joel ve Hiroki'nin ellerini bıraktı. Arkadaşlarının Gücü onunkinin yanında yetersiz kalıyor, onu da aşağı çekiyordu. Oysa Valery git-tikçe yükselmek, yükselmek istiyordu.

Valery, Brimman'ın daha yoğun, daha sağlam güçte olan enerjisini yakaladı ve kendi enerjisiyle birlikte onu da artırmaya başladı. Birbirleriyle kenetlenmiş seijinlerin yarattığı enerji inanılır gibi değildi ama Valery hepsinden çok daha fazla güçlüydü. Öyle ki tüm seijinlerin yarattığı enerji, Valery'nin içinde hissettiği gücün ancak küçük bir parçasıydı.

Brimman'ın boğuk sesini duydu: “Valery, bana yoğunlaşmayı

bırak! Böyle odaklanmaya devam edersen, ben Gücü birleştiremem!"

Ama Valery onu dinlemedi, hatta enerji akışım daha da artırdı. Bembeyaz olmuş derisi pırıl pırıl parlıyordu. Tamamıyla yanma noktasına gelmişti. Eğer hemen durmazsa her an ölebilirdi. Ama şu an onun için hiçbir şeyin önemi yoktu. İçindeki öfke onu devam etmeye zorluyordu.

Brimman'ın enerjisini aştı, onun Gücünü alarak diğer seljinlerin Güçleriyle birleştirdi. Artık Brimman'ın Gücünü de kendi istediği gibi yönetebiliyordu. Tüm enerjisini yukarıya, etrafında gezen küçük su moleküllerine doğru yöneltti.

"Valery, yönetimi sen al!" diye bitkin bir halde mırıldandı Brimman.

Genç kız gülümsedi.

Sfera'dan gelen hava gemisinin çevresindeki bütün su moleküllerini emdi. Şimdi istediği tek şey vardı: İçlerinde daha önce Yeni Oxford'da karşılaştığı şişman tıptinde olduğu Sfera yöneticilerinin yüzlerindeki şaşkın ifadeyi izlemek...

Adanın etrafında çevrili metal korunma ağının üzerindeki çığ damlacıklarını topladı.

Ve... Bulutlar!

Yoğun sıcak hava, nemi değişken atmosferde yoğunlaşmaya zorladı ve ortaya kapkara bir *cumulonimbus* çıktı: Yoğun ve kocaman bir fırtına bulutu. Adanın üstünde, o güne dek duyulmamış güçte şimşekler çakmaya başladı. Su ağının etrafındaki paratonerler yıldırımları çekip tekrar gökyüzüne gönderiyorlardı.

Gök gürültüleri birbiri ardına patlarken şimşeklerin ışıkları simsiyah gökyüzünü bir an için aydınlatıyordu. Bir süre sonra seljin enerjisi azalmaya başladı; içlerinden bazılarına yüklendikleri

enerji fazla gelmişti ve kımıldamadan yerde yatıyorlardı.

Sfera gemisi de, bu manyetik fırtınadan zarar görmekten korkmuş, adaya iyice yaklaşmak zorunda kalmıştı.

“Valery! Tamam!” diye bağırды Brimman. “Bırak Gücü boşalsın yoksa artık kontrol edemez duruma geleceksin! Hepimiz ölebiliriz!”

Genç kızın bitmek bilmeyen öfkesi son bir yıldırım düşmesine daha neden oldu. Valery, “her şeyi bir arada tutan”ın enerjisiyle kendi enerjisinin birleştığını hissetti ve onu aşağı doğru sürükledi. Bitkin bir halde yere kapaklanmadan biraz önce Gücü kontrol altına alabilmişti.

Dizleri toprağa değmeden birkaç dakika önce, Kyoto-2 şiddetli bir yağmurun altında kalmaya başlamıştı bile. Yoğun ve sık bir yağmur, bir su baskını... Skyland’de görülmüş en büyük fırtına...

“Son derece sorumsuz davrandın!”

Brimman’ın ses tonu çok ciddiydi. Revirdeydi ve dışarıda pırıl pırıl bir hava vardı.

Genç kız yatağın içinde doğrulup oturmaya çalıştı. Ve o an odada bulunan iki kişinin, Profesör Tibald ve Brimman’ın yüzlerindeki endişeyi fark edebildi.

“Neler oldu?”

“Canım benim, eğer bana, bir şekilde ‘her şeyi bir arada tutan’ enerjisine sahip olduğunu söyleseydin, tüm operasyonu senin yönetmene izin verirdim,” dedi Brimman, sesini biraz yumuşatarak. “Hepimiz neredeyse küle dönüyorduk.”

“Bilerek yapmadım,” diye mırıldandı genç kız. “Olay kontrol dışında gelişti.”

“Farkındayız... Ama en önemlisi-”

Tibald, araya girip Brimman’ın sözlerini tamamladı. “En önemlisi deney son derece başarılı oldu. Sfera’dan gelen konuklar hayran kaldılar.”

“Peki ya yağmur? Yağmur yağdı mı?” diye sordu Valery toparlanmaya çalışarak. Bedenine değen ve üniformasını ıslatan yağmur damlacıklarını hatırladı.

“Hem de nasıl! SAM’de toplanan su, gelecek üç ay için fazlasıyla yeterli. Üç ay! Her açıdan tatmin edici bir sonuç.”

Valery başının döndüğünü hissetti. Leonie. Onu görmeli, nasıl olduğunu öğrenmeliydi. “Peki ya diğer deney?” diye sordu Tibald’a.

Bu soruyu sorar sormaz pişman olmuştu: Brimman’ın, Tibald ile birlikte çalıştıkları projeden haberi yoktu. İki profesör arasında Valery’nin çözemediği garip bir bakışma oldu. Sonra Tibald cevap verdi: “Henüz elimizde hiçbir bilgi yok. Bunu sen kendini biraz daha iyi hissedince konuşuruz.”

“Ama ben çok iyiyim!”

“Daha sonra, dedim. Şimdi dinlenmelisin.”

İki adam ayağa kalktı. Tibald, odadan çıkarken Valery’ye gülümseyerek göz attı ama Brimman hâlâ ayakta oyalanıyordu. “Valery, daha önce Gücünün bu denli yükseldiği olmuş muydu?” diye sordu düşünceli bir edayla.

“Evet, sadece bir kez. Okuldayken kızmıştım yine... Ama o bile bu kadar güçlü değildi. Yok, hayır... Bu, ilk sayılır.”

Brimman gülümsedi. “Öyleyse senin katalizörü bulduk: Öfke! Çok güzel. Şimdi ben de gidiyorum ama gitmeden önce sana bir şey sormak istiyorum. Hiç rahibe olmayı düşündün mü? Gereken

tüm yetenek sende var. Sadece dinbilim çalışman yeter. Ama her şeyden önce katalizörün seni yönetmesinden ziyade senin onu yönetebilmeyi öğrenmen gerektir. Yanlış kullanılması halinde Güç çok tehlikeli olabilir.”

Valery başını salladı ve Brimman kızın yanağından bir makas alıp gülümsedi. “Kendini biraz daha iyi hissettiğin zaman yanıma gel. Bu konuyu konuşmalıyız. Bunu... Ve diğer bazı konuları da.”

Odada yalnız kaldığı zaman bile o kelimeler beyninin içinde dönüp duruyordu. Öfke.

Leonie. Ağabeyinin saçma ölümünü duymak Valery’yi çileden çıkarmış ve ondaki Gücün patlamasına yol açmıştı. Hemen Leonie’yi bulmalıydı.

Valery, yatağın başucundaki duvara asılı duran telefonu aldı ve mutfağı aradı.

“Mutfak mı? Ben Valery. Şu an... Şu an nerede olduğumu bilmiyorum, revirdeki odalardan birindeyim. Leonie’yi çağırır mısınız?”

Telefonun diğer ucunda önce bir sessizlik oldu. Sonra “Leonie artık burada çalışmıyor, küçük hanım. O... O gitti,” dedi.

“Gitti mi?”

“Adınız Valery, değil mi? Gitmeden önce Leonie size veda etmek için yanınıza gelmişti.”

Valery başka bir şey demeden telefonu kapadı. Gitmişti!

Kendini sırtüstü yatağa attı ve yastığı kollarının arasına alıp sıktı. Leonie ona veda etmek için revire gelmişti, oysa kendisi o sırada baygındı. Ve artık onu bir kez daha görme şansı yoktu.

İçinde garip bir boşluk hissediyordu. Hava topacı, sohbetler,

kaçamak buluşmalar, hatta atışmalar... Hepsi bitmişti.

O esnada eline yastığın altındaki bir kağıt parçası değdi. Üzerine alelacele karalandığı anlaşılan bir not yazılmıştı.

Hiç aklıma gelemeyecek kadar garip bir şekilde tanıştık ve dostum oldun. Elveda. Eğer yardıma ihtiyacın olursa, kızılçiçeği aramayı unutma.

Valery ayağa fırladı.

22 Mayıs 2078. DONAUESCHINGEN ŞEHRİ, ALMANYA.

47° 57' Kuzey, 8° 29' Doğu. Deniz seviyesinden 706 m.

Lily yorulmaya başlamıştı. Günlerden Pazar'dı ve hava ıyice ısınmıştı. Neredeyse öğle olmuştu ve sabah sekizden beri Franz ile şehri dolaşıyorlardı.

Von Fürstenberg Şatosu'na gitmeden önce, genç adam onu şehrin eski bölümünde uzun bir yürüyüş yapmaya zorlamış, sonra da yirmi bin nüfuslu şirin kasabanın gururu sayılan bira fabrikasına götürmüştü.

Lily, biranın hafifliğine ve tadına bayılmıştı. Ancak fazla beğenmiş olmalı ki şu an hafiften başı dönüyor ve Franz'ın, Kara Orman'da yaşayan insanların aksanıyla kullandığı Almanca'sını anlamakta güçlük çekiyordu.

"Pardon, ne demiştin? Anlayamadım," dedi Lily. Almanca'yı, üniversiteye gittiği yıllarda aynı evi paylaştığı Berlinli birinden öğrenmişti ama yıllar geçtikçe bildiklerini unutmaya başlamıştı.

Franz, parka doğru yürümeye devam ederken, Lily'ye gülümsedi. "Neredeyse vardık diyardım."

Lily, Güney Almanya'nın Baden-Württemberg eyaletinde bulunan bu şirin kasabaya geleli birkaç gün olmuştu ve şimdiden kendine bir arkadaş edinmişti; Franz, yeni evinin yanındaki kilisenin bahçıvanıydı.

Franz on dokuz yaşında bir gençti. Açık renk gözlerindeki coşkudan, dünyaca ünlü bir çevrebilimci ile komşu olmaktan ne kadar mutlu olduğu anlaşılıyordu. Üstelik bu komşu onun yaşlarında çok güzel bir kızdı.

"İşte geldik!" diye bağırdı Franz en sonunda.

Neoklasik stilde yapılmış yuvarlak bir korkuluğun bir bölümünü mermer bir heykel kaplamıştı, diğer yanda ise yine mermerden yapılmış birkaç basamakla, daha küçük bir korkuluğun yanına ınılıyordu. Bu ikinci korkuluğun ortasında bir kuyu vardı, içindeki yeşil renkli hareketsiz suya vuran güneş, baharın son günlerindeki bu Pazar öğleden sonrasında küçük ışık oyunları yapıyordu.

"Nedir bu?" diye sordu Lily. Belki de bu yorucu yürüyüş sırasında anlama yeteneğini hepten kaybetmişti.

"Bu ne mi?" dedi Franz, şaşkınlıkla. "Bu, Tuna'nın kaynağı! Efsaneye göre Tuna nehri bu kuyudan doğar."

Lily gülümsedi. "Tuna'nın başlangıcı, birkaç kilometre doğudaki Breg ve Brigach nehirleri değil mi?"

"Hayır, ben buradan doğduğunu biliyorum... *Efsaneye göre*, yani! Ve şuradan, denize doğru uzanan platoyu görebilirsin, denize uzaklık aşağı yukarı üç bin kilometre!"

Lily, yeni dostunun anlatıklarını ilgiyle dinlemeye koyuldu,

bir yandan da o basit kuyuya hayranlıkla bakıyordu. Dünyanın en uzun nehirlerinden birinin buradan doğuyor olması çok sıradışı bir şeydi. *Güzel, mavi Tuna'nın üzerinde.* Kendi etrafında dönerrek dans etmeye ve Strauss'un şaheserlerden biri olan bu valsın güzel nağmelerini mırıldanmaya başladı.

Franz güldü. "Ne yapıyorsun?"

"Bir an burada kendimi çok iyi hissettim."

Newman ve Kimor, Lily'yi buraya gönderirken, onu Proje'den ve adadan uzaklaştırarak büyük bir ceza verdiklerini düşünmüş olabilirlerdi ama her şey o kadar da kötü değildi. Lily bir yandan da mutluydu. Bir dağın kalbinde kapalı kalmak, ağaçlardan, güneşin sıcaklığından, tertemiz havadan uzak yaşamak onu son zamanlarda çok mutsuz etmeye başlamıştı. İzlanda'nın aksine Almanya çok sıcaktı. Ve Donaueschingen rahat bir kasabaydı, sanki burada zaman binlerce yıl önce durmuştu.

Lily dans etmeyi bırakıp mermer korkuluğun kenarına oturdu ve Franz'a dönerek "Bana bu parkta, mesleğimle ilgili çok önemli bir şey göstereceğini söylemiştin," dedi.

"Evet, hemen yakında," diye cevap verdi ifadesi ciddileşen Franz.

Muhteşem Von Fürstenberg Şatosu'nu arkalarında bırakarak Tuna'nın kaynağından uzaklaştılar. Sonra Franz patikadan çıkıp ormanın içine doğru yürümeye başladı. Yakınlardaki bir ağaç kümesinin önünde durdu ve "İşte burada!" dedi. "Biz bu hastalığa 'balta darbesi' adını verdik."

Nedenini anlamak zor değildi; bu, yirmi metre yüksekliğinde, irtı gövdeli ve muhteşem gölge veren bir *Quercus robur* idi. Meşe, sanki dev bir ormancının balta darbesini yemiş gibi, ortadan ikiye

ayrılmıştı. Ağacın hastalıklı yaprakları biçimsiz bir hal almış ve kenarları sararmaya başlamıştı. Sanki mevsim sonbaharmış gibi, tek tek yere dökülüyorlardı.

“Ölüyor mu?” diye sordu Valery.

“Hayır,” dedi Franz ağacın gövdesini okşayarak. “Sözünü ettiğim hastalık sanki ağaçlara zarar vermiyor. Bu şekilde, ikiye ayrılmış gövdeleriyle yaşamaya devam ediyorlar ve uzun bir süre sonra tekrar dış kabuklarını oluşturuyorlar. Enfeksiyon önce çam ağaçlarında başladı ve gözle görülür bir şekilde diğerlerine de yayıldı; meşeler, köknarlar, sedirler... Ağaçlar garip bir şekilde bölünüp üç veya dört gövde oluyorlar. Ne tohum, ne kozalak ne de palamut veriyorlar. Ve bu şekilde yaşamaya devam ediyorlar.”

“Korkunç bir şey bu.”

“İnsanlar bütün Kara Orman’ın yok olup gitmesinden endişe etmeye başladılar. Neler olduğunu bilmiyoruz ancak ben hava kirliliğinin neden olduğuna bahse girerim. Kahrolası fabrikalar!”

Lily düşünceli bir halde başını salladı. Ona örnekler, analizler ve ormancılık deneyimi olan bir uzmanın görüşleri gerekiyordu.

“İşte bu yüzden yeni komşumun bir çevrebilim uzmanı olmasına bu kadar çok sevindim,” dedi Franz gülümseyerek. “Heptimiz senin bilgine ve becerine çok güveniyoruz.”

“Elbette,” dedi Lily. Ama sonra susması gerektiğini düşündü. Elinde kesin bilgiler olmadan konuşmak faydasızdı. Ve her şeyden önce durumu Leo’ya danışmak istiyordu.

Bilgisayarının ekranında, Leonard Gruebacker’in görüntüsü ara sıra kaybolup sonra yine görünüyordu. Ne de olsa aralarındaki bağlantı Rusya’dan Malezya’ya, Malezya’dan Güney Afrika’ya

kadar, binlerce proxy sunucu üzerinden dolanıp duruyordu.

“Bu gerçekten de gerekli mi?” diye sordu Lily.

Bir saniye sonra arkadaşının soluk ve kırışık yüzü ekranda belirdi. Lily’ye gülümseyerek “Sana nerede olduğumu hatırlatırım. Ve ayrıca senin durumunu da... Evet, gerekli,” dedi.

Dağın derinliklerindeki araştırma üssünden ayrılmadan kısa bir süre önce, Lily mühendis arkadaşıyla konuşabilmişti ve Leonard ona yardım etmeyi kabul etmişti. Ona “Mutasyon Jack” ve ALFA-12 hakkında işine yarayacak bilgileri vermeye devam edecekti, böylece birbirleriyle yardımlaşarak bu olayın aydınlanması-
nı sağlayacaklardı.

Her ikisi de yaptıkları işin aslında “casusluk” olduğunu söylemekten ve analiz sonuçlarının nasıl olabileceği konusunda konuşmaktan çekiniyorlardı. Ve Lily arkadaşına körü körüne güveniyordu.

“Kısa keseceğim,” diye başladı söze.

Ekranın bir köşesinde devamlı yanıp sönen bir kronometre vardı ve güvenlik açısından bağlantının otomatik olarak kesilmesi için sadece bir dakika kırk saniye zamanları vardı.

“Buradaki bazı ağaçlar garip bir mutasyona uğramaya başlamışlar. Bu sabah gövdenin birinden bir örnek aldım ve DNA’sını çıkarmaya çalışıyorum. Sonra onu laboratuvara göndermem ve diğer hasta ağaçlardan da örnekler almam gerekiyor. Ama sana şimdiden bitkilerin yüksek dozda ALFA-12’nin etkisi altında olduğunu söyleyebilirim.”

Leonard birkaç saniye sonra cevap verdi, sesi çok cızırtılı geliyordu. “Yani oradaki mutasyonun, bizim Karindeşen Jack ile ortak bir yanı olduğunu mu söylüyorsun?”

“Bunu söylemek için henüz erken, DNA sonuçlarını bekleme-
liyim ama sonucun olumlu çıkmasından korkuyorum. Evet,
Leo... Buradaki de aynı mutasyon.”

“Mümkün değil.”

Lily içini çekti. “Hem de nasıl mümkün... Şu an onu izole
etmiş olsak bile, ALFA-12 her zaman için doğada bulunuyordu.”

“Elli saniyemiz daha var Lily. Sana net olarak neler lazım?”

“Elindeki tüm bilgilere ihtiyacım var. Elektron ve optik mik-
roskopla yapılmış histolojik analizler, DNA ve PCR filtrelemeleri,
araştırma laboratuvarıyla ilgisi olan her bireyin ve hatta her koba-
yın bilgileri. Ve ayrıca, üç ay önce Bilim Kurulu'na sunulan
Kimor-Bethental-Newman dosyasının da bir kopyası lazım. Bunu
yapabilir misin?”

“Birkaç günümü alır.”

Bağlantının kesilmesine on saniye kalmıştı. Leonard gülümse-
di. “Muhteşemsin hayatım!”

Lily de gülümsedi. “Teşekkürler!”

Almanya'daki çalışmaları için Lily'ye hazırlanmış ortam gerçekten
çok komikti. Yapılması gereken birçok şey, tamamlanması gere-
ken bir sürü eksik vardı.

Ona, Franz'ın çalıştığı kilisenin aşağı yukarı yüz metre ötesin-
de bir ev kiralamışlar, bir bilgisayar ve birkaç temel ekipman
almışlardı. Geri kalan her gereksinimi içinse onu, altmış kilomet-
re uzaklıktaki Friburgo Üniversitesi'ne yönlendirmişlerdi. Lily,
çevrebilimi fakültesinin dekanıyla sadece bir kez telefonda konu-
şmayı başaramış ve onu çok soğuk, çok mesafeli ve işbirliği yap-
maktan uzak bulmuştu. Adam ona, istediği takdirde laboratuvar-

lardaki tüm ekipmanlardan yararlanabileceğini söylemiş, başka bir yardım yapamayacağını da üstü kapalı belirtmişti.

Newman ve Kimor'un onu yeni bir araştırma bölgesine değil, tatile gönderdikleri çok açıktı. Ona sağlanan bu şartlarda, yapabileceği herhangi bir bilimsel çalışmanın ilerlemesi ve sonuca varması imkansızdı. Ama Lily onların düşüncelerini değiştirmeye kararlıydı.

Tüm Pazartesi sabahını arkadaşlarıyla telefonda konuşarak geçirdi. Önce Fransa'daki Maria'yı, sonra Ukrayna'daki Georgiy'i aradı. Onlar da aynı kendisi gibi çevrebilim uzmanıydılar ve değişik ülkelerde, dünya üzerindeki kırlılık şekilleriyle ilgili çalışmalar yapıyorlardı. Ancak onların bulundukları yerdeki bitkilerde herhangi bir mutasyon görülüyordu. Salgın sadece Kara Orman'da söz konusu gibi duruyordu, en azından şimdilik.

Öğlene doğru Lily, omzunda bilgisayarı ve içi biyolojik örnekler almak için gereken tüplerle dolu çantasıyla evden çıktı. Doğruca kiliseye gitti. Kilise yüksek bir yapıydı, sarımtırak boyalı duvarları ve dökümden yapılmış, kubbe biçiminde bir çatısı vardı. Etrafını çeviren bahçenin içinde kasabanın küçük mezarlığı da yer alıyordu; tüm mezarlık, otlarla kaplanmış birkaç mermer mezar taşından ibaretti. Franz, büyük bir özenle mezar taşları arasında dolaşıyor ve onları saran zararlı otları topluyordu.

Lily'nin geldiğini görünce, Franz onu tüm yüzüne yayılan samimi bir gülümsemeyle karşıladı.

"Doktor Carlyle! Bu ne hoş bir sürpriz!"

"Selam Franz! Yoğun musun?"

"Sadece yarım saatlik bir işim var. Sonra boşum."

"Daha sonra bana arkadaşlık eder misin öyleyse? Şu 'balta darbe-

si' ile ilgili çalışmak üzere, ağaçlardan örnekler toplamak istiyorum.”

Franz hemen ayağa fırladı, toprak içinde kalmış ellerini iş tulumunun üstüne sildi. “Bu durumda işim çoktan bitti demektir. Hemen gidelim isterseniz. Otlar bir gün daha bekleyebilir.”

Lily'nin içinden koşup ona sarılmak geldi. Ona bir araba tahsis etmemişlerdi. Değil araba bir küçük mobilet, hatta bir döküntü bile vermemişlerdi. Sadece Franz'ın kamyonetine ve onun kalbindeki iyimserliğe güvenebilirdi.

Genç adam, rahiple konuşmak için kiliseye girdi. Birkaç dakika sonra geri döndü; artık gitmeye hazırlardı.

“Önce bir yerde durup bir şeyler yiyelim mi? Kurt gibi acıktım...”

“Memnuniyetle!”

Donaueschingen meydanı pazar tezgahlarıyla doluydu. Lily ve Franz geniş bir tentenin altına sığıştılar ve iri yarı bir satıcıya birer sosislî ve elma suyu sipariş ettiler. Lily kendi sandviçini bir çırpıda bitirip parmaklarını yaladı; sonra ikinci sosislî sandviçini ismarlayan Franz'ın yemeğini bitirmesini bekledi. Ve birlikte kamyonete atladılar. Franz'ın kamyoneti en az yirmi yaşındaydı ve arka kasası bahçe aletleriyle doluydu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu genç adam motoru çalıştırırken.

“Sen nereye istersen... Hasta ağaçların en çok görüldüğü yerler olabilir, birkaç resim çekmek ve örnek toplamak istiyorum.”

Franz kısa bir süre düşündü. “Dün sana kaynağı göstermiştim, Tuna'nın efsanevî doğum yerini... Bugün istersen Tuna'nın gerçekten doğduğu noktaya, Brigach ve Breg'in birleştikleri yere gidelim. Buraya çok yakın ve ben orada da bazı hasta huş ağaçlarına rastladım. Kiminde hastalık çok ilerlemiş durumda, kiminde

ise mutasyon henüz başlamış. Gövde sadece üst kısmından ikiye ayrılmış durumda ancak ben daha da kötüleşmemenden korkuyorum.”

“Anlaştık.”

“Sonra güneye doğru ineriz, Ofterdingen'e... Orası Kara Orman'ın kalbidir. Ama yaklaşık yüz kilometre uzaklıkta, yani biraz zaman alacak.”

“Zamandan bol bir şeyim yok.”

“O zaman hemen yola koyulalım.”

Kamyonet şehrin dışına doğru yol almaya başladı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
İSYANCILARIN
ŞEHİRİ

BİR

1 Termidor 2251, KARA ORMAN.

47° 57' Kuzey, 8° 29' Doğu. Sıfır noktasından 706 m.

Komutan Konrad, Lorenzo'nun kabuslarına girmeye başlamıştı. Uyurken, adamın kollarında ve göğsünde atan güçlü kasları görüyordu. Genelde ya ona bir yumruk atmaya ya da bir nöral kırbaç vurmaya hazırlanıyordu. Lorenzo bağırdığını, babasının dehşet içinde çığlıklar attığını duyuyordu ve işte o esnada korku içinde uyanıyordu. Gördüklerinin sadece bir kabus olduğunu anlaması birkaç dakikasını alıyordu.

On gündür Sfera'nın estriydiler. Lorenzo seve seve zamanı unutmaya hazırdı ancak gardiyanlıklarını yapan, uzun saçlarını tek bir örgüyle toplamış seçkin askerlerden biri onlara her sabah gelip tarihi söylüyordu: *Bugün 24 Messidor ve burada bizimlesiniz. Bugün 23 Messidor ve siz hâlâ burada bizimlesiniz...*

Lorenzo, 22 Messidor'dan, yani yakalandıkları günden beri Slint'i görmemişti. Kimi zaman komutan Konrad onu vurduğunu iddia ediyordu. Bazen de Sfera ile işbirliği yapmayı kabul ettiği için serbest bıraktığını söylüyordu. *Ve siz de, bize yardımcı olmaya*

karar verirsiniz, özgür olabilirsiniz.

Gardiyanları acı kapsülleri kullanmıyorlardı ama onları yıpratmak için daha gelişmiş tekniklere başvuruyorlardı. Bazen Konrad onları açık havaya çıkartıyor ve seijin yeteneğini onlara birtakım halüsinasyonlar göstermek için kullanıyordu: Urzak'ın ya da Lorenzo'nun annesinin ölmeden önceki görüntüleri gibi... Sonra, yeteneklerini onları dövmek için de kullanıyordu. Öyle ki bir sonraki darbenin ne zaman ve nasıl geleceğini bile anlamıyorlardı.

Bazen de onlara doğrudan doğruya, "Carlyle Dosyası" diye adlandırdığı bir bilgisayarı ne yaptıklarını soruyordu. Başka bir zaman, ikisini de alıp uzağa götürüyor, eline su arama çubuklarını alıp José'ye öfkeyle bağırıyordu: "Kuş beyinliler! Bu lanet olası çubuklarla 'her şeyi bir arada tutan'ın gücüne ulaşabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Ptslikler!"

José ve Lorenzo bildikleri her şeyi anlatmaya dünden razıydılar, hatta akıllarına gelen birkaç şeyi de komutana söylemişlerdi. Ancak Konrad'ın ilgilendiği tek şey vardı: Slint'in mirası olan bilgisayarda şifrelenmiş bilgileri çözmek! José birçok kez, komutanın dikkatli bakışları altında, şifreleri çözmeye uğraşmıştı ama nafiye. Sfera'nın bilgi işlemcileri giriş şifresini çözmeyi başarmış olsalar bile içindeki tüm bilgiler, okunması imkansız bir şifreyle yazılmıştı. Bu demek oluyordu ki Lorenzo ve José, Konrad'ın hırsını asla tatmin edemeyeceklerdi. Ve asla serbest kalamayacaklardı.

Termidor'un biri. Lorenzo ve José karanlık hücrelerine kapatılmışlardı. Lorenzo titriyordu. "Baba!" diye seslendi.

José cevap vermedi ama Lorenzo onun uyanık olduğunu biliyordu. Acı içinde sızlandığını anlayabiliyordu.

“Baba,” diye tekrar seslendi. “Gitmemize asla izin vermeyecekler, değil mi? Hiç umudumuz kalmadı.”

“Umut her zaman vardır evladım.”

Babasının sesi içinin titremesine neden oldu; ağzının içi kan doluymuş gibi, boğuk ve titrek çıkmıştı.

“Baba, belki de... Belki de sahneden inmenin sırası gelmiştir artık.”

Yolculukları boyunca bu konudan sık sık söz etmişlerdi; her su avcısı, er veya geç içinden çıkılmaz bir duruma düşebileceğinin bilincindeydi. Lorenzo, ellerindeki olanaklarla, yani giydikleri elbiseler, gömlekler, kemerlerle, en az on çeşit intihar etme şekli biliyordu. Örneğin bir düğmeyi keskin bir bıçak gibi kullanabilir ya da bir kumaş parçasıyla kendini asabilirdi.

“Şimdilik böyle bir şeyi düşünmeyeceğiz evlat. Şans eseri bir şeyler olabilir. Henüz çok geç değil.”

“Ama dediğin gibi olsa ve bizi bugün bile serbest bıraksa... Urzak sorun olmaya devam edecek. Hiçbir şekilde borcumuzu zamanında ödeyemeyeceğiz. O, burada kapalı kaldığımızı-”

“Lorenzo! Urzak’ı buradan kurtulduktan sonra düşüneceğiz.”

“Düşündüğün bir şey mi var?”

José mutlaka bir şeyler planlamış olmalıydı, aksi takdirde bu kadar umutlu konuşmazdı. “Uzun Bimbo denen adamı fark ettin mi?”

Lorenzo babasının söz ettiği adamı tanıyordu. Bimbo, kocaman karnı ve şişkin yanakları olan, keskin bakışlı, dev gibi bir siyahıydı. Lorenzo’nun hayatında gördüğü tek kel kafalı jinsel oydu.

Genç adam, Bimbo’nun Sfera’nın kampında ne işi olduğunu henüz anlayamamıştı. Bir kez, önünde bembeyaz aşçı önlüğüyle

onlara karavana vermişti ama daha sonra birkaç kez de onu teknisyen tulumuyla elleri kır içinde koştururken görmüştü.

“Dün... Seni uzaklaştırdıkları zaman.”

Dün Messidor’un otuzuydu ve Konrad onları artık ayrı ayrı sorgulamaya başlamıştı. Genç adama dışarıda seijinler tarafından işkence edilirken, José komutanın odasında, oğlunun feryatlarını dinlemeye zorlanmıştı.

“Bimbo odada benim yanımda nöbet tutuyordu. Bana, Konrad’ın yeni bir emir aldığını söyledi; sorgulamayı bırakıp bilgisayarı birine iltmek üzere alıp götürecekmış. Eminim ki Sfera’nın yöneticilerinden biridir bu.”

José ağır ağır konuşuyor, bazen durup nefes alıyor, bazen de kelimeleri söylerken zorlanıyordu. O şartlarda, böyle detaylı bir konuşmanın onun canını çok yakığı meydana daydı.

“Ama... Ama gitmeden önce... Bizimle son bir işi daha olacak. Bimbo bizi şu veya bu şekilde öldüreceğini söylüyor.”

“Öyleyse?”

“Bekle. Bu Bimbo denen adam bana güvenilirmez biri gibi geliyor. Onu ilk gördüğüm andan beri benimle yakınlık kurmaya çalışıyor. Ve en sonunda dün bana *şansını* gösterdi.”

Şans, asilerin gizli dövmesiydi ve genç adam defalarca bu dövmeden söz edildiğini duymuştu; bilek derisinin altına işlenen özel bir dövme idi bu. Ne herhangi bir ileri teknoloji ne de seijinlerin Gücü tarafından görülmesi imkansızdı. Ancak dövmenin sahibi görülmesini isterse ortaya çıkıyordu ve bunun için de ciddi derecede bir güç harcamak gerekiyordu. Hiçbir hain, hiçbir iki taraflı oynayan kişi, içindeki tüm duygularıyla direnişi desteklemediği sürece *şansız* ortaya çıkaramazdı.

“Bu imkansız! Bimbo bir... Bir hain olabilir mi?” diye sordu Lorenzo.

“Asiler de bilgisayarla ilgileniyorlar ve Bimbo bana bir anlaşma önerdi. Bugün, Konrad bizi son kez sorgularken, ona bilgisayardaki verileri deşifre edebileceğimi, işin püf noktasının bilgisayarın içine bütün kodları bizim dilimize çeviren bir anahtar yerleştirmek olduğunu söyleyeceğim. Oysa o anahtar, bilgisayardaki tüm bilgilerin yükleneceği basit bir taşınabilir bellek olacak. Bütün bilgileri belleğe yüklemeyi becerebilirim Bimbo da kaçmamıza yar-dım edecek.”

Lorenzo kafasını toparlamak için biraz düşündü. Direniş, Sfera'nın seçkin askerlerinin bulunduğu bir kampa kadar sızmıştı ve onlara yardım etmeye hazırdı. Su avcılarına gelince, o ve José asilerden her zaman uzak durmuşlardı. Onlara göre asiler çok fazla idealist insanlardı, Sfera'nın verdiği nimetlerle hayatlarını rahatça sürdürmek yerine onunla savaşmaya çalışıyorlardı. Lorenzo bir tercih yapmak zorunda kalırsa, şüphesiz Sfera'dan yana olurdu.

“Ona güveniyor musun?” dedi sonunda. “Şu Bimbo denen adama?”

“Tabii ki hayır. Ama sanırım başka bir seçeneğimiz yok. Yarından önce ölmüş olacağız.”

“O zaman karar verdik sayılır. Yalnız tek bir sorun var.”

“Neymiş o sorun?”

“Bilgisayara anahtarı yükleyen sen olmayacaksın. Çok halsizsin, Konrad seni parmağının ucuyla bile öldürebilir. Bilgileri çalmak benim işim.”

“Bu konuda konuşmak bile saçma. Ben kararlıyım.”

“Üzgünüm ama ben de kararlıyım. Ya bu şekilde olacak ya da hiçbir şey yapmayacağız.”

Bulundukları prefabrik konteynere birileri girdi. İçlerinden biri, üzerinde dev cüssesine dar gelen bir askeri üniforma olan Uzun Bimbo, diğerleri ise sert bakışlı iki Sfera askeri idi. Askerlerden biri, elindeki tüfeği José ve Lorenzo’ya çevirmiş beklerken, Bimbo ve diğer asker onlara kelepçe taktı. Lorenzo, Bimbo’ya bakıp fısıldadı: “Ben yapacağım!”

Bimbo, onu bileklerinden kavrayıp ellerini arkasında birleştirdi. Lorenzo o sırada adamın eline küçük, metal bir şey sıkıştırdığını fark etti; bu bir taşınabilir bellek olmalıydı.

Derin bir nefes aldı ve elindeki aparatı yavaşça pantolonunun arka cebine attı.

Birlikte dışarı çıktılar.

Sfera’nın adamları, kurdukları kadar çabuk ve sistemli bir şekilde kampı toparlıyorlardı. Tenteler çoktan düzenli bir şekilde katlanmıştı. Tüm ekipmanlar metal konteynerlere istif edilip Novaların karnına taşınmıştı. Bütün bu çalışmalar inanılmaz bir düzen ve sessizlik içinde yapılıyordu, duyulan tek ses askerlerin toprağı döven ayak sesleri ve araç motorlarının uğultusuydu.

Komutan Konrad, diğer iki askerle birlikte, kulübesinin önünde duruyordu. Kuvvetli güneş ışınları altındaki derisi pırıl pırıl parlıyor ve vücudunun etrafında Gücünün belirtisi olan mavimsi bir hare fark ediliyordu. Lorenzo onun gözlerine bakmayı denedi ama görebildiği sadece iki kara delikti. Kalbi hızla atmaya başladı; o ve babası bir seljini kandırmayı düşünüyorlardı. Sfera’nın bir adamını! Ona masal anlatmak hiç mümkün müydü?

Konrad, elinde José'nin su arama çubuklarıyla onları bekliyordu. İki esir karşısına getirilir getirilmez onlara doğru bir adım attı ve "İşte kendinizi, "her şeyi bir arada tutan" kadar güçlü hissetmenizi sağlayan büyümlü çubuklar! Ne işe yarıyorlar demiştiniz?" dedi.

Lorenzo gözünün ucuyla babasına baktı. Gün ışığında, José'nin durumu tahmin ettiğinden daha kötüydü; beli iyiden iyiye bükülmüştü ve gözle görülür şekilde topallıyordu. Yüzü gözü şiş içindeydi ve üst dudağı patlamıştı. Öndeki iki dişi artık yoktu ve onların yerinde sadece kan içinde bir boşluk vardı.

Konrad'ın sorusuna, titrek bir sesle cevap veren José oldu. "Onlar... Onlar hasır sazından yapılmıştır. İçlerinde... İçlerinde... Tek boynuz kılıkları var."

Konrad gülümsedi. Ağzı bile onu sarmalayan mavi ışıltıda kara bir çizgi gibi duruyordu.

"Tek boynuz, ha! Efsanevi olağandışı varlık! Bunları bu kadar değerli yapan bu mu? Çok değerliler, öyle değil mi?"

"Evet."

José'nin kırık dişlerinin arasından çıkan bu "evet" ısığa benziyordu.

Konrad'ın gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı, sonra çubukları iki eliyle tuttu ve dizine vurarak kolayca kırıverdi. Kırılan parçaları Lorenzo ve babasına göstererek "İşte!" dedi. "Şarlatan herifler! Bunların içinde ne kıl ne de başka bir halt var."

José, dayanamayıp dizlerinin üzerine çöktü. Lorenzo da ayakta durmakta zorlanıyordu. O çubuklar sahip oldukları en kıymetli şeylerdi, belki Arlequin'den, hatta su kondansatöründen bile daha kıymetli... Onlar olmadan, iki su avcısı sonsuzlukta kaybolmuş iki

çaresizdi. Çubuklar su buluyorlardı. Onların tek hazinesi bu çubuklardı.

Lorenzo başını dik tutmaya çalıştı. Yüzünü kumlu toprağa koyup hıçkırıklarla ağlayan babasının sesini duymamaya çalışıyordu. Onun ağlamasını hayatı boyunca hiç duymamıştı.

“Size durumunuzu anlatayım,” diyerek sözlerine devam etti Konrad. “Gördüğünüz gibi kampı topluyoruz, birkaç saat içinde bu lanet olası adadan çekip gitmiş olacağız. Ve bilgisayar kime aitse ona teslim edilecek. Bu yüzden size son bir fırsat veriyorum... Son bir fırsat! Şifreleri çözmeme yardımcı olun, ben de sizi burada sağ olarak, kondansatörünüz ve komik geminizle baş başa bırakayım. Ama hâlâ konuşmamaya devam ederseniz sizi yine burada sağ olarak bırakırım, ancak tek damla suyunuz olmadan... Ve kolunuz bacağınız bedeninizden ayrılmış halde! Anladığım kadarıyla bu berbat adada hiçbir hayvan yok, bu yüzden yedi, sekiz gün hayatta kalmayı başarabilirsiniz. Ancak bu çok acı verici olur ve ben böyle olacağını size şimdiden garanti ederim. Ölmek için yalvaracaksınız.”

Lorenzo yutkundu. Berbat durumdaydılar. İşleri bitmişti. Bir an için onların, ne zaman yok olduğu bile bilinmeyen bir nehrin izlerini sürmek için buraya gelmelerine neden olan harıtaı düşündü. Kılıseye girişini ve o lanet olası bilgisayar almak gibi saçma bir düşünceye kapılışını düşündü. Eğer geriye dönmek mümkün olsaydı...

“Eee? Nedir kararınız?”

Lorenzo tam konuşmaya karar vermişken Bimbo ile göz göze geldiler. Adam, “henüz erken” dercesine bir işaret yaptı. Eğer hemen çözülsse Konrad şüphelenebilirdi. Biraz daha beklemeleri

gerekiyordu, belki birkaç dakika daha... İlk adımı Konrad atana kadar.

“Evet?”

José dizlerinin üzerinde doğruldu. Elleri arkasından bağlıydı, bacakları titriyordu. Zorlukla Konrad’a doğru birkaç adım attı. Komutanın bedeninden çıkan bir enerji demeti José’yi havaya kaldırdı. Kolları yana doğru döndü ve Lorenzo babasının omuz kemığının kırılırken çıkardığı sesi duydu. Konrad sırtıyordu.

“Güzel! Demek önce ihtiyardan başlıyoruz.”

José acı içinde haykırdı ve ağzından avuç dolusu kan fırladı. Çıkardığı ses kesinlikle insan sesi gibi değildi.

“Dur!” diye bağırды Lorenzo. “Tamam, sen kazandın. Sana yardım edeceğim. Babama dokunma.”

Enerji söndü ve José yuvarlanarak toprağın üzerine düştü. Konrad, şüpheli bakışlarını Lorenzo’ya dikti. “Nasil yapacaksın?”

Konrad’ın ofisindeydiler.

Komutan içeri girer girmez etrafındaki enerji halkası yok olmuştu, şu an sadece atletik vücutlu, sivri çeneli sıradan bir adamdı.

Bimbo ve diğer askerler silahlarını José ile Lorenzo’nun üstüne doğrultmuşlardı.

Konrad çalışma masasının arkasına geçti. Bu arada Lorenzo cebinden “anahtar” dediği belleği çıkarıp titreyen ellerle bilgisayarı açtı.

“Çok akıllıca!” dedi komutan. “Kriptografik bir anahtar. Nereden buldun bunu?”

“İhtiyar Slint’ten. Anahtarı ondan çaldım.”

"Slint bana böyle bir anahtardan söz etmedi. İşkence altında bile."

"Bize de işkence ettiniz ve biz de konuşmadık. Çünkü eğer bilgisayar bir hazineyse, bu da o mücevher kutusunu açan anahtardır."

"Olabilir," diye mırıldandı Konrad. Sonra bir kaşını havaya kaldırarak devam etti. "Ama bilgisayara böyle bir şey yüklemene izin vereceğimi sanmıyorum. Bir virüs yükleyip içindeki tüm bilgileri silebilirsin. Bu durumda tahmin edemeyeceğin kadar acı çektirerek öldürürüm seni... Senin anlamsız varlığın benim zerre kadar umurumda olmaz, ancak bu bilgisayar..."

O esnada, Bimbo bir adım ileri çıktı. "Efendim!"

Seijin ona baktı. "Sen şu bilgisayar teknisyenisin, öyle değil mi? Tüm bilgilerin kopyalanması senin sorumluluğunda."

"Evet, öyle. Efendim, bu anahtarı bana göstermeniz mümkün mü?"

"Evet... Evet... Kontrol et!"

Bimbo, pantolonunun cebinden bir el bilgisayarı çıkarıp açtı. Sonra anahtarı Lorenzo'nun elinden alıp bilgisayarın çıkışlarından birine taktı. Birkaç tuşa bastı, bekledi.

"Bu bir kriptografik anahtar efendim," dedi sonra da. "Virüs yok. Bilgileri kopyalamaya yarayacak hiçbir özelliği yok. Ama çalışması için bir şifreye ihtiyaç var. Büyük ihtimalle bu çocuk onu biliyordur."

"Evet, biliyorum," dedi Lorenzo başını sallayarak.

Bimbo anahtarı Konrad'a geri verdi, o da Lorenzo'ya uzattı. "Haydi öyleyse... Göster bakalım marifetini."

Seijin'in acımasız gözleri Lorenzo'nun üstündeydi. Lorenzo

derin bir nefes aldı. Şifre mi? Onun bu şifreden haberi yoktu. Bimbo ona hiçbir şey söylememişti. Askere baktı ama dev adamın yüzü ifadesiz, bakışları buz gibiydi. Arkasından can çekişen babasının inlemesi geliyordu. Sonları gelmişti. Planları daha başlamadan sona ermişti.

Ekrandaki uyarı yanıp sönüyordu: *Şifreyi girin!* Ancak Lorenzo donup kalmıştı. Ne yapmalıydı? Ne yapabiliirdi?

Konrad sabırsızlanıyordu.

“Kıvılda! Bütün gün seni bekleyemeyiz!”

Genç adam düşüncelerini zorladı. Onlar için anlamı olan tek bir sözcük vardı. *Water. Su.*

Titreyen elleriyle tuşlara dokundu ve “Su” yazdı. Ekranda küçük bir pencere açıldı ve mavi bir bar dolmaya başladı. Başarmıştı!

“Şimdi ne oluyor?”

“Bilgileri deşifre ediyor bayım,” diye açıkladı Lorenzo. “Birkaç dakika içinde bitecek.”

Herkes sabırsızca beklemeye başladı. Gözler, ılerleyen mavi barın üzerindeydi. Yarısi tamam... Üçte ikisi tamam... Ağırlaştı... Ve *ding dong*. Kopyalama başarıyla gerçekleşmişti.

Konrad sırtıttı. Lorenzo, dönüp Bimbo'ya baktı. Adam aniden yerinden fırladı.

Sol dirseği hemen yanında duran askerin suratında patladı, adamın burun kemiği kırılırken kuru bir ses çıkardı. Asker yüzükoyun yere düştü. Bu arada Bimbo silahını çekmişti bile. Bilgisayarın tam ortasına nişan alarak, Lorenzo'nun omzunun arkasına doğru ateş etti. Bilgisayar binlerce parçaya ayrılıp etrafa yayıldı. Dengesini kaybeden Lorenzo, sandalyeyle birlikte yere kapaklan-

di. Dağılan parçalar onun da sırtına, suratına gelmişti. Bimbo, dans eder gibi, kendi etrafında döndü ve elindeki tüfeği hâlâ duman çıkan namlusundan tutup, ağır dipçığı ikinci askerin suratına patlattı. Sonra tüfeği tekrar çevirip, kapıda duran iki askeri, daha ne olduklarını anlamadan alınlarının orta yerinden vurdu.

Lorenzo yazı masasının altına doğru emekledi. Elini masanın üzerinde, bilgisayarın parçaları arasında gezdirdi ve taşınabilir belleği buldu. Ani bir hamleyle alıp cebine attı. O sırada yerde titreyen José'yi gördü. Şaşkın olan Konrad ise deliler gibi bağırıyordu; bu kapalı yerde Gücünü kullanması mümkün değildi.

Ancak Bimbo bir hata yapmıştı. Hemen Konrad'ı vurması gerekirken, o ilk anda iki askeri devreden çıkarmıştı. Ve Konrad hızla onunla baş edebileceğini göstermeye başlamıştı. Bimbo'nun sağ omzuna doğru nişan alıp ateş ertti. Adam hızla duvara çarptı. Konrad bu kez namluyu Lorenzo'ya çevirdi.

"Geber!"

Lorenzo, namlunun siyah deliğini gördü, seijlinin tetliğe giden parmağının kıpırtısını duydu. Sonra ateş!

Silahın gürültüsü odadaki havayı yırtıp geçmeden bir saniye önce, bir gölge Lorenzo'nun üzerine atladı. Babasının vücudu, üzerinde bir kez sıçradı ve Lorenzo bu ani düşüşle sanki kemiklerinin birbirine girdiğini sandı. Ardından José yana doğru devrildi.

"Baba!" diye haykırdı Lorenzo.

Adamın karnında gittikçe yayılan bir kan lekesi vardı. Kurşun içeride kalmıştı.

Bu sırada Bimbo, Konrad'ın üzerine atlamıştı. Sağlam koluyla masada duran parçalanmış bilgisayarı alıp seijlinin kafasına vurdu. Adam yere yığıldı. Ardından da "Dışarı çıkın! Beni takip edin!"

diye bağırdı.

José hâlâ yerde kıvıldamadan yatıyordu. Lorenzo onu kucağına almaya çalıştı. Ancak Bimbo onu itip adamın hareketsiz vücudunu sırtına yükledi. José hâlâ nefes alıyordu. José'nin gözleri açıldı ve ağzının kenarından ince bir kan akıyordu. José ölmek üzereydi.

"Beni takip et!" diye bağırdı Bimbo tekrar. "Anahtarı kaybetme!"

Kulübeden çıktılar. Az ötede, prefabrik ofisin metal duvarları arkasına saklanmış, Quasar modeli bir savaş gemisi duruyordu. Kampı çeviren Novalara göre bir hayli küçük sayılırdı.

Koşarak gemiye bindiler. "Bu bebeği senin uçurman gerekiyor. Benim bu kolla kullanmam mümkün değil," dedi Bimbo, Lorenzo'ya pilot koltuğunu işaret ederek.

"Daha önce Sfera gemisi kullanmadım hiç."

"Öğrenirsin."

José'yi yolcu koltuklarından birine yatırdıktan sonra, Bimbo yardımcı pilot koltuğuna oturdu ve eline telsizi aldı.

"Uzun Bimbo'dan kampa. Sicil Numaram 27-71. Acil uçuş izni istiyorum. Birinci derecede öncelikli, Komutan Konrad'ın emriyle... Kod 26-32 Tango-5."

"Burası Kamp. Yolcunuz var mı?"

"İki esir bizimle. Komutan derhal kamptan uzaklaştırılmalarını emretti."

"Komutanın kendi sesinden emri duymamız gerek. Kendisi orada mı?"

"Hayır. Kendisi ofisinde. Ancak emir kodunu bana verdi. Tekrarlıyorum: 26-32 Tango 5."

Telsizden konuşma sesleri gelmeye devam ederken, Bimbo Lorenzo'ya döndü. "Lanet olsun! Hemen havalan. Bu, motor anahtarı. Şu da denge çarkı. Önündeki de kumanda kolu."

"Buraya kadar anlaşıldı," dedi Lorenzo.

Kumanda paneli, Arlequin'inkinden çok daha farklı, çok daha moderndi. Lorenzo'nun daha önce hiç görmediği bir sürü fonksiyon düğmeleri yanıp sönüyordu. Ama alt tarafı bu da sadece bir hava gemisiydi. Motorları çalıştırıp ısınmalarını bekledi.

Bimbo, elindeki telsize bağıyordu: "Ne var? Komutana gidip kendin sormak ister mısın? Haydi o zaman durma, koş. Ama benim havalanmam gerek, dediğim gibi birinci derecede öncelikli kalkış istiyorum!"

"Neden o lanet olası seijini öldürmedin ki?" diye homurdandı Lorenzo dişlerinin arasından.

"Çünkü seijinlere dokunulmaz. İstersen bir seijin öldür, ondan sonra da Sfera'nın bütün evreni nasıl ayağa kaldırıp seni yok ettiğini izle."

Lorenzo başını salladı ve tekrar işine, kumanda paneline konsantre olmaya çalıştı. Bu gemi bir mücevherdi. Otuz saniye içinde motor güç ışıkları yeşile döndü. Lorenzo frenleme sistemini bırakıp motorlara güç verdi. Quasar, etrafında bir toz bulutu yaratarak, yerden birkaç metre yükseldi.

"Tam gaz!" diye bağırdı Bimbo.

Lorenzo motorlara tam güç verdi ve göğe doğru yükselerek adayı altlarında bıraktılar.

"Rotamız güneydoğunun doğusu!" diye talimat verdi Bimbo. "Ve Sfera hava gemilerinin bizi takip ettiğini anladığın an bana haber ver. Birkaç dakika daha zamanımız var sanıyorum."

“Babama yardım et!” diye yalvardı Lorenzo.

Dev adam, oturduğu koltuktan kalkıp arka tarafa geçti. José’nin nefes alması düzensizleşmeye başlamıştı.

“Durumu nasıl?” dedi Lorenzo.

“Kötü.”

Bimbo, sağlam eltiyle José’nin elbiselerini parçaladı ve yarayı incelemeye başladı. Lorenzo dönüp onlara baktı; babasının bütün göğsü adeta kan gölüne dönmüştü.

Bimbo geminin arka tarafına, ilk yardım ekipmanlarının bulunduğu bölmeye gitti. Birkaç tane steril tamponla geri döndü, tamponları yaraya bastırdı. Tamponlardaki ağrı kesici kimyasallar hemen etki etmiş olmalı ki José’nin yüzü biraz rahatladı.

Bimbo, elindeki birkaç tamponu da kendi omzuna sarmaya çalışırken fısıldadı: “Artık acı duymayacak.”

Lorenzo’nun, bu sözlerin ne anlama geldiğini sormasına gerek yoktu.

Bimbo tekrar gelip yardımcı pilot koltuğuna oturdu.

“Kovalama başlayınca kumandayı ben ele almak istiyorum. Bunu yapabilirim. Bu ufaklığın motorlarını ben değiştirdim. Sfera’nın birkaç Bigbang’ine dünyanın tozunu yutturabilir.”

“Taşınabilir bellekte bir şifre vardı... Bunu bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?”

Bimbo alaycı bir şekilde güldü. “Onun hiçbir anlamı yoktu... Yazdığın herhangi bir şeyi kabul ederdi.”

“Peki ya bilgilerin kopyalanması? Eğer anladığım doğruysa Konrad güvenlik açısından bilgisayardaki her şeyi başka bir bilgisayara yüklemiş. Bilgisayarı parçalamak faydasız oldu...”

“Öyle... Daha önce bana kopyalamayı kendisinin yapmak

istediğini söylemişti ve yaptı da... Benim hazırladığım bir yazılımla! Yedek bilgisayardaki saçmalıkları gördüğü anki yüzünü hayal et!"

Lorenzo dudaklarında acı bir gülümsemeyle Bimbo'yu dinledi. Sonra kumandayı ona bırakıp José'nin yanına gitti. Babasının başını dizlerinin üzerine koydu. José'nin yüzü kül gibiydi ama rahatlamış görünüyordu, gözleri ise sınıksız kapalıydı.

Lorenzo ağlamadı. José'nin gözlerini açıp ona bir şeyler söylemesini umut ederek sessizce oturdu. Babası onun hayatını kurtarmıştı. Bir aptal gibi, tüfeğin namlusundan çıkan kurşunun önüne atlanmış ve oğlunun yerine o yaralanmıştı. Bu hiç adil değildi.

José'nin gülümseyerek ona baktığını hayal etti ve mutlaka *Ben senin babanım. Sana her zaman hayatımı uğruna seve seve veririm demez miydim?* diyeceğini düşündü.

José'nin ona bakarak konuşmasını hayal etti. *Sabretmek lazım. Merak etme sakın! Bir su avcısı her zaman sonucu nasıl ulaşacağını bilir.*

Oysa José hiçbir şey demedi. Bimbo'nun yatırdığı koltukta sesini çıkarmadan yatmaya devam etti. Nefesi gittikçe daha az duyulmaya başladı. Ve sonunda... Hiç duyulmaz oldu.

Lorenzo babasının başını kollarının arasına aldı, saçlarını okşadı. Bekledi. Öylece bekledi. Kim olursa olsun, o an bir su tanrısının gelip onu kucaklamasını diledi. Onu alması ve tertemiz, tap-taze sularının sonsuza dek akmaya devam edeceği büyük bir nehrin kaynağına götürmesi için dua etti.

3 Termidor 2251, KYOTO-17.

35° 00' Kuzey, 135° 48' Doğu. Sıfır Noktasından 40 m.

“Sen ne demek istiyorsun?”

Birkaç öğrenci dönüp Valery’ye baktı, sonra dönüp yemeklerini yemeye devam ettiler. Joel, önündeki yemek tepsisini elyle biraz öteye iterek buz gibi gözlerle Valery’ye baktı. “Su toplama ağları artık bizim projemiz değil, diyorum. Washington-5 konuyla direkt olarak kendisi ilgilenecek.”

Tibald’ın hafıza kapsülü tekrar etkisini göstermeye başlamıştı, Valery’nin beyninde aynı kelimeler dönüp duruyordu: *Washington’daki yöneticiler için bir ziyaret ayarlayın, böylece onlar da paralarının boşa akmadığını görsünler.* Tibald’ın sözünü ettiği gizemli adamın gerçek hedefi bu muydu? Su projesini SAM’nin elinden almak mı?

“Ya Echo-2 grubu ne olacak?” diye sordu Valery.

“Başka bir projeyle ilgilenecek,” diye yanıtladı Joel. “Sonuçta ne olduğu seni ilgilendirmez.”

İşte! En sonunda Joel sadede geliyordu.

“Haydi ama Valery! Eminim ki ikimizden başka, grupta kimler olduğunu bile hatırlamıyorsunuzdur!”

Valery bir an tereddüt etti. “Elbette ki Profesör Brimman. Ve şu iki uzak doğulu çocuk, Hiroki ile... Ito.”

“Aito... Adı Aito. Evet, başka?”

“Sonra şu kız... Gözleri biraz garip olan.”

“Evet. Adı ne?”

“Maddalena. Yok, dur... Maria ya da Mary.”

“Miriam!” dedi Joel içini çekerek. “Görüyor musun? Sen artık o grubun bir parçası değilsin. Sen artık tek bir parçasın, Araştırma Merkezi’nin en güçlü seijini... Tibald’ın sağ kolu. Ekip artık sana güvenemez.”

“Ne var? Yoksa kısılanıyor musun?” dedi Valery kızgınlıkla.

“Hayır. Ancak yaptığımız şeyle ilgileniyormuş gibi rol yapma. Git kendi hayatını yaşa ve bizi rahat bırak.”

“Yani bu demek oluyor ki...”

Bu demek oluyor ki artık arkadaş değiliz, demek üzereydi. Ancak hemen vazgeçti. Göğsünde ince bir sızı hissetti.

Joel başını çevirdi ve sanki onun söyleyeceklerini tahmin etmiş gibi “Senin zaten yeterince arkadaşın var Valery. Mesela Tibald ve şu jinsei kız, hanı göğüsleri güzel olan,” dedi.

“Leonie...”

“Bak, gördün mü? Onun adını hatırlıyorsun.”

Profesör Tibald’ın çalışma masasının üzerinde bir faks ve bir de hafıza kapsül mesajı vardı. Durum ona çok da mantıklı gelmiyordu; faksın kimden geldiği belli değildi ancak kapsülün elden gelmiş olması gerekiyordu. Demek ki kim olduğunu bilmediği biri, bir kez daha tüm güvenlik önlemlerini atlatmayı başarıp onun odasına girmişti.

Mesaj tek bir satırdı ve öfkeli bir elden hızlıca çıktığı anlaşılıyordu.

Dosya artık bizim elimizde değil, yeni talimatları bekleyin.

Tibald mesajı üst üste iki kez okudu ve bu birkaç kelimeyi yazan adamı hayal etti. Büyük olasılıkla birileri dosyanın kaybolmasını hayatlarıyla ödemişti.

Profesör, faks mesajını kağıt yakma fırınına atıp yok etti ve elindeki kapsülle çalışma masasına oturdu. Bir an ne yapacağını bile-

medi. Onu hiç almamış gibi yapabilir miydi acaba? Sonunda mesajı okumaya karar verdi ve masanın kenarına vurarak kapsülü kırdı.

Kapsülün içinden çıkan keskin duman bir anda ciğerlerine doldu ve öksürmeye başladı.

Düşünebildiği tek şey, *Dozu fazla kaçırmışlar. Bir kapsül için çok fazla... Çok fazla*, oldu. Sonra beyni, aklına zorla, şiddetle sokulan bir sürü bilgiyle bulanıklaştı.

Valery yemekhaneden çıktı. Öğretmenlere ayrılan asansörle Tibald'ın odasının bulunduğu bölüme çıktı. Koridorları geçip Tibald'ın kapısının önünde durdu, kapıyı çaldı. İçeriden hiç ses gelmedi. Bir daha çaldı, yine ses yok. Cebindeki haberleşme aygıtını alıp profesörü aradı ancak adamın telefonu cevap vermedi. Valery kapıyı bir kez daha çaldı.

“Profesör, benim Valery! Profesör?”

Lanet olsun, acil bir durum söz konusuydu. Bulunduğu koridorun geniş penceresinden güneşin son ışıkları giriyordu. Valery enerjinin içine dolması için kendini güneşin ışıklarına bıraktı ve onu, içindeki kızgınlığı beslemek için kullandı. Leonie, ölen ağabeyi Luke. Joel ve bugün onu gruptan dışlarken takındığı soğuk tavır. Su dönüşüm projeleri.

Tüm öfkesini sağ avucunun içinde toplamaya odaklandı, bir süre sonra parmak uçları canlı bir mavi renk almaya ve yanmaya başladı. O zaman Gücü parmaklarına kanallize etti ve avucunu kapıdaki elektronik kilit sistemine yapıştırdı.

Önce bir elektrik yüklemesi ve sonra bir kısa devre oldu, sonra kapı hafif bir *klik* sesi ile açıldı.

Tibald çalışma masasının üzerine yığılmıştı. Başı yana dönük

halde masanın tahtasına yaslanmıştı ve burnundan ince bir kan akıyordu.

“Hayır!”

Valery kapıyı arkasından kapadı ve profesörün yanına koştu. Yerde kırılmış kapsül parçaları vardı. Yoksa yüksek dozda bir kapsül müydü?

Valery, içinde Gücü hâlâ hissediyordu ve Tibald’ı koltuk altlarından tutup yatak odasına kadar sürükleyerek yatağa yatırdı.

“Valery...” diye inledi profesör.

“Sakin olun. Her şey yolunda, siz biraz dinlenin,” dedi Valery.

Koşarak banyoya girdi ve bir bardağa su doldurdu. Sonra odaya geri dönüp profesörün başını biraz yukarı kaldırdı ve kurumuş dudaklarının arasından azar azar dökerek, yavaşça suyu içirdi.

“Su, zehirin etkisini azaltacaktır. Biraz sonra kendinizi daha iyi hissedeceksiniz.”

Bir hafıza kapsülünün hazırlanmasında hata yapmak ancak bir aceminin işiydi; oysa okulda bile herhangi bir acemi öğrencinin kapsül yaparken doğru kimyasal bileşimlerini hesaplaması beş dakikasını alırdı. Yüzü olmayan adam kendisinin ne denli bir profesyonel olduğunu göstermişti. Öyleyse bu durumun tek bir açıklaması olabilirdi; bu adam için, kendisiyle işbirliğinde olan insanların bile saatlerce acı çekerek ölmesi umurunda bile değildi.

Tibald gözlerini yeniden açtığı anda, yüzünün rengi kül gibiydi ve ter içinde kalmıştı. Valery’yi görünce gülümsemeye çalıştı ama dudakları acıyla kıvrıldı. Zorlanarak konuşmaya çalıştı. “Buradan hemen kaçmalısınız.”

“Neler söylüyorsunuz?” diye sordu gözleri fal taşı gibi açılan Valery.

“Kapsül... O lanet olası aı, En az beş kapsüllük doz kullanmış...”

“Tibald, konuşarak kendinizi yormayın. Daha kötü olacaksınız.”

“Hayır, bunu *yapmalıyım*. Biraz daha su verir misiniz?” Tibald, Valery’nin koşarak alıp getirdiği suyu hızla içti. “Kaçman gerek. Çok uzaklara gitmelisiniz.”

“Neden? Ne demek istiyorsunuz?”

“Echo-2 su döngüsü projesinden alındı.”

“Biliyorum. Joel söyledi.”

“Evet, ama size nedenini söylediğini sanmıyorum... Benim yüzü olmayan dostumun, son derece acımasız bir şekilde, yaptığı şeyi...”

Tibald, Valery’nin ellerini yakaladı. Genç kız, kısa bir süre öncesine kadar jinseilerin ona dokunmasından nasıl tiksindiğini hatırladı. Her şey nasıl da değişmişti!

“Sfera’nın casusları harekete geçtiler; artık üsleriyle beni hiç hesaba katmadan haberleşiyorlar. Ama bu lanet olası kapsül bana çok kıymetli bir bilgi verdi. 30 Termidor günü Su Araştırma Merkezi kapatılacak.”

“Ne?” Valery elinde olmadan bir çığlık atmıştı. “Ama bir aydan daha az zamanımız var.”

“Ben ve seçilmiş bir grup seijln ki siz de bu grubun içindesin, Merkez’in açık tutulacak bir bölümünde kalmaya devam edeceğiz ve su döngüsüyle ilgili çalışmaları takip edeceğiz. Ama inanın asla şimdiki gibi olmayacak. Hafıza kapsülü bana onların planlarını da gösterdi; burası bizim hapishanemiz olacak.”

“Ama...”

“Bize söz verdikleri dosya artık yok. Kaybolmuş. Artık yüzü

olmayan adamın elinde değil ve şu an onun ne kadar öfkeli olduğunu düşünmeye bile cesaret edemiyorum. Öfkesinin ne kadar çok olduğunu göstermek için kapsülün dozunu bilerek yanlış kullanmışsa hiç şaşırırmam. O dosya olmadan, bizim araştırmalarımızın başarılı olması çok zayıf bir ihtimal. İşte bu yüzden Araştırma Merkezi'ni şimdiki haliyle sürdürmek çok anlamsız. Burası, biz bilim insanları için, yüksek güvenlik önlemleri altındaki bir hapis-haneye dönüştürülecek.”

Tibald biraz daha su içti ve sözlerine devam etti. “İşin daha da kötüsü, bizim su döngüsü projemiz artık Washington-5'teki akademisyenlerin elinde... Onu işlevsel bir hale getirmeye çalışıyorlar. Bu ne demek, tahmin edebiliyor musunuz? Kısa bir süre sonra, seçkin sejjinlerden oluşan gruplar yağmur yaratmak için kullanılacaklar ve yağın her damla Sfera'nın su toplama ağlarına düşecek. Onlar için, kısacası, su problemi çözüldü.”

Valery daha fazla sessiz kalmaya dayanamadı. “Hayır, bu gerçek olamaz. Yüzü olmayan adamın söylediği gibi; bizler artık kökleri olmayan bitkiler gibiyiz. Ve...”

Tibald başını iki yana salladı. “Anlamıyorsunuz! Sfera ve yüzü olmayan adam için Skyland'ın ve üzerinde yaşayanların hiçbir önemi yok. Onları ilgilendiren tek şey en güçlü olmak ve su güçtür. Sfera sejjinleri yönetiyor, Sfera su ağlarına sahip. Bu durumda, Skyland'ın bütün su kaynakları, çok kısa bir süre sonra Sfera'nın kontrolü altında olacak. Diğerleri, her kim olursa olsun ki bunlara asilerde dahil, seçim yapmak zorunda kalacaklar; hayatta kalmak ve Sfera'nın boyunduruğu altına girmek ya da özgürlükleriyle beraber ölmek... Yok olmak.”

Valery ayağa fırladı. Buna inanması mümkün değildi; sonuçta

Profesör Tıbald bir haındı!

“Sfera böyle bir şeyi asla yapmaz!” diye bağırdı Valery.

“Neden yapmasın? Sfera’yı yöneten siz olsaydınız, ne yapardınız?”

“Tüm insanların ölmesini istemezdim elbette, Sfera da istemez. Bu tip bir sistem hassastır, risklidir, boşa harcanmış bir-”

“Güç, Valery... Sözüünü ettiğimiz şey *sınırsız güç*!”

Valery kapiya doğru yürüdü, Tıbald ona engel olmaya çalıştı ama başaramadı.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordu profesör.

“Ben... Ben gıdıyorum. Biraz düşünmem lazım.”

“Bekleyin!” Tıbald bir an için sessiz kaldıktan sonra “Kyoto-2’de yapılan deneyin analizlerini bitirdim. Şu depremler...” dedi.

Valery durdu. Neredeyse sorunu unutuyordu; seijin enerjisiyle Skyland’deki adalarının hareketliliği arasındaki olası ilişki.

Tıbald, onun biraz sakinleştiğini görünce sözlerine kaldığı yerden devam etti. “Statiksel açıdan aralarında karşılıklı bir ilişki olduğu ortaya çıktı. Tamamen emin olmak için başka analizler gerekecek ama kesin olan bir şey var; Güç ve gökyüzünde yüzüp duran bu toprak parçaları birbirlerine bağlı tek bir olay.”

Valery sarsıldığını hissetti.

Bu buluşun sonuçlarını düşünmeyi bile hayal edemiyordu.

“Haydi şimdi gıdın ve size söylediklerimi düşünün... Çok geç olmadan buradan gitmelisiniz.”

Sfera’ya ve onu yönetenlere sadık biriyim. Bir parçası olduğum her şeyi bir arada tutana sadığım ve güneşin hayat veren kuvvetini kabul ediyorum. Güce ve ona ulaşmam için bana yol gösteren rahiplere minnettarım. Yaşadığım süre boyunca Sfera’ya bağlı kalıp ona

hizmet edeceğime yemin ediyorum. Attığım her adımım, her davranışım, her seçimim Sfera'nın istekleri doğrultusunda olacak. Bir gün biri çıkıp beni işaret ederek: "İşte Sfera'nın sadık bir hizmetkârı, her anını Sfera'ya adadı," diyecek olursa, bu benim için en büyük, en güzel ödül olacaktır.

Valery, koridorlar arasında hızla yürüyor, bütün dikkatini ayak kaslarının ritmik hareketlerine vermeye çalışıyordu. Ettiği yeminin sonuna gelince yeniden tekrarlamaya başlıyordu: *Sfera'ya ve onu yönetenlere sadık biriyim. Bir parçası olduğum her şeyi bir arada tutana sadığım...*

Bu yemini ona kimin ezberlettiğini hatırlamıyordu; sanki yaşamının daha ilk gününde, birileri onu beynine kazımişti. Acaba bir hafıza kapsül mü kullanmışlardı? Belki de. Yeni Belfast'taki okulunda, bu yemini tüm öğretmenlerinin önünde ettiğini hatırlıyordu, sesi bir nebze olsun titrememişti.

Ama eğer öyleyse, yani bu yeminin ne anlama geldiğini anlamayacak kadar küçükken... Öyleyse bu yemin geçerli olur mu?

Birden tüm bedeninde bir panik dalgası estiğini fark etti, etrafındaki gezegen titriyordu. Sendeledi ve düşmemek için hemen bir duvara dayandı. Kalbi göğsünün içinde deli gibi atıyordu ve bir an, artık hiç nefes alamayacağını sandı. Sfera'sız bir hayat... Nasıl olabilirdi?

Sfera'ya ve onu yönetenlere sadık biriyim. Bir parçası olduğum her şeyi bir arada tutana sadığım...

Yanılmışı! Seçilmiş birkaç kişi için su toplamak ve bunun için Gücünü alet etmek hataydı. Ama Sfera asla hata yapmazdı, mutlaka anlaşılmakta bir çelişki olmalıydı. Ve sonra Valery için bir jinseinin ne önemi vardı? Tibald ve Leonie'yi tanımış olsa bile,

onlar her anlamda kendisinden farklı kişilikler, “her şeyi bir arada tutana” inanmayan, değersiz varlıklardı. Ortadan kaybolsalar... Peh! Önemssiz bir kayıp olurdu!

Önemssiz mi?

Leonte'nin gözleri, hava topacında eğlenirken attığı kakhahalar... Önemssiz mi?

Ayrıca Valery, her şeyin koca bir yalan olmadığından emin olamazdı ki... Tibald ve daha önemlisi yüzü olmayan adam onu kolaylıkla kandırması olabilirlerdi. Anlattıkları her şey bir çuval dolusu yalan dolandı mutdaka. Hayır, mümkünü yok; Sfera hata yapmazdı, Sfera insanlığın iyiliği için vardı.

Ya Leonte'nin bıraktığı not? *Eğer yardıma ihtiyacın olursa, kızılçiçeği aramayı unutma!*

Ve şu an Valery'nin o ana kadar hiç olmadığı kadar çok yardıma ihtiyacı vardı.

Farkına varmadan, adımları hızlandı, en sonunda koşmaya başladı. Kızılçiçek neydi? Bir kağıt parçası, bir görüntü ya da herhangi bir jinsel hizmetkarın kulağının arkasına sıkıştırdığı gerçek bir çiçek... Ya da kim bilir ne!

Yüzü olmayan adamla talihssiz karşılaşmasından sonra Tibald'ı bulduğu seraya vardı. Bir baştan bir başa, her çiçeği, her bitkiyi tek tek inceleyerek dolaştı. Heyecandan ve sabırsızlıktan elleri titriyordu. Serada en az üç yüz tür, açıkli koyulu kızıl tonlarında bitki vardı. Kimi daha pembeye dönük, kimi daha soluk, kimi daha canlı renkte yüzlerce çiçek ama dikkatini çeken hiçbir şey rastlamadı.

Bütün terası tek başına inceledi. Belindeki haberleşme cihazı devamlı sinyal veriyordu, ama o hiçbir çağrıya cevap vermedi.

Kimin aradığına bile bakmadı. Belki Tibald'dı arayan ya da Joel veya Brimman bile olabilirdi. Ama onu şu an hiçbiri ilgilendirmiyordu. Terastaki onca çiçek arasında, artık kurumaya yüz tutmuş bir gül ağacı dikkatini çekti. Ne aradığını bilmeden gülün yanına diz çöktü, kuru ve dikenli dallarının arasına tek tek baktı, toprağını karıştırdı ama nafile. Ne bulmayı umuyordu? Bunu kendisi bile bilmiyordu.

Bazen bütün bedenini yeni bir panik dalgası sarıyor, sırtından aşağı buz gibi dalgalanmalara neden oluyordu. Yaptığı şeyin ne olduğunu biliyordu; ihanet. Sfera'dan kaçmak için yollar arıyordu. Onu suçlamak ve yemininden vazgeçmek için gerçek bilgileri bulmak istiyordu. Bu akıl almaz, anlaşılmasız bir şeydi.

Seradan çıkıp içeri girdi. Koridorlar ona birer kafes, okuldaki zindanından daha boğuk, daha karmaşık bir hapisane gibi geliyordu.

Aldatılmıştı. Onu kimin, ne zaman ve nasıl aldattığını bilmiyordu ama aldatılmıştı, gerçek buydu.

SAM'nin kalbine indi; bütün jinselerin, Merkez'deki herkes-ten uzak, patronlarının yemek pişirmek, temizlemek, elektrik, su, ısıtma, hava temizleme bölümlerinin kontrol edilmesi gibi ihtiyaçlarını gidermek için bir araya geldikleri bölgeye girdi. Valery, üzerine dikilen soru soran bakışlara aldırmadan koridorlarda dolaştı. Bir yandan da kadınların saçlarını, bonelerini ve adamların üniformalarını inceliyordu. Hiçbirinde çiçek yoktu.

Daha sonra yeraltındaki garaja indi ve mavi tulumlu teknisyenlerin, etrafa yığılmış yedek parça yığınlarının arasında dolaştı. Nafile!

Hava topacı aşağı yukarı onu ilk kez gördüğü yere, birbirine

benzer diğerk bir sürü hava gemisinin yanına park etmişti ama Valery, kendine özgü dış görünüşünden, onu hemen fark etti. Rahat koltuklarında kim bilir kaç kıştı taşımıştı?

Nasıl olduğunu anlamadan kendini pilot koltuğunda buldu. Koltuğun altına elini uzattı ve Leonie'nin kapüşonlu tişörtünü buldu, hemen alıp ceplerini karıştırmaya başladı; belki arkadaşı, ona yardımcı olacak bir başka not daha yazmış olabilirdi. Maalesef!

Ümitsizce içini çekti ve tişörtü aceleyle giyip kapüşonu, kel kafasını iyice saklaması için, gözlerinin üzerine kadar çekti.

Ne yapıyorum ben?

Bütün gün boyunca olanlardan sonra, neden hâlâ boş yere zaman kaybediyordu ki? Hiçbir fikri yoktu ve umurunda da değildi.

Hava topacının motorunu çalıştırdı ve ısınması için biraz bekledi. Birilerinin kendisine doğru koşarak gelerek, ona aşağı inmesi için bağırıp çağıracağını düşündü ama böyle bir şey olmadı.

Hazır olunca havalandı, çıkış kapısını açtı, sakın bir şekilde garajdan çıktı. Leonie'nin sözleri aklına geldi; adadan yüz elli metreden fazla uzaklaşmaması gerekiyordu, aksi takdirde SAM'yi gözleyen savaş gemileri onu anında küle çevirebilirdi.

Üstündeki dev toprak parçasının oluşturduğu kapkara gölgeye adeta inat yaparcasına, topacın yarı açık camından akşamın temiz havası içeri girmekteydi. İniş pistine yaklaşan bir kargo gemisinin yanından geçip gitmesine izin verdi ama bu arada elini aralık duran camdan çıkarıp, geminin kapkara camlarının arkasında saklı olan jinsei pilota el sallama cesaretini gösterdi. Yaptığı hareket onu çok mutlu etmişti, attığı kakhaha kendi kulaklarını bile çınlattı.

Adadan birkaç metre daha uzaklaşarak yükselmeye başladı. Adanın üstüne doğru uçmaya devam etti. Adadaki tüm binaları, cam kaplı koridorları ve küçük köprüleri yalayarak geçti. Sonra adanın diğer tarafına dönüp alçalmaya başladı.

İşte o anda hava topacının farları daha önce hiç dikkatini çekmeyen bir noktayı aydınlattı; adanın alt tabanını oluşturan kayaların arasında bir çeşit düz çıkma vardı, diğerlerine göre birkaç metre daha yüksekte olan bir çıkıntı. Valery ona çarpmamak için biraz uzaklaşmak zorunda kalmıştı.

"Az kalsın çarpıyordum," diye mırıldandı kendi kendine ve iniş pistine girmeye hazırlandı.

Sonra göz ucuyla yazıyı fark etti; eski çağa ait olması mümkün olan, bir kenarı kırılmış, basit bir metal plakaydı bu. Sımsıkı bir şekilde kayaya monte edilmişti ve yaklaşık bir metre uzunluğundaydı. Zamanın acımasızlığı her ne kadar yazıyı zor okunur bir hale getirmiş olsa da, Valery'nin anlayamadığı (belki antik Japonca'ydı) iki ideogram⁸ seçilebiliyordu. Biraz daha dikkatli bakınca yanda, Latin harflerle yazılmış bir de yazı fark etti: *Kızılçiçek*.

Leonie'nin mesajı! Valery arkadaşının bu kelimeyi ayrı yazmadığını, tek bir kelime halinde, kızılçiçek diye yazdığını hatırladı. O zaman, onun notu aceleyle yazarken yaptığı bir yazım hatası olduğunu düşünmüştü ama yanılmıştı. Kızılçiçek burasıydı, gerçektir. Ve Valery ihtiyacı olan yardımı bulmuştu.

Genç kız biraz yükseldi, küçük geminin farlarını, dümdüz çıkıntıyı iyice inceleyebilmek için kayaya doğru çevirdi; adanın içine doğru uzanan tüneli fark etti. Biraz daha dikkat etse tünele

⁸ Sözcükler, düşünceleri veya sesleri, harflerle değil çeşitli işaret veya sembollerle ifade eden yazı çeşidi. (ç. n.)

hava topacıyla girmesi mümkündü. Belki Leonie de böyle yapıyordu, üstlerinde duran Sfera gemilerinin meraklı bakışlarından kaçıp buradaki gizli sığınağında yok oluyordu.

“Gidip bir göz atalım,” diye mırıldandı kendine cesaret vermek için. Ardından manevraya hazırlandı.

Hava topacı, mağaranın girişine gelir gelmez durması gerekiyordu, bu bile gözlerden gizli kalmasına yetecek kadar derine gitmesine yetiyordu. Sonra genç kız motorları durdurdu ve önünde uzanan geçidi yürüyerek gitmeye karar verdi. Geçit, kayanın içine oyulmuştu ve Valery, duvarlara sürtünen omuzlarını hafif eğerek yürümek zorunda kaldı. Yaklaşık on, on beş adım yürüdükten sonra yuvarlak biçimli, ancak bağdaş kurup oturmaya yetecek kadar geniş, alçak tavanlı boş bir alana geldi. Hemen girişte üzerinde lambası olan taşınabilir bir jeneratör, bir dizüstü bilgisayar, birtakım not kağıtları, bir telsiz ve bir rota göstergesi gördü.

Demek ki Leonie bir casustu! Peki, kimin hesabına çalışıyordu?

Valery, lambanın güçsüz ışığında kağıtları incelemeye başladı; SAM'nin planları, birtakım matematik formülleri, iç haberleşme bilgileri... Hepsi, belirli bir düzen olmaksızın, bir araya konmuştu. Sonra bilgisayarı açtı, burada da bir sürü bilgi vardı.

Ekrandaki dosyalardan biri hemen dikkatini çekti: *Çalışma günlüğü*. Açıp okumaya başladı.

İki

4 Termidor 2251, KYOTO-17.

35° 00' Kuzey, 135° 48' Doğu. Sıfır Noktasından 40 m.

Dışarıda, Kyoto-17 adasına karanlık çökmüştü. Ama küçük jeneratörle aydınlanmış mağaranın içinde, Valery zamanın farkında bile değildi.

Ajan L, 000171089. SAM, 21 Prairial. Çalışma bölgesine varıldı. Resmi görev: mutfak görevlisi. Güzel bir pozisyon. Görev yeri Alfa için araştırmalara başlıyorum. Acele etmek zorundayım.

Resmi görev mi? Valery, neler olduğunu anlamak için sabırsızlanıyordu, aceleyle sayfaları çevirmeye devam etti.

Ajan L, 000171089. SAM, 28 Prairial. Alfa bulundu: "Kızılççek." Strateji üssünü yapmaya başladım.

Kişisel not: kritik durumlar, Bigbang avcı uçakları standart kurallarla devriyedeler, XI/29/2 no'lu doküman. Telsizle, görevin risk derecesinin Kırmızı-5'e yükseltilmesi istendi. Cevap bekleniyor. Bir sejiin ile ilk yakınlaşma girişimi. Birey X, o olabilir. Sevimsiz. Soğuk.

Valery nefesini tuttu. *Birey X mi?* Ondan mı söz ediyordu?

Ajan L, 000171089. SAM, 29 Prairial. Dün, Bigbang devriye uçakları SAM'den kalkan Mamut hava gemisini vurdular; gemidekiler Tibald ile çalışmayı reddeden bir grup seijindi. Tibald'in olayla ilgisi olmadığı XI/29/16bis no'lu belgeyle kanıtlı. Gemideki herkes öldü. SAM tehdit altında. Merkez Kırmızı-5 derecesini onayladı. Çalışmalar son derece gizli tutulmalı.

Valery günlük haberleşmelerin, düzenli raporların olduğu sayfaları atladı. Sonra bir not daha dikkatini çekti.

Ajan L, 000171089. SAM, 20 Messidor. Bir seijinin beklenmedik yardımı (28 prat. tarihli nota bak.) Kodlanması zor ve beklenmedik tepkiler ama Birey X kesinlikle o olacak. Çok uyanık. Zeki. İdeal birey.

Onu bir laboratuvar kobayının, labirenti nasıl geçmesi gerektiği öğretilen bir farenin yerine mi koymuştu? Bu mümkün müydü? Valery arkadaş olduklarını sanıyordu. Ne büyük bir aptallık yapmıştı!

Ajan L, 000171089. SAM, 23 Messidor. Toplanan Dokümanlar: A/28/56-72-31.

Ajan L, 000171089. SAM, 24 Messidor. Düzeltme: V. Kesinlikle Birey X olmayacak. Ben bir değerlendirme hatası yaptım. Ajan L. ile Birey X arasındaki olması gereken uzaklık böyle olamaz. Biz onunla arkadaş olduk.

Hava topacı: başka bir hatam mı? Ona anahtar verdim. Ama ona sonuna dek güvenebileceğimden eminim.

Ajan L, 000171089. SAM, 25 Messidor. Toplanan Dokümanlar: A/28/57-73-41. Merkez ile iletişim sağlandı: Görev şu an Kırmızı-1 derecesinde, yüksek risk. Toplanan bilgiler doğrultusunda Sfera'nın SAM projesini sahiplendiği ortaya çıktı; çalışmaları başarılı olursa direniş sona erer. Alarm! Takviye bekliyorum.

Ajan L, 000171089. SAM, 26 Messidor. Verimsiz bir gün. Merkez ile iletişim: yeni ajan yolda; sonunda L. Geliyor! Çok mutluyum. V. Bizleri anlamaya başlıyor, artık ona kendimden çok güveniyorum. Son derece keskin bir zeka. Çok daha fazla şeyi hak ediyor. L. İle tanışmalarını istiyorum. Eminim birbirlerini sevecekler.

Ajan L, 000171089. SAM, 27 Messidor. Bilgi toplamak neredeyse imkansız. Güvenlik önlemleri artırıldı. Üç gün içinde Sfera yetkilileri SAM'ye gelecekler, L. de aynı gün burada olacak. 21/13 no'lu bilgide yarım saat kadar gözetlemede kesinti olduğu ortaya çıkıyor. Kim tarafından ve niçin? Bilmem imkansız.

Yüzü olmayan ve diğerleri? Leonte'nin günlüğü şu şekilde sona eriyordu:

Ajan L, 000171089. SAM, 30 Messidor. Felaket! L.yi getiren hava gemisi kül oldu; birileri gerçeği öğrendi ve konuştu. Suikasta kaza süsü verdiler. Diğer kurbanlar umurlarında bile olmadı. L. benim kardeşimdi, çok tedirginim.

Eğer içeride bir hain varsa, beni de bulacaklardır. İntihar kapsülü, aynı prosedürde olduğu gibi, dişlerimin arasında patlayacak; asla konuşmayacağım. Kızılçiçeğe sadece hava topacı Y.21 ile ulaşılabilir. 12/12/ter no'lu SAM'deki güvenlik önlemlerinin kullanılışı başlıklı şemada görüldüğü gibi, herhangi bir şey ya da biri tarafından üsse girilmeye kalkışılırsa tüm bilgiler otomatik olarak yok olacaktır. Sadece V. ve gelecek yeni ajanlar burayı bulabilirler. Bu kesin... Umarım ki kesin olsun. Günlük kapatılmıştır.

Kendi kendine yok olma sistemi... Hava topacında mutlaka, mağaradaki uzun mesafe alıcı telsizle bağlantılı bir radar göstergesi saklanmış olmalıydı.

İçinden Leonie'ye küfretmek geldi; bu kadar basit bir stratejinin Sfera'nın imkanlarıyla baş etmesi mümkün değildi. Leonie'nin kendi insanlarıyla yaptığı haberleşmeler Sfera'nın eline geçtiyse Valery de bitmişti. Eğer biri gelir de bu yeri bulursa...

Valery günlüğü, kılavuz gibi kullanarak, belgeler üzerinde çalışmaya başladı. Leonie mükemmel bir iş çıkarmıştı; tüm grupların ve Echo-2'nin yaptığı tüm araştırmaların sonuçları elindeydi. Ayrıca Tibald'ın tüm özel notları, ikisinin birlikte yaptığı çalışmaların detayları ve sonuçları... Ve en nihayet seljin enerjisiyle adaların hareketliliği arasındaki istatistiksel ilişkinin detaylı bir raporu.

Valery ilk kez SAM'de yapılan tüm araştırmaları bir arada görüyordu ve bu durumdan anladığı şey için titremesine neden oldu. Sierra ve Zulu grupları, Yayılma Projesi dedikleri bir proje üzerinde çalışmışlardı; Sfera'nın su döngüsünden global anlamda yararlanması için yapılan programlardı bunlar. Skyland'i egemen-

likleri altına almalarının ilk adımları... Su döngüsünün olası bir şekilde yapılandırılması, (ancak elindeki notlar Valery'nin su projesinin çoktan bu anlamda kullanılmaya başlandığını söylüyordu) direnişçileri sonsuza dek dize getirecek bir güce sahip olmak demektir. Skyland'ın bazı bölgeleri çölleşmeye terk edilecekti. Silahlı güçler var olan su kaynaklarının patronları olacaktı. Su avcıları sistematik olarak yok edileceklerdi.

Valery'nin gözlerinde şifreler ve grafikler şekil değiştirmeye, hapsedilmiş kadın ve erkeklere, öldürülmüş ya da susuzluktan ölmeye terk edilmiş çocuklara dönüşmeye başladı. Jinseiler mi bunlar? Evet. Leonie gibi, onun ağabeyi gibi, Tibald gibi birer jinsel hepsi.

Sfera, suyla bütün evrenin kaderini değiştirebilme gücüne sahip olacaktı.

Genç kız düşüncelerinden sıyrılıp Leonie'nin günlüğüne yoğunlaşmaya çalıştı. 30 Messidor tarihli nottan sonra uzun bir mektuptan başka bir şey yoktu.

Sevgili V.

Buraya, Kyoto'ya geldiğimden beri ilk kez korkuyorum, gerçekten çok korkuyorum. Bütün evraklarımı toplayarak hava topacına atlayıp buradan kaçmayı ve insanların yanına dönmeyi ne çok istedim, bilemezsin... Ama ben eğitilmiş biriyim ve biliyorum ki şu an bunu yapmak için hâlâ doğru zaman değil.

Neden mi? Nedeni sensin; senin yeteneğin ve gücün, topladığım bilgilerin değerini ikiye katlamak açısından son derece önemli. Gerçekten fark yaratabilirsin.

Şimdi işime dönüp hiçbir şeyin farkında değilmişim gibi çalışma-

ya devam edeceğim ve sonra yanına gelip sana benimle kaçmanı teklif edeceğim. Eğer her şey yolunda giderse, bu mektubu asla okumak zorunda kalmayacaksın ve birlikte, yepyeni ve büyük bir maceraya başlayacağız.

Ancak işlerin yolunda gitmeyeceğini de hesaba katmam gerekiyor, çok fazla olumsuz işaret var... Ve belki de benim fazla zamanım kalmadı.

Eğer bu satırları okuyorsan ve kızılçiçeği tek başına bulmuşsan, demektir ki bir şeyler yolunda gitmedi. Brimman sadece senin öğretmenin değil, aynı zamanda Sfera'nın SAM'ye yerleştirdiği bağlantılarından biri. Başka bir deyişle, o bir gizli ajan... Aynı benim gibi. Benim kim olduğumu anladığından ve yakalanmam için çoktan emir verdiğinden kesinlikle eminim. Ancak beni asla sağ ele geçiremeyecek. Ne demek istediğimi biliyorsun.

Valery okumayı bıraktı. Gözlerinden sıcım gibi akan yaşlara engel olamıyordu. Leonie'nin günlükte bahsettiği şey Intihar kap-sülüydü.

Bu yüzden çok korkuyorum.

Ancak şimdi güçlü olmam gereken bir an, kendimi toparlamalıyım. Her dakikam son derece değerli. Seni hiçbir şey için zorlayamam, bunu biliyorum. Vereceğin her kararı kendi özgür iradenle vermen gerekir. Bu kararın sana çok büyük bir risk yükleyeceğini de biliyorum; şüphelerini, seni Sfera'ya bağlayan sıkı bağı anlıyorum. Sana asla baskı yapamam, bu doğru olmaz. Ama ne olursa olsun sana güvenmek istiyorum dostum.

Seçimin ne olursa olsun, SAM'de kalmak bile istesen, eminim ki

senin doğru bildiğin bir şey vardır.

Ancak artık geriye dönüp bakmak istemezsen, bu sığınakta bıraktığım her şeyi topaca yükle, sonra günlüğümde yazdığım güvenlik planını izle. Bu, kaçışını fark etmemeleri için onları bir süre oyalayacaktır. Sonra her şeyi rota göstergesine bırak, ona güven. Seni doğruca benim arkadaşlarıma yanına götürecektir.

Güvene karşılık güven... Senden tek istediğim bu. Tüm kalbimle her zaman yanında olacağım. Elveda.

Son üç cümleyi defalarca, ekrandaki satırları okuyamaz hale gelinceye dek okudu. Leonie gelip onu bulmuş, yastığının altına bir not bırakmayı başarmıştı. Ve sonra Brimman ile karşılaşmıştı... Veya başka bir şey olmuştu. Ama artık bunun ne önemi vardı? Neyi değiştirebilirdi? Hıçkırarak ağlamaya başladı. Leonie artık yoktu. Tüm umutlarını ona bağlayan ilk ve tek arkadaşı yakalanmış ve öldürülmüştü. Valery şimdi yeniden yalnızdı. Yaşlı gözlerle mağaranın zeminine uzandı, o güne dek hiç tatmadığı bir acı tüm bedenini sarmıştı.

Artık başka çıkış noktası yoktu. Buradaki her şeyi yok edip başarılı seljın yaşantısına geri dönebilirdi. Ama Brimman, Leonie'yi sorguya çekmiş ve başarılı olmuşsa şimdi Valery'den şüpheleniyor olmalıydı. Bu, çok riskliydi. Demek ki son günlerde, hiç farkında olmadan sırtında koca bir işaret taşıyordu.

Yapabileceği tek şey kaçmaktı; Leonie gibi bir asi olmak ve Sfera'dan, onun planlarından ve tanıdığı herkesten uzaklaşmak... Ama nereye? Nasıl?

Hemen kafasında bir plan yapmaya karar verdi. Tibald'ı bulmalı ve durumu ona anlatmalıydı. Joel ile vedalaşmalıydı. Sonra

bunun bir delilik olduğunu fark etti; SAM'ye dönerek en düşük başarı şansını bile elinden kaçırmış olacaktı.

Üstelik bu hiçbir işe de yaramayacaktı; bütün bilgiler ve raporlar Leonie tarafından zaten toplanmıştı, yeniden işe koyulması için her türlü materyal elindeydi. Belki gelecekte bir gün, yeniden Tibald ile haberleşme imkanı olurdu, bu yüzden haberleşme aygıtını kaybetmemeye özen göstermeliydi.

Leonie'nin sözünü ettiği 12/12/ter no'lu şemayı incelemeye başladı; şema, SAM'nin güvenlik sistemini anlatıyordu, daha doğrusu Sfera'nın bütün adayı hava uçurmak için yerleştirdiği bombaların bulundukları noktaların bir planıydı bu. Bombalardan birinin şu an bulunduğu mağaraya isabet ediyor olmasına nedense hiç şaşırmadı; Leonie her şeyi düşünmüştü.

Arkadaşının kaybindan dolayı çektiği üzüntüyü kalbinin derinliklerinde bir yere saklaması gerekiyordu, en azından şimdilik. Ağlamak için harcayacağı zamanı hareket ederek değerlendirmeliydi. Ancak böylece Leonie'nin yaptığı büyük fedakarlık boşa gitmemiş olacaktı.

Yukarı doğru uzanan tüneli bulmakta çok güçlük çekmedi, ancak o kadar dar bir tüneldi ki Valery, omuzlarının ve bedeninin yer yer sırtılmasına engel olamadı. Dikey bir şekilde sürünürken çektiği acıyı da yenmeye çalışıyordu. Sonunda, Kyoto-17'deki yapıların çimento temellerine açılan metal bir kapağa vardı.

Kapağı yukarı doğru ittiğinde, basit bir elektrik panosuyla karşılaştı. Bu pano, Leonie'nin planına göre, SAM'nin altına yerleştirilmiş bombalardan birini kontrol ediyordu. Parladığı an Araştırma Merkezi'nin içinde genişçe bir alanın çökmesine neden ola-

çaktı. Valery çok fazla can yakmamayı diledi. Ne de olsa o saatte Merkez'in tüm sakinleri uykuda olacaktı.

Arkadaşı Leonle panoya, bombanın ateşleme zamanını ayarlamak için basıt bir saat bağlamıştı. Valery derin bir nefes aldı, saati ayarlayıp çalıştırdı. Bir saat yeterince uygun bir süreydi. Kendi kronometresini de aynı zamana ayarladı.

Valery mağaraya dönmek için tünele girip, bu kez aşağı doğru sürünmeye başladı. Ancak kısa bir süre sonra panikledi, kendisini sıkışmış hissetti. Oksijen kaybı nedeniyle sık sık nefes almaya başladı. Bütün adanın ağırlığını o an üzerinde hissediyordu. Ada onu ezıyor, acı veriyordu. Debelenmeye başladı. Sonunda nefes nefese mağaraya indi, yeniden özgürdü. Kronometreye baktı, havai fişek gösterisine yarım saat kalmıştı.

Mağarada ne var ne yoksa hava topacına yükledi; telsiz, evraklar, bilgisayar, rota göstergesi. Bir anlık kararsızlıktan sonra, jeneratörle lambayı orada bırakmaya karar verdi. Sonra aracın yakıt göstergesine baktı. Uzun bir yolculuğa yetecek kadar yakıtı yoktu ama yapacak bir şey de yoktu. Artık zamanı durdurmak mümkün değildi ve az sonra orası cehennem gibi sıcak olacaktı; yola çıkmaktan başka şans yoktu. Herhalde, bir şekilde gideceği yere varacaktı.

Valery, aklından kaçış planını bir kez daha hesapladı. Ne kadar başarılı olabilirdi? Birkaç yüzde bir, belki daha az. Ama mantığı, yapılabilecek en iyi planın bu olduğunu söylüyordu, hiç olmazsa, az da olsa bir ümit vardı ve bu ona yeterliydi.

Hava topacının pilot koltuğuna oturdu, kronometreye baktı, hâlâ on dakika vardı. Beklemeye koyuldu. Kronometrenin küçük ekranı patlamaya beş dakika kaldığını gösterdiğinde Tibald'a bir mesaj yazdı.

Kısa bir süre sonra karşılaşmak ümidiyle... Haberleşme aygıtını yanınızdan hiç ayırmayın. Hayatta kalmayı başarabilirsem eğer, bu frekansları sizinle tekrar bağlantı kurabilmek için kullanacağım.

Mesajın gittiğini görünce aygıtı kapadı. Artık hazırды. Patlamaya dört dakika kalmıştı.

Motorları çalıştırdı ve hava topacı havalandı. Yavaşça mağaradan çıkıp Skyland'ın gökyüzünde hareketsiz durdu. Yukarıda, sadece ayın gizemli ışığıyla aydınlanan gökyüzünün bir yerlerinde, Sfera'nın devriye gemileri gizliydi.

Ve Valery'nin kaçışı başlamak üzereydi.

Valery, adadan yüz metre kadar uzaklaştı, henüz devriye gemilerinin dikkatini çekmek istemiyordu. Zamanlamayı iyi ayarladığını ve hava topacındaki radarın düzgün çalıştığını umuyordu; o taş, cam ve çelikten oluşmuş ada daha şimdiden arkasında kalmıştı. Tibald ve Joel orada, aşağıdaydı. Hiroki ve Aito. Mirlam. Ve diğerleri...

Bigbang avcı gemileri çoktan hedeflerine kitlenmiş olmalıydılar. Her birinin görevi ve saldırı noktası mülaka planlıydı. Hiçbir şekilde tereddüt etmeyeceklerdi. Valery de öyle.

Mağarada bulduğu rota göstergesini açtı ve alet, ona kaçış yolunu göstererek, çalışmaya başladı: kuzeydoğunun doğusu... Mükemmel. Hâlâ birkaç saniye daha vardı.

Arkasındaki gökyüzü bir anda ateş rengi oldu. Sanki dünya bir boooooom sesiyle üzerine devrilmişti.

Valery motorları durdurdu ve boşlukta aşağı doğru yavaşça düşmeye başladı.

* * *

Mağara çökmüştü. Girişinden yoğun bir duman çıktı ve bütün ada sallandı. Patlama, ısıtma tesisinin altında olmuştur ve üst kısımda kütüphaneye alt bölüm vardı. Tesisin duvarlarından biri paramparça oldu ve dev ısıtma borularına çarparak onları da parçalara ayırdı. O an bir patlama daha oldu ve her yer, patlayan borulardan çıkan kaynar su buharının altında kaldı. Çok fazla basınç altında kalmış olan ısıtma ünitelerinden biri, büyük bir gürültüyle patladı ve kütüphane zemininin bir bölümü çökerken, tepedeki cam kubbe binlerce küçük parçaya ayrıldı.

SAM'nin içinde panik başlamıştı: Duvarlardaki gizli nişlerden, binayı onarmaya programlanmış robot Brigler fırlıyor, kütüphanede çalışan öğrenciler çılgınlık içinde asansörlere koşuyorlardı. Kimileri yere düşüp ezildi. Yerdeki derin çatlaklardan içeri sızan kızgın buhar, kütüphanenin sigorta panosuna girer girmez bir patlama daha oldu, odadaki bütün bilgisayarlar yerlere fırladı.

Merkez'de gizli olan alarmlar arka arkaya çalmaya başladılar, bir yandan da adanın çevresindeki hava gemilerine uyarı gönderiyorlardı. Saldırı altındaydılar.

Joel, Mırlam'ın yere düşüp dumanda kaybolduğunu gördü. Genç çocuk dişlerini sıkıp iki metrelik bir sıçrayışla dumanın içine atladı. Yaralandığını umursamadan enkazla dolu yerde yuvarlandı. Genç kızın cansız bedenini, bir başka ısıtma ünitesinin basınçla patlayıp her yeri kaynar buhara boğmasından birkaç dakika önce yakalayıp kucığına aldı.

Tüm bunlar olmadan önce Tibald odasında, yatağına uzanmış, gözlerini karanlık tavana dikmiş, düşünüyordu. Haberleşme aygıtı mesaj uyarısı verdiği anda patlama oldu. Tibald zorlukla

yatağından fırladı. Neler oluyordu?

Kalbi deli gibi atmaya başlamıştı, hemen haberleşme aygıtını alıp mesajı okudu. Sonra hemen aygıtı kapayıp başını iki yana salladı; çılgın kız, demek ki onun tavsiyesine uymuştu. Kaçıyordu. Elinde olmadan yüzünde bir gülümseme belirdi, ancak olayın acı sonucu kendisini toparlamasına neden oldu. Büyük olasılıkla çok fazla can kaybı vardı ve şu veya bu şekilde, bütün sorumluluk onun üstüne kalacaktı.

Hava topacı boşlukta hızla aşağı doğru düşüyordu. Radarın gösterdiğine göre Kyoto-17'den altı yüz metre kadar uzaklaşmıştı. Altı yüz... Yedi yüz... Artık Sfera'nın belirlemiş olduğu serbest hareket sınırının çok ötesindeydi. Bir Bigbang her an onu küle çevirebilirdi.

Pilot koltuğunun altında duran işaret fişeklerinden birini aldı, kenarındaki küçük pımı çekerek fişegi ateşledi. Camı açıp kolunu dışarı çıkardı. Fişekten çıkan yoğun, koyu bir kırmızı duman hava topacının etrafını sardı. Böylece onu fark eden savaş uçakları, motorlarda bir problem olduğunu düşünebilirlerdi. Ya da şu an onu fark etmeyecek kadar çok işleri olabilirdi.

Hava topacı birkaç kilometre daha aşağı doğru düşmeye devam etti. İrili ufaklı adalar topacın ön camından kayıp giderken Valery gözlerini radardan ayırmıyordu. Adalardan bir tanesine bile çarpsalar, gökyüzünün derinliklerinde yok olup gitmeleri an meselesi olurdu. Valery için yapacak çok fazla bir şey yoktu. Sadece şansına güvenebilirdi. Hava topacı aşağıya doğru düşmeye devam ediyordu.

Tam bunları düşünürken, boşlukta yüzen bir kaya parçası

topacın pervanesine çarpıp dengesini bozdu. Topaç baş aşağı dönmüştü. Radar, rotadan üç buçuk kilometre sapıklarını gösteriyordu. Sonra dört oldu.

Pervane titremeye başladı, kopan küçük demir parçaları havada kelebekler gibi uçuşuyorlardı. Radar beş kilometre sapma gösteriyordu. Hava topacı şiddetle sallanmaya başladı. Valery dilini ısır-mamak için dişlerinin titremesine engel olmaya çalışıyordu. Skyland'in sonuna doğru sürükleniyordu, gökyüzünün bitip yerini o, kimsenin bilmediği boşluğa bıraktığı noktaya doğru... Hiçbir hava gemisi o noktadan geri dönmeyi başaramamıştı, kısacası hiç kimse orada neler olduğunu bilmiyordu. Havadaki oksijen gittikçe azalıyordu ve Valery artık zorla nefes almaya başlamıştı.

Valery kontak anahtarını çevirdi, motor homurdanmaya başladı. Bir küçük demir parçası daha kopup havada uçmaya başlar-ken aracın arkasından da koyu bir duman çıktı. Valery bir kez daha denedi, motordan yine homurtular geldi.

Çalışsana lanet olasıca! Çalış!

Sarsıntılar o kadar güçlüydü ki Valery ara sıra kumanda kolu-nu elinden geçiriyordu. Motor inat ediyor, çalışmıyordu. Derken *klak!* Çalışmaya başladı. Valery hemen hız verdi ve sonunda per-vane dönmeye başladı. Genç kız motora olabildiğince gaz verdi ve araç çatırdayarak hızlanmaya başladı.

Valery yeniden rotayı bulmaya çalıştı. Yapabilirdi, neredeyse olmuştu. Tam gaz ve kumanda kolunu yukarı doğru itti.

Hava topacı yavaşça yükselmeye başladı.

Şafak sökmek üzereydi ve sakın bir gökyüzünde Valery körleme-sine uçuyordu. Çevresinde ırılı ufaklı sayısız ada yüzüyordu, kimileri o kadar küçüktü ki bunlara aracı indirmek mümkün değildi.

Bir an aklına eski çağdan kalma bir masal kitabı geldi. Yıllar önce okulun kütüphanesinde bulup okumuştı; küçük bir gezegende tek başına yaşamak zorunda kalan bir prensin öyküsüydü bu. Tek arkadaşı ise bir tek güldü. Kitap Valery'nin çok hoşuna gitmişti çünkü ona kendi dünyasını, boşlukta yüzen adacıklarıyla Skyland'i hatırlatıyordu.

Rota göstergesi, gökyüzünün yoğun katmanları arasında görünmeyen bir yolu işaret etmeye devam ediyordu. Alet, son derece ilkeldi; küçük yeşil ekranda üç kartezyen eksen görünüyordu: X,Y,Z ve bir de izlenmesi gereken yolu gösteren bir ok. Ne gidilecek yer ne de tahmini uzaklık gösterilmişti. Ayrıca yarım saatten beri hava topacının kontrol panelinde kırmızı bir ışık git-tikçe daha sık aralıklarla yanıp sönüyordu; bu, yakıt göstergesinin ibresiydi. Yakıt risk seviyesine gelmişti.

Valery'nin elleri, saatlerdir plastik kaplı kumanda kolunu tutmaktan ter içindeydi. Derken X eksenini üzerindeki ok kayboldu ve Y eksenini üzerindeki ortaya çıktı; bu, dikey hareket demekti.

Valery, içinde küçük bir ümit ışığı yandığını fark etti ve biraz canlanarak topacı yukarı doğru hareket ettirdi. Yorgun hava topacı yaşlı bir ihtiyar gibi, zorla yükselmeye başladı. Genç kız motorlara fazla yüklenmemek düşüncesiyle hızını biraz azalttı. Tüm dikkatini, üstlerinde adanın gölgesi belirinceye kadar, radarda topladı. Ada çok büyük değildi; amaçlarına anca yetecek kadar geniş bir kaya parçasıydı.

Rota göstergesi yanıp sönmeye başladı ve aynı anda dikey ok kayboldu. Demek ki hedef bu adaydı ve burası her neresiyse varmışlardı. Valery iniş için hazırlanmaya başladı.

İndiği ada ıssızdı ama hızlı bir araştırma sonunda Valery,

kayaya oyulmuş metal bir kapak keşfetti. Boyası, rüzgarın ve tozun etkisiyle yer yer kalkmış, kırmızı vernikli, sıradan bir dik-dörtgen kapaktı bu.

İçeride derin bir bölme vardı. Leonie, Sfera'ya karşı olan bir asi grubunun ajanıydı ve anlaşıldığına göre gözlerden uzak bu ada, onun herhangi bir kaçış halinde acil durum merkeziydi. Sığınmakta yeni bir rota göstergesi, bir su kondansatörü ve ondan çok daha büyük bir yakıt kondansatörü vardı. Ayrıca, Valery'nin Kyoto-17'de gördüğü hava gemilerine ait birkaç kullanım kılavuzundan başka bir alet kutusu ve bazı yedek parçalar da vardı.

Genç kız yakıt kondansatörünü inceledi; hava topacına kolay taşınabilmesi için tekerlekli bir servis arabasına bağlanmış ve metal gövdesine nasıl yakıt tkmalı yapılacağını anlatan bir açıklama yapıştırılmıştı. Kondansatörde iki bin litre sıkıştırılmış yakıt vardı. İki bin litre! Bunca yakıtle nereye gitmesi gerekiyordu ki?

Valery yeni rota göstergesini açtı ve alet hemen çalışmaya başladı. Altta bir yazı yanıp sönmeye başladı.

2 no'lu göstergeyi çalıştırmak için 1 no'lu göstergeyi yerleştirin.

Hava topacına geri dönüp onu buraya kadar getiren göstergeyi aldı ve aletin arkasındaki bağlantı pimini çıkarıp yeni göstergenin bağlantı girişine yerleştirdi. Renkli ekranda yeni bir mesaj belirdi.

1 no'lu gösterge tanımlandı. 2 no'lu gösterge aktif. Öngörülen hedef: Airea.

Valery daha önce bu ismi hiç duymamıştı. Göstergedeki bilgi-

leri hızla inceledi ve elindeki detaylı Skyland haritasıyla uzaklığı hesapladı. Rota 34° 36' Güney, 58° 25' Batı'ydı, yani on sekiz bin kilometre. Dünyanın öbür ucuna giden bir yolculuk. *Biraz uyuyup dinlenmek için ideal bir süre*, diye düşündü. Sonra işe koyulması gerekecekti; orada yapılacak çok iş olmalıydı, üstelik çok da yorucu olacaktı.

6 Termidor 2251, AIREA.

34° 36' Güney, 58° 25' Batı. Sıfır Noktasından 34 m.

Airea bir hayalet şehirdi. Dıştan, örneğin iniş yapmak isteyen bir hava gemisinden bakıldığı zaman, birbirlerinin üzerine yığılmış sımstiyah sık kayalardan oluşmuş, şekilsiz, uçsuz bucaksız bir adaya benziyordu. Ama içinde hummalı bir yaşam söz konusuydu. Ada sakinleri bitmek tükenmek bilmeyen bir hareketlilik içindeydiler ve varlıklarını belli edecek en ufak bir izi bile önlemek için, her şeyin, kullanılan suyun, atıkların ve hatta bacalardan çıkan dumanların bile geri dönüşümünü sağlamaya çalışıyorlardı.

Lorenzo, geminin kumanda kolunu sımsıkı tutmuş bir halde, rüzgarın altında sessizce yüzen, kara taşlı adayı inceliyordu. Yanındaki koltukta oturan Bimbo, telsizle konuşmaya devam ediyordu. Bir süre sonra telsizin mikrofonunu ağzından çekip Lorenzo'ya baktı. "Bize iniş izni verdiler. Böyle devam et, hızı biraz daha artır."

"Yavaşla demek istiyorsun sanırım."

"Hayır, *biraz daha hızlan* diyorum. Airea'nın etrafındaki trafiğin akıcı ve neredeyse görünmez olmasına özen gösteriyoruz. Dik-

katlı olmak zorundayız. Sfera içimizden birilerini her an fark edebilir. Her ne kadar onlarla savaşılabilecek durumda olsak da bilirsin bir laf vardır: 'En iyi savunma, düşman tarafından bilinmemektir.'

Lorenzo onu can kulağıyla dinleyemiyordu, bütün dikkatini geminin yönetimine vermişti, düşünceleri ise sık sık, hâlâ arka koltuktaki, üzerine yün bir battaniye örtülmüş babasına gidiyordu. José. Kim bilir burası ne kadar hoşuna giderdi; özgür insanların yaşadığı gizli bir ada... Urzak gibi tefecilerin, acımasız sejjinlerin olmadığı bir dünya.

"Tamam, şimdi biraz daha güç ver. Şu direğe doğru gitmeye devam et ve birazdan yavaşlamaya ve talimatlarıma göre yön değiştirmeye hazır ol."

Artık, keskin rüzgarın etkisiyle bıçak gibi keskinleşmiş kayalarla kaplı adaya çok yaklaşmışlardı. Bu hızla bir yere çarpmaları gemiyi paramparça edebilirdi. Ancak Lorenzo neredeyse şaşkınlıkla, bu düşüncenin onu fazla etkilemediğini fark etti.

"Güzel!" diye bağırdı Bimbo. "Şimdi hızı yüzde elli azalt, bin fite in ve sonra sancak tarafına doksan derece dön. Şimdi!"

Quasar sınıfı hava gemisi pike yaparak inmeye başladı. Bimbo'nun az önce işaret ettiği direk altlarında kayboldu. Lorenzo, gözlemlerinin önünde belliren dar ve derin bir geçide doğru gittiklerini anladı.

"Yönü sabit tut, yavaşça geçide in... Yavaşla! Yavaşla! Geldik."

Altlarında hafif bir uçak ilerliyordu. Pilot başını kaldırdı ve onları selamladı.

Geçidin yan tarafındaki duvarlar kayadan değil, metalden yapılmıştı; düzenli aralıklarla koyu renk kepenkler pencere gibi açılıp kapanıyordu.

Lorenzo, adanın kalbine açılmış bir yarayı andıran geçide doğru alçalırken, büyük kepenklerden biri açıldı. Açılan yerden gemi gayet rahatlıkla içeri girebilirdi.

“Tamam, artık kumandayı bana bırak,” dedi Bimbo, kulaklıkları başından çıkartıp.

Lorenzo kumanda kolunu bıraktı ve arkasına yaslandı. Kara Orman’dan kaçtuklarından beri, Bimbo ona bir dakika rahat vermemişti. Neredeyse geminin her düğmesini, her komutunu ona göstermiş, öğrenmesi için adeta zorlamıştı. Hatta kalktuklarından beri Lorenzo hemen hemen gemiyi tek başına kullanmıştı. Belki de bu şekilde, onun düşüncelere dalıp gitmesini engellemeye çalışmıştı.

“Vardığımızı göre, şimdi ne olacak?” diye sordu Bimbo.

Ama cevap alamadı.

Ayağına bir işçi pantolonu, üzerine de sentetik bir kazak giymiş, zayıf ve uzun boylu bir adam yüzünde bir gülümsemeyle onlara doğru geldi.

“Bimbo! Uzun zaman oldu!”

Bimbo geminin merdivenlerini indi ve adama sıkıca sarıldı. “Daniel! Nasılsın?”

“İyiyim, yaşlı korsan... Görüyorum ki yalnız değilsin.”

Adam gözlerini Lorenzo’ya dikti ve onu baştan aşağı süzdü, sonra elini uzattı. “Selam delikanlı! Bizim huzurlu işçiler topluluğumuza hoş geldin-”

“Kes sesini!” dedi Bimbo, Daniel’in lafını yarıda keserek, “o benimle, dostum. Ona ben kefilim.”

Ve bunu söyledikten sonra kolunu dirseğine dek sıvayıp uzat-

tı. Birkaç saniye içinde bileğinin üst tarafındaki derisi koyulaşmaya başladı ve ortaya, çapraz bir çizgiyle ortadan ikiye ayrılmış bir daire resmi çıktı.

Daniel dövmeye baktı ve başını salladı. “Güzel, ancak onun *sansı* yok.”

“Sana söyledim, ona ben kefilim. Kendisi dostumuz.”

Sonra Daniel ile Bimbo birbirleriyle şakalaşmaya başladılar. Gemiden uzaklaşırken Bimbo, Lorenzo’yu da kolundan tutup birlikte yürümeye çalıştı. Ancak genç adam yerinden kımıldamadan fısıldadı: “Babam içeride. Onunla kalmalıym.”

Bimbo durdu ve bir elini Lorenzo’nun başına koyarak saçlarını okşadı. “Merak etme evlat. Ona hak ettiği gibi bir cenaze töreni hazırlayacağız. Şimdi benimle gel.”

Bimbo ile beraber penceresi olmayan, tabanı kabaca çimento-lanmış ve tavanda sıra halinde aydınlatmalar olan boş koridorlardan geçtiler. Sonunda, içinde sadece iki sandalye ve bir yatak bulunan küçük bir odaya geldiler.

“Burası, biz seninle ilgili sorunu halledene dek, dinlenebileceğin bir yer,” dedi Bimbo.

“Benimle ilgili sorun mu?”

“Yani buraya gelişin... Altea’da yüz bine yakın insan yaşıyor ve hepsi de istedikleri zaman adaya gelip gitme hakkına sahip. Senin de tahmin edebileceğin gibi, bu durumda şehrin gizli kalması her zaman risk altında oluyor. İşte bu yüzden burada yaşayan herkes, *sans* dövmesini yaptırmayı ve her giriş çıkışta bunu yetkililere göstermeyi kabul etmek zorunda. Sadece bu şekilde içeri bir halin veya bir casus girmediğinden emin olabiliriz. Dışarıdan tanımadığımız herhangi biri geldiği zaman, onu bunun gibi odalarda misa-

fir ederiz... Açıkçası, Airea herkesin serbest transit yapabildiği bir liman. Ancak beklenmedik misafirleri aldatmak konusunda tam donanımlıyız, en meraklı olanları bile... Sözüme inanabilirsin.”

Lorenzo gülümsedi. “Eğer dediğin gibi olsa, bana bu hikayeyi anlatman gerekmezdi. Benim henüz bir *şansım* yok.”

Bimbo da gülümsedi ve Lorenzo’nun omzuna dostça bir yumruk attı. “Eh, yaşadığımız onca şeyden sonra senden şüphelenmem söz konusu bile olamaz... En kısa zamanda senin de *şansın* olacak. Eğer her konuda anlaştıysak, bunun çaresine sonra bakarız. Önce babanın işini halledelim. Sonra sana bir iş buluruz ve ne yapacağımıza karar veririz. Sen şimdilik dinlen, ben de yapmam gereken işlerle ilgileneyim.”

Lorenzo, üstünü çıkarmadan yatağa uzandı ve Bimbo’nun odadan çıkıp kapıyı yavaşça kapamasını izledi. Son günlerin yorgunluğu aniden omuzlarına çökmüştü sanki. Birkaç saniye sonra uykuya daldı.

Uykusunda bir sürü karışık rüya gördü. Hâlâ Sfera kampındaydı ve komutan Konrad, José’yi tutuklamış, işkence yapıyordu. Seijin, Gücünü kullanarak babasını havaya kaldırırken kırılan kemiklerinin sesi Lorenzo’nun beyninde çınlıyordu. Sonra babasının üstüne düşen bedenini görüyor ve sanki o anları gerçekten yaşıyormuş gibi onun bedeninden akan kanın sıcaklığını hissediyor, silahın ateşlendiği andaki sesi kulaklarını sağır ediyordu.

Uyandığında sanki yatalı birkaç dakika olmuştu ama kolunda ki saat altı saattir uyuduğunu gösteriyordu. Yüreği göğsünün içinde hızla çarpıyordu: José artık yoktu.

Babasını düşünmek canını yakıyordu. Geçmişe, tekrar o konteynere geri dönmek, babasının üstüne atlatmasına ve kendini

feda etmesine engel olmak için neler vermezdi.

Bunu neden yaptın? Neden beni yapayalnız bıraktın?

Acısı bir yumruk gibi boğazına oturdu ama Lorenzo ağlamadı; babasına göre doğru bir şey değildi bu. Ona sık sık, *Bir su avcısı'nın gözyaşları olmaz* derdi. *Çünkü bir su avcısı onun için bu kadar değerli bir sıvıyı boşa ziyan etmez.*

Lorenzo içindeki bu acı dalgasının geçmesini bekledi. Yatağın içinde oturarak derin derin nefes almaya çalıştı. Eski hayatı, babasıyla birlikte, sonsuza dek yok olmuştu.

Cenaze töreninin ertesi gün, öğleden sonra yapılması kararlaştırılmıştı. Bimbo ilk kez o zaman onu alıp esas şehre götürdü. Lorenzo, Bimbo'nun peşi sıra, labirent gibi bir sürü koridordan geçip sonunda geniş bir asansörün önüne geldi.

"Bu taraftan." Bimbo, asansörün parlak metal kapısını açmak için dijital ekrana bir sürü kod girdi.

Genç adamın kolu, hâlâ bir gece önce arkadaşının odasına gelip yaptığı görünmez dövmenin acısıyla yanıyordu. Lorenzo, büyük bir tören beklerken Bimbo, elinde parlak uçlu bir çeşit kalemle, tek başına odasına gelmişti. Koluna bir daire ve mavimsi ışıklı bir çizgi yapmıştı. Tüm işlem birkaç saniye sürmüştü ama acısı hâlâ devam ediyordu. Sonraki yarım saatte de Bimbo ona dövmeyi kendi isteğiyle nasıl ortaya çıkaracağını öğretmişti.

Metal kapın güçlü bir vınlama sesiyle, adanın derinliklerine doğru ilerlerken Bimbo "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Dövmeyi... Hâlâ biraz canım yanıyor."

Aslında genç adam José'yi düşünüyordu. Birçok kez, bir gün onu sonsuza dek kaybedeceğini düşündüğü olmuştu ama gerçek-

ten bunun ne anlama geldiğini şimdi anlıyordu. Lorenzo'nun annesi henüz o tek başına giyinemeyecek kadar küçükken ölmüştü ve o andan beri José hep yanında olmuştu. Ona bir baba, bir öğretmen ve her şeyden önce bir arkadaş olmuştu.

Asansörün kapıları geniş bir mağaraya açılıyordu. Duvarları koyu renkli mağaranın yaklaşık yirmi metre yüksekliğindeki tonoz tavanını florasan lambaları aydınlatıyordu. Zemine koyu renk porfir taşları döşenmişti. Mağara o kadar derindi ki Lorenzo sonunu göremiyordu. Duvarlarda düzenli aralıklarla geniş delikler açılıyor ve bu deliklerden yüzlerce insan girip çıkıyordu. Airea'ya gelen tüccarlar her tarafa tezgahlarını sermiş, mallarını satmaya çalışıyordu.

Daniel, sert bir yüz ifadesiyle onları asansörün kapısında bekliyordu. Lorenzo ve Bimbo sırayla *şanslarını* gösterdiler. Adam gülümsedi ve kaba bir şekilde Lorenzo'yu kucakladı.

"Direnişe hoş geldin evlat. Burası Büyük Galerî, Airea'nın çarpan yüreği... Dükkanların ve şehrin endüstrisinin büyük bir kısmı burada bulunur. Ha! Ayrıca şehrin tek barı Taverna da burada. Ama turistik bir gezi için daha çok zamanın olacak."

Bu sözlerden sonra Daniel'ın ifadesi tekrar sertleşti. "Bizi bekliyorlar."

Üçü birlikte Büyük Galerî boyunca yürümeye başladılar. Lorenzo şaşkınlıkla etrafa bakınmaktan, satılan mallara göz atmaktan kendini alıkoyamıyordu; plazma tüfekler, av tüfekleri, karbon arkları, el bombaları, rengarenk kumaşların, un torbalarının ve diğer yiyeceklerin yanma özenle dizilmişlerdi. Garip giysili tüccarlar, bu tuhaf pazarın müşterileriyle hararetili bir şekilde tartışıyorlardı.

İçlerinden bazıları üçlüyü fark edip sessizce onlara katıldı, en

sonunda küçük bir grup oldular. Daniel sağa dönüp, yontulmamış kayaların arasına açılmış geniş bir koridora daldı ve hep birlikte başka bir asansörün önüne gelene dek yürüdüler. Asansöre binerken Lorenzo'ya, "Veda salonu adanın en dip kısmında..." diye açıklama yaptı.

Sonunda, yarım daire biçiminde çok geniş bir merdivenin önüne geldiler. Bir dizi siyah kayadan yapılmış geniş basamaklar aşağı doğru iniyor ve bir amfi meydana getiriyorlardı.

Basamakların bittiği yerde, üzerinde beyaz çarşafa sarılmış bir cesedin yattığı taş bir masa vardı. Ve dip tarafta, birtakım makineler dikkati çekiyordu, bu makinelere bağlı bir sürü boru ve büyük metal aparatlar arkadaki duvarı tavana kadar kaplıyordu.

Salon insan kaynıyordu ve Lorenzo ile Bimbo'nun içeri girme- siyle birlikte hepsi birden ayaklarını yere vurmaya başladı. Çıkan ses yavaş yavaş artarak kulakları sağır edici bir hal aldı.

Bimbo, Lorenzo'nun kulağına eğilerek "Şehir, Sfera'nun kurbanlarına veda etmek için her zaman kenetlenir," diye fısıldadı. "Ve bu aynı zamanda herkesin seni kucaklaması anlamına da gelir. José asla unutulmayacak."

Genç adam başını salladı ve Bimbo sözlerine devam etti. "İleride gördüğün makine bir geri dönüşüm kazanı. José'yi oradan uğurlayacağız. Bedenî böylece şehrin bir parçası olacak, hepimiz için su, hava ve enerji olarak geri dönecek. Kendisini feda ederek diğer insanlara yaşama şansı verdiği için ona teşekkür etmek istiyoruz."

Geri dönüşüm!

Babasının payına düşen son böyle olacaktı demek. Genç adam gülümsemesine engel olamadı; bu dünyada hiçbir şey ziyan edilmiyordu. Bu, mutlaka José'nin de çok hoşuna giderdi.

İnsanlar ayaklarıyla tempo tutmayı bırakıp José'nin yanına giden Lorenzo ile Bimbo'yu izlemeye başladılar.

"José'nin tek akrabası sensin, öyleyse bizim adetlerimize göre, José'yi uğurlamak da sana düşer." Bir elini genç adamın omzuna koyup dostça sıktı. "Ve istersen... Ağlayabilirsin."

Lorenzo başını iki yana salladı. "Bir su avcısı gözyaşlarını zıyan etmez."

Sözler acıyla boğazında düğümlendi. Bir süre başı önüne eğik, hareketsiz durdu. Sonra Bimbo, bant şeklindeki küçük mikrofonu Lorenzo'nun boğazının altına yapıştırdı. Lorenzo, José'nin çarşafa sarılı bedenine birkaç saniye daha baktı ve sonra onu uğurlamak için gelen kalabalığa döndü.

"Babam cesur bir biçimde yaşadı ve cesur bir biçimde öldü... Beni kurtarmak için..." Sözlerine devam edemedi, tıkanıp ve kalabalık ayaklarını tekrar yere vurmaya başladı. Ve Lorenzo oradaki herkesin kendisini anladığını hissetti. Bu savaşa onlar da kurban vermiş, acı çekmişlerdi ve bir şekilde en yakınlarını kaybetmişlerdi. Üstelik bu savaş henüz başlamamıştı bile.

Farkında olmadan, dövmesi bir an için ortaya çıkıp sonra tekrar kayboldu.

ÜÇ

11 Termidor 2251, AIREA.

34° 36' Güney, 58° 25' Batı. Sıfır Noktasından 34 m.

Airea'da değişmez bir kural vardı; herkes çalışmak zorundaydı. Şehri Sfera'dan saklamak ve ayakta tutmak için yapılması gereken pek çok iş vardı. Ve hiç kimse bu kuraldan muaf olmadığı için Lorenzo'ya da uygun bir iş bulunmuştu; şimdilik Bimbo'nun yardımcılığını yapıyordu.

"Her zaman böyle olmayacak," diye açıklıyordu Bimbo ona. "Herkes olanları biliyor; sen çok büyük bir cesaret örneği gösterdin ve birlikte çok önemli bir görevi başarıyla bitirdik. Yakında sana yeni sorumluluklar verilecek."

Bu arada elinden her iş gelen Bimbo, aynı Sfera kampında sergilediği gibi, şehirdeki her işe yetişiyordu. Sabahları çok erken uyanıyor ve haberleşme merkezindeki radyo yayınlarını yönetiyordu. Saat on bir sularında mutfağa geçiyordu. Oradaki işi bitir bitmez pistteki hangara gidip eski gemileri tamir ediyor ve gidip gelen kargo uçaklarına yakıt ikmali yapıyordu. Sonra yeniden mutfağa dönüyordu. Ancak belindeki telsiz her on santyede bir karga gibi

sesiyle sinyal verip bir yerlerde ona ihtiyaç olduğunu haber veriyordu; ya bulaşıkhanedeki lavaboların biri tıkanmış oluyordu ya da Piazzolla bölgesinde, inşaatına yeni başlanmış yeraltı binalarından birinde bir şey eksik oluyordu ve gün böylece sürüp gidiyordu.

Lorenzo'nun en sevdiği iş kesinlikle haberleşme odasındaki işiydi. Yetki, tartışmasız bir şekilde, dokuz, on yaşlarında gibi görünen, çekik gözlü, yüzünde her zaman geniş bir gülümseme olan bir oğlanın, yani Cheng Yee'nindi. Başlangıçta Bimbo'nun ve diğer yaşlı teknisyenlerin ona danışması Lorenzo'ya çok garip gelmişti ama kısa zamanda düşüncesi değişti. Bu çocuk gerçek bir dehaydı, üstelik son derece şirin bir deha.

O sabah Lorenzo gemilerin giriş çıkışlarını kontrol ediyordu. Haberleşme odası, Airea'nın gelen ve giden hava trafiğini yöneten radar ekranları ve telsiz cihazlarıyla dolu bir odaydı.

"A üssünden Orion gemisine! İniş izni verildi, iki no'lu pist, sektör Z-F."

"Burası Orion! Anlaşıldı; Z-F, iki."

Lorenzo kulaklıkları çıkarıp Cheng'e döndü. "Bugün ne oluyor böyle? Bu saatte bu kadar yoğun bir trafiği ilk kez görüyorum."

"Herkes Cortés'in gelişinin telaşını yaşıyor. Gemisi Saint Nazaire bugün öğleden sonra alana inecek."

"Cortés kim? İsyancıların lideri mi?"

"Saint Nazaire gemisinin kumandanı ve direnişçilerin en önemli kalesi Puerto Angel şehrinin valisi. Ancak bizde 'liderlik' diye bir şey yoktur, ne dediğimi anlıyorsun umarım."

"Bu, Puerto Angel çok büyük bir yer mi?"

"Aksine, Airea'dan daha küçük bir yer. Ama orada bizim en

iyi bilim adamlarımız ve önemli yetkililerimiz yaşıyor.”

Lorenzo, Cheng ile şakalaşmak istedi. “Öyleyse senin burada ne işin var? Orada olman gerekmiyor mu?”

Delikanlı gülümsedi. “Aslında doğru. Buraya sadece birkaç ay için geldim. Tatildeyim, diyelim.”

“Cortés nasıl biri?”

Cheng çenesini kaşıdı. “Hmm... Öncelikle çok ciddi biridir, hiç şaka yapmaz... Ve çok soğuktur, aynı buz gibi. Elbette sorumlulukları çok fazla olduğu için böyle davranıyor. Ne de olsa direnişin lideri o.”

“Az önce *liderlik diye bir şey yok* diyen sen değil miydin?”

İkisi birden gülmeye başladılar.

Sonra radardaki garip bir işaret Lorenzo’nun dikkatini çekti. “Şuraya bak Cheng. Yaklaşan bir hava gemisi. İnış izni için herhangi bir sinyal göndermedi ve hızı çok fazla. Ancak çok küçük bir gemi, sanki bir hava-skuteri gibi.”

“Hava-skuterleri adadan asla bu kadar uzaklaşmazlar. İzin ver bir bakayım. Sen de bu arada gizlilik alarmı ver.”

Lorenzo yerini Cheng’e bırakıp kontrol panelinin altındaki kırmızı düğmeye bastı. Hava limanındaki herkes böylece uyarılmış oluyordu; kendilerini ele verecek herhangi bir faktörü ortadan kaldırmaları ve transit geçiş yapacakları bir adada bekleyen bir grup rolünü oynamaları için hazır olmaları gerekliydi. Kimliği belirlenmeyen bir pilot veya Sfera’dan gelen herhangi birine karşı her zaman geçerli olan bir sistemdi bu.

Lorenzo, kimliği bilinmeyen geminin frekansına bağlanarak çağrı yaptı: “A üssünden yaklaşmakta olan araca! Lütfen kendinizi tanıtır.”

Karşıdan sadece telsizin hışırtısı duyuluyordu.

“Zor durumda,” diye mırıldandı Cheng. “Pilotun kontrolü kaybetmiş olmasından korkuyorum. Bakalım ben buradan kontrolü ele alabilecek miyim? Yoksa doğruca kayalara çarpacak.”

Birkaç dakika sonra Cheng elini alnına vurdu ve sevinçle bağırdı: “Bizimkilerden biri bu! Aracın bilgisayarına bağlandım; benim ayarladığım rota göstergesini kullanıyor. Bizim ajanlarımızdan biri yuvaya dönüyor!”

Neşeyle işine döndü ve birkaç kontrolden sonra yine o güleç yüzüyle ekledi. “Leonie geliyor! Görevi Kyoto-17’deydi. Deli kız, geri dönmeyi başarmış. Günlerdir ondan haber alamıyorduk, ona bir şeyler olduğunu... Neyse, ne düşündüğümüzün artık önemi yok, döndü işte.”

“Öyleyse alarmı iptal ediyorum.”

“Henüz etme,” dedi Cheng başını sallayarak. “Telsize cevap vermedi, riske gırmemek en iyisi. Ben aracını HZ 1 pistine indireceğim, sen de gidip onu karşıla. Diğer gemilerin meydanı boş bırakmalarını söylüyorum; aracı buradan yöneterek indirmeye çalışmak şaka değil, zor iş. Ha istersen sen de Bimbo’ya haber ver, yardıma gelsin.”

Lorenzo odadan çıkmadan önce, Cheng ona göz attı. “Bana teşekkür borçlusun! Leonie çok güzeldir.”

Küçük gemi, pistin metal giriş kapısının önüne başarılı bir iniş yaptı. Lorenzo elindeki telsizle Cheng’i şaka yollu tebrik etti. Sonra Bimbo ile beraber aceleyle kapıyı açmaya çalıştılar.

“Bu nasıl bir gemi böyle?”

“Bir hava topacı. Ve kilometrelerce yol katetmişe benziyor.

Baksana pervane ne kadar kötü durumda, motor da öyle... Kilo-metrelerce önce parçalanmamasına hayret ediyorum.”

Pilot koltuğunda hareketsiz oturan genç kız Lorenzo’nun yaş-larında olmalıydı. Narın vücudunu saran üniformasının üzerine giydiği tişörtün kapüşonu yüzünün yarısını gizliyordu.

Bimbo, hava topacının kapısıyla karoseri arasına bir levye soktu, iyice iterek araya yerleşmesini sağladı. Sonra hızla kendine doğru çekti. Aracın kapısı kırılıp gürültüyle yere düştü. Lorenzo, aracı çepeçevre çeviren geniş pervanenin üzerine atlayıp kabine girdi ve iki parmağını kızın boğazının yanına değdirdi.

“Yaşiyor, kalbi hâlâ atıyor.”

“Haydi öyleyse, onu hemen bir doktora göstermeliyiz.”

Bimbo ile beraber kızı koltuk altlarından tutup dışarı çektiler. O sırada kızın yüzünü gizleyen kapüşon geriye düştü.

Kız gerçekten çok güzeldi ancak bekledikleri arkadaşları Leonie değildi. Zarif yüz hatları kusursuzdu. İnce bir burun ve yarı açık, dolgun dudaklar. Mükemmel bir yuvarlaklığa sahip başının saçları ise kazınmıştı; bu kız bir seljindi.

“Kesinlikle Leonie değil,” diye mınıldandı Bimbo.

“Bence de... Peki, şimdi ne olacak?”

“Gizlilik alarmı sürecektir. Kızı da misafir odalarımızdan birine götüreceğiz. Ve dua et ki şehrimiz yeraltında; bu küçükhanım uyandığında güneşten uzak olması herkes için en hayırlısı.”

Lorenzo telsizi eline aldı. “Cheng, bir sorununuz var. Gelen kız Leonie değil, bir seljin.”

“Saint Nazaire ile şimdi bağlantı kurduk, gelmek üzereler. Cortés’in yeni misafirle yakından ilgileneneğine eminim.”

* * *

Valery, penceresi olmayan bir odada uyandı. Bir kamp yatağına yatırılmıştı ve üzerinde tek kullanımlık kağıt kumaştan yapılmış bir pijama vardı. Odadaki iki kişi ona bakıyordu; iri yarı bir adam ve siyah gözlerinde garip bir gölge olan, koyu saçlı bir delikanlı.

“Ben... Ben neredeyim?”

Ne zaman kendinden geçmişti? Önünde bomboş uzanan geniş gökyüzünü hatırlıyordu, ne bir ada ne de herhangi başka bir şey olmaksızın uzanıp giden masmavi bir gökyüzü. Bir süre önce suyu bitmişti ve susuzluktan ölüyordu. Son gücüyle kalan yakıtı da depoya boşaltmıştı. Sonra aracın yükünü azaltmak için, dışarıdaki yakıt kondansatörünü boşluğa bırakmıştı. En son olarak pilot koltuğuna geri dönüp oturmuş ve...

Sonra neler olmuştu? Bayılmadan önce otomatik pilotu devreye sokmayı başarmış olmalıydı.

İri yarı adam, kibar bir dille sorusuna cevap verdi: “Lasplatas adasında bulunuyorsunuz küçük hanım. Janelra’ya giden gemilerin ikmallerini sağlayan, transit geçişler için yapılandırılmış bir ada. Ve bizler de burada çalışan birkaç teknisyeniz. Ziyaretiniz bizi onurlandırdı.”

Valery gözlerini kırptırdı, kafası hâlâ karışık. “Artık hava topacında değil miyim?”

“Adamlarımızdan biri zor durumda olduğunuzu fark etmiş ve aracınızın bilgisayarıyla bağlantı kurabilmeyi başarmış. Sizi adaya o indirdi. Baygındınız. Ancak önemli bir şeyiniz yok, sadece aşırı yorgunluk.”

Valery doğrulup yatağın kenarına oturdu, çıplak ayakları buz gibi soğuk çimento zemine değdi. Lasplatas mı? Öyleyse hedefine varamamıştı, hava topacı onu Aire’a kadar getirememişti. Muh-

temelen baygınken hava topacı rotadan çıkmıştı veya bu adadaki adamlar gerçekten ona yardım etmek amacıyla aracı indirmişlerdi.

Ayağa kalktı, dizleri hâlâ titriyordu. "Rota göstergemi bulmam lazım," dedi.

"Üzgünüm küçük hanım ama aracınızda hiçbir navigasyon aletine rastlamadık," dedi iri yarı adam omuzlarını silkerek.

"Ama nasıl olur?"

Valery kızmaya başladığının farkındaydı. Kendini kaybetmeden önce en son hatırladığı şey, kontrol panelindeki göstergenin yanıp sönen sinyalleriydi.

"O göstergeye ihtiyacım var, benim için çok önemli! Onu bulmam lazım..."

Birden sustu, aklına garip bir şey gelmişti; belki gerçekten Airea'ya varmıştı ve bu adamlar da asilerdi. Ama gerçek kimliklerini açıklamadan önce belki de Valery'nin bir Sfera ajanı olmadığından emin olmak istiyorlardı. Acaba ilk adımı kendisinin atıp bir kaçak olduğunu söylemesi mi gerekiyordu? Risk çok büyüktü.

"Neyse, önemi yok," diye mırıldandı. "Yalnız kalmak istiyorum. Çok yorgunum, biraz daha uyusam iyi olacak."

Adamlar odadan çıktıktan sonra hemen yere bağdaş kurup oturdu ve okulda öğrettikleri gibi meditasyon yapmaya başladı. Uyandığında onu güzel bir şekilde karşılayan adamlardan birinin, büyük ihtimalle de genç olanın, kapının dışında, ayakta beklediğini açıkça algılayabiliyordu. Kimıldamadan bekledi. Aklının gözleriyle genç adamın koridorda bir aşağı bir yukarı yürüdüğünü görebiliyordu. Sonra durdu, yere oturdu ve orada öylece sessiz bekledi. Beden saati aradan dört saat geçtiğini söylüyordu. Meditasyon sırasında uyumuş muydu yoksa?

Valery kendini topladı ve ses çıkarmadan ayağa kalktı. Çıplak ayaklarla odanın kapısına geldi ve yine sessizce kapıyı açtı.

Kapının tam karşısında, hâlâ yerde sessizce oturan genç adamın simsiyah gözleriyle karşılaştı. O gözlerde bir damla bile uykusuzluk yoktu.

“Selam!”

Bir yandan da hızlı bir şekilde bulundukları yere göz attı. Dar ve kötü aydınlatılmış bir koridorda bulunuyorlardı. Koridorun sonunda kalın çelikten yapılmış, ses geçirmez bir kapı vardı. Genç adam yalnızdı ve Valery bir an için ona saldırmayı düşündü. Öğrendiği dövüş tekniklerinden uygulayacağı küçük bir hareket onu uzun bir süre hareketsiz hale getirebilirdi. Ancak oraya barış için gelmişti. Eğer doğru yere geldiyse ilk anda düşman edinmesi çok akıllıca olmazdı. İlk önce nerede olduğunu anlamalıydı, ne yapacağına sonra karar verirdi.

Genç adam ayağa kalktı. “Bir şey mi istiyorsun?” diye sordu. Ama bakışları aksine, *Bir numaralar çevirdiğinin farkındayım*, der gibiydi.

Valery gülümseyerek cevap vermeye çalıştı. “Adın ne?”

“Lorenzo.”

“Çok güzel. Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum Lorenzo. Benim adım da Valery. Güzel adınız Lasplatas’ı biraz tanımak isterdim. Bana arkadaşlık eder misin?”

Hazırlıksız yakalanan delikanlının çekindiğini fark edince, seijin otoritesini kullanmaya karar verdi.

“Beni durdurma yetkin olduğunu sanmıyorum. Ama istersen benimle gelebilirsin.”

“Ne arıyorsun?”

"Alandaki radarların birini görsem yeter."

Lorenzo cevap vermedi. Valery sanki beyninden geçenleri okuyordu. Bir süre ikisi de ses çıkarmadan birbirlerine baktılar. Sanki çok zor bir kumar oynuyorlardı; her ikisi de kendi elini belli etmeden karşısındakinin elini tahmin etmeye çalışıyordu.

"Tamam, gidelim," dedi sonunda Lorenzo.

Birkaç koridoru geçip sonunda küçük bir kontrol odasına girdiler. Odanın bir duvarı boydan boya camdı ve aşağıdaki pist olduğu gibi görünüyordu. Camın hemen önünde geniş bir kumanda paneli ve bir koltuk vardı. Valery cama yaklaşıp aşağı doğru baktı; hava topacının yanında duran iki adam da başlarını kaldırıp ona baktılar. Lorenzo, bakışlarında buz gibi soğuk bir ifadeyle ona bakıyordu. *Çok akıllı*, diye düşündü Valery. Onu camlı bir odaya getirmek çok akıllıcaydı, böylece diğer jinseller de Valery'nin nerede olduğunu görmüşlerdi.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu genç adam. Valery cevap vermedi. Adanın koordinatlarını öğrenmek için ana radara bir göz atması yetmişti: 34° 36' Güney, 58° 25' Batı. Lasplatas bir palavraydı! Burası Airea'ydı.

"Dinle!" dedi aniden Lorenzo'ya dönerek. "Sana güvenebilir miyim?"

"Şey... Ben..."

"Buraya uzun bir yolculuktan sonra Kyoto-17'den geldim. Leonie'yi tanıyordum ve korkarım ki... Korkarım ki o başaramadı."

Genç adamın yüzündeki gölge daha da koyulaştı. "Üzgünüm... Ne yazık ki şu sıralarda çok insan ölüyor."

"Buraya onun yerini almak için geldim. Hava topacındaki rota göstergesi Airea denen bir yere gelmem gerektiğini söylüyordu."

"Alrea mı? Daha önce bu ismi duyduğumu sanmıyorum."

"Koordinatlara baktım, hepsi doğru: Alrea burası olmalı. Eğer öyleyse siz de aradığım insanlarsınız."

İçten bir şekilde Lorenzo'ya gülümsedi. İçinde kederle karışık bir rahatlama hissi uyanmıştı. Direnişin kalbindeydi. Ve şu an, hayatında o ana kadar bildiği her şeye ve Sfera'ya tam anlamıyla ihanet ediyordu. Lorenzo'dan bakışlarını kaçırarak "Ben... Ben gidip... Leonie'yi tanıyan birilerini bulsam iyi olacak," dedi. "Sanırım onlar bana daha çok yardımcı olabilirler."

"Kim bunlar? Sfera'nın adamları mı?"

Lorenzo saçma sapan sorular soruyordu ancak kıza şüpheyle bakan bakışlarından zeka fışkırıyordu. Valery kafasını salladı. "Çoktan fark ettiğini sanıyorum; ben bir sejjinim ama Sfera için çalışmıyorum."

Valery öne doğru eğildi ve tüm gücüyle Lorenzo'nun elini tutup sıkı.

"Beni, olanları bilen ve bana yardımcı olabilecek birilerine götürmelisin. Bir hikayem ve direnişe yardımcı olabilecek bilgilerim var. Leonie'nin arkadaşlarını bulmalıyım. Bu, çok önemli."

Cortés uzun boylu, ırı yapılı bir adamdı. Simsiyah gözlerinin aksine, beline kadar inen tek bir ince örgünün dışında, kısacık kesilmiş saçları kızıldı. Askeri bir ceketin altına, dizlerinin üstüne dek gelen bir İskoç eteği giymişti.

Lorenzo, liderlerinin bu gizemli sejjin ile görüşmek istemeyeceğinden emindi, oysa Cortés onu hemen görmek istemişti. Komutan, Cheng, Daniel ve Bimbo ile birlikte onları küçük bir toplantı salonunda bekliyordu. Lorenzo, Valery ile birlikte salona girdiği

zaman bakışları hemen tavana gitti. Kendi eliyle tavana yerleştirdiği birkaç güvenlik kamerası kayıt yapmaya başlamıştı bile.

Seijin zararsız görünüyordu ancak önlem amacıyla, Lorenzo ceketinin altında bir plazma silahı taşıyordu.

Cortés, yüzünde soğuk bir gülümsemeyle ayağa kalktı; kendini Lasplatas'ın yöneticisi olarak tanıttı ve başıyla Valery'yi selamladı. Genç kız da aynı soğuk edayla ona cevap verdi.

Lorenzo havadaki gerginliğin farkındaydı. Eli silahın kabzasına gitti.

"Nereden geliyorsun seijin?"

"Eğer doğru kişilerle konuşmuyorsam... Söylediklerim... Söyleyecek bir şeyim olmayabilir."

Cortés gülümsedi. "Bizim kimliğimizi açıklamamız için önce senin bize kendini tanıtman gerekir. Güvene karşılık güven, seijin."

Cortés'in son sözleri genç kızı şaşırttı ve uzun bir süre bir şey demeden durdu. Ardından "Adım Valery ve Kyoto-17 adasındaki Sfera'ya ait bir araştırma merkezinden geliyorum," dedi. "Adı Su Araştırma Merkezi."

"Merkezin yöneticisi kim?"

Lorenzo sırtıttı. Demek ki komutan da bazı şeyler biliyordu ve ilk iş olarak kızı kontrol etmek istiyordu.

"Profesör Tibald Yee. Bir Jinsei."

Cheng, şaşkın bir ifadeyle yerinden fırladı. "Tibald mı? Ama o benim büyükbabam!"

Valery de gözlerini açarak Cheng'e baktı. "Büyükbaban mı? Ama..."

Cortés elini kaldırdı. "Bunları daha sonra konuşuruz. Merke-

zın amacı ne? Ve senin görevin neydi?”

Valery bütün hikayeyi anlatmaya başladı; kendisinin Yeni Oxford’dan alınıp SAM’ye getirilişini ve su toplama ağlarını... Leone ile karşılaşmasını ve aralarında başlayan garip arkadaşlığı... Yüzü olmayan adamı. Sıra, Kyoto-17’den kaçışını ve arkadaşını kaybedişini anlatmaya gelince, kızın sesi monotonlaştı ve yaşadıklarını hızla anlatmaya başladı. Belki de olayların acısını yeniden yaşamamak için bir şekilde kendini zorlamasıydı bu.

Sonra birden durdu ve “Leone’nin de dediği gibi; güvene karşılık güven!” dedi. “Sözlerime devam etmeden önce, aradığım insanların siz olup olmadığınızı bilmem gerekir.”

Yanıt olarak, Bimbo ayağa kalktı, Cortés’e baktı ve sonra cebinden, Lorenzo’nun daha önce gördüğü ve bizzat kendisinde kullanılan, parlak uçlu kalemı çıkardı.

“Bunu bilmek istiyorsan, söylediklerinin gerçek olup olmadığını anlamak için yapılacak gerçeklik sınavını kabul edeceksin... Ayrıca ömür boyu bağlı kalacağın bir de yemin etmek zorundasın. Sonra her şeyi öğrenebilirsin.”

Genç kız kabul etti ve Bimbo kızın bileğini tutup kolunun iç kısmını çevirdi. Kalem mavi bir ışık yayarken kızın narin cildine direnişin işareti olan daireyi ve ortasındaki çizgiyi çizdi.

Dördüncü vardiyanın bitişini haber veren siren ötmeye başladı. Lorenzo, şantiyedeki işi bitmiş olmasına rağmen, oradan ayrılmaya karar verdi. Koruyucu kaskı başına iyice geçirdi ve güvenlik halatını yeniden kontrol etti. Sonra, dev geri dönüşüm sistemlerinin arasında oyuncak gibi kalmış buldozerleri aşağıda bırakarak iskeleyle tırmandı.

İskelenin kalın metal kolonlarına asılarak, neredeyse mağaranın kara taşlı tavanına ulaşana kadar, duvar boyunca tırmanmaya devam etti. Ter içinde kalmıştı, biraz durup aşağıda, vardığıya değiştirmek için sıraya giren işçilere baktı. Son bağlantı köprüsünü de geçtikten sonra, önünde uzanan dar tünelden içeri girdi.

Tünel boyunca, birkaç metre sürünerek ilerlemesi gerekiyordu. Sonunda tünel genişledi ve basık tavanından aşağı ıslak sarkıklar uzanan bir mağara ortaya çıktı. Sarkıklardan seyrek aralıklarla, yerdeki kayaların üzerine su tanecikleri damlıyordu. Tünelin girişinden vuran ışık mağarayı da aydınlatıyor ve kaygan tavanda pembe, beyaz, gri, sarı ve daha sayısız tonda ışık oyunları yaratıyordu.

Lorenzo burayı tamamen şans eseri, yeni yapılan bir bölgenin alt yapısında çalışırken bulmuştu. Ama bu güzel yerin fazla ömrü yoktu; birkaç gün içinde burada oluşan su toplanıp geri dönüşüm tesislerinde kullanılacak, sarkıklar ise yeni yerleşim alanları açmak için yıkılacaktı. Jinseilerin arasında doğanın güzelliklerini yaşamak gibi bir anlayış yoktu; her şey hayatta kalabilmeleri için feda edilmesi gereken bir araçtı.

Lorenzo yere oturdu ve artık onu iyice rahatsız etmeye başlayan koruyucu kaskını çıkardı. Başını, yere kadar inmiş büyük sarkıklardan birine dayadı ve bu nemden zengin havayı derin derin içine çekti.

Görünüşte Airea'da hayat, Lorenzo'nun babasıyla yaptığı yolculuklar sırasında tanıdığı, diğer özgür jinsi topluluklarının hayatlarından farklı değildi. İnsanların güçlüklerin üstesinden gelebilmek için birbirlerine bağlandıkları zor ve zahmetli bir yaşam. Ama genç adam asilerin çok daha farklı insanlar oldukları-

nın farkındaydı. Her şeye rağmen teslim olmamışlar ve savaşmayı seçmişlerdi. En önemli sorunun, susuzluğu gidermek için birkaç damla su bulmak olduğu bir dünyada onlar “hayır” deme gücünü bulabilmiş, acımasızlığa baş kaldıracabilmişlerdi. Ve sonra bu seljin kız çıkagelmmişti.

Valery, o günkü toplantıda Carlyle dosyasından söz etmişti.

Skyland’i yok etmek için çalışmam mümkün değildi. Skyland’in yaşamasını istiyorum ben... Çalışmalarına devam etmek ve Tibald ile yeniden bağlantı kurabilmek için gereken unsurlar elimde var.

Sonra profesörün torunu Cheng’i gösterip “İstedğim tek şey çalışmalarına devam edebilmek,” demişti. “Buraya geldim çünkü bu görevde bana destek olacağınızı umuyordum. Eğer böyleyse mutlu olurum. Aksi halde, çalışmalarımın bir kopyasını ve hava topacını almama izin verirsiniz, ben de başka bir yere giderim.”

Sonunda Cortés kıza, Carlyle dosyasının direniş tarafından yok edildiğini, böylece yüzü olmayan adamın eline geçmediğini açıklamıştı. Sonra ayağa kalkmış ve genç kızın elini sıkmıştı.

Lorenzo büyük bir şaşkınlık içinde direnişin liderine bakakalmış ve aklından bir an ona durmasını söylemek geçmişti. O kız bir seljindi. Onun halkı José’yi öldürmüştü ve Skyland’i köleleştirmeye uğraşıyordu. Cortés nasıl olur da ona güvenirdi? Ona direnişin özel dövmesini yapıyor ve şehirde kalmasını istiyorlardı... Çok büyük bir hata yaptıklarının farkında değiller miydi? Ama o asla, diğerleri gibi büyülenmeyecekti. Valery’yi baygın bulduklarında içinde ona karşı bir şeyler hissetmişti. Kendine gelirken iri, masmavi gözleriyle ona şaşkınlıkla bakan korunmasız, dünyalar güzeli bir kız... Oysa odadan çıkıp adayı gezmek istediğini söylediğinde... Nasıl da aptallık etmişti, az kalsın onun büyüüne kapılacaktı.

Aynı Cortés, Bimbo ve diğer herkes gibi... Oysa kendisinin uyanık olması lazımdı. O seijinlere güvenmeyecekti. Asla!

14 Termidor 2251, AIREA.

34° 36' Güney, 58° 25' Batı. Sıfır Noktasından 34 m.

Valery, Büyük Galeri'ye girer girmez ağzı bir karış açık kaldı. İnsanlar, dükkanlar, tezgahlara serilmiş mallar, hafif bir vızıltıyla etrafta dolaşan elektrikli araçlar...

"Bu... Bu..."

Bir şeyler söylemeye çalıştı ama beceremedi.

Yakınında olan insanlar durup bir müddet ona bakıyorlardı. Aniden, hayat dolu bu ortamdaki sesler yerini derin bir sessizliğe bıraktı. Bütün gözler genç kıza çevrilmişti, neredeyse herkesin ağzı şaşkınlıkla açılmıştı. Airea'da bir seijin!

Valery ne yapacağını bilemedi ve kapıları henüz kapanan, arkasındaki asansöre doğru geri adım attı. Şehirde yapacağı bu ilk gezintide ona eşlik etmekle görevlendirilmiş olan Marcela uzanıp hoyrat bir şekilde omzundan tutarak onu ileri doğru itti ve sert bir sesle "Bu taraftan," dedi. "Bütün günü seninle dolaşarak geçirecek değilim herhalde. İşime dönmem gerek. Ve sizler! Hayatınızda hiç kel kafalı bir kız görmediniz mi? İşinizin başına dönün, haydi!"

Marcela otuz yaşlarında, Valery'den aşağı yukarı bir karış daha kısa boylu bir kadındı. Gür ve koyu renk saçlarını "rasta" dediği bir tarzda ince ve garip bukleler halindeydi ancak Valery'ye göre bir saç modelinden çok kırılı bir saç demetine benziyordu.

“Belki de geri dönsem daha iyi olacak,” dedi Valery çekinerek. “Şu pıstın bulunduğu bölgeye...”

“Saçma sapan konuşma. Kolunda şansın var ve Alrea’ya kabul edildin. Bu tembeller de seni etrafta gördükçe alışacaklardır mutlaka, bana güven.”

Marcela bir elini kaldırdı ve tepesinde yeşil ışık yakan elektrikli bir araç gelip önlerinde durdu. Birlikte araca bindiler ve kadın, kumanda panelinde gidecekleri yeri ayarladı. Sonra uzun bir sessizlik başladı. Valery, yüzünü cama dayayıp dışarı bakmaya koyuldu. Kendisini ürkek bir küçük kız gibi hissediyordu. Her şey şu ana dek yaşadığı dünyadan öylesine farklıydı ki! Robotaksinin birkaç adım ötesinde, onun yaşlarında bir çift, herkesin ortasında birbirlerine sarılmış öpüşüyorlardı ve çevredeki insanlar onların farkında bile değildi. *İnanılır gibi değil*, diye düşündü.

Kayanın doğal kıvrımlarını takip eden bir sürü sokaktan geçtiler ve sonunda kayanın duvarlarına oyularak yapılmış birkaç bina-
nın çevrelediği küçük bir meydana geldiler. Görüntü muhteşemdi; birbirinin tıpatıp aynısı görkemli binalar, ters dönmüş bir L biçiminde, mağaranın tavanına inşa edilmişlerdi. Genç kız o ana kadar buna benzer bir mimariye hiç rastlamamıştı; aydınlatılmış pencereler binaların ön yüzlerinde ısı ısı parlıyorlardı. Tavana asılı gibi duran yapılar, şaşırtıcı bir etki yaratarak, sanki burada yer çekimine meydan okuyorlardı.

Meydandaki büyük plastik ağacın altında bir sürü jinsel oturmuş, sohbet ediyordu. Geniş yaprakları ışıktandırılmış plastik ağaç, çevreye doğal bir yeşil ışık yayıyordu.

“İşte geldik,” dedi Marcela robotaksiden inerken.

“Nereye?”

“Boca Nueva bölgesine... Misafir edileceğin ev bu yerleşim galerisinde. Sana tek kişilik bir oda ayarlandı, ancak ortak banyoları kullanmak zorundasın.”

“Önemli değil,” dedi Valery zorlukla. “Eski okulumda da aynı sistem vardı. Alışkınım.”

Ancak bunları söylerken kalbinin hızla çarptığını hissetti. Yaşadıkları tamamen gerçektir; *onlarla* bu denli yakın yaşamak zorunda kalacağını asla tahmin etmezdi. Işıklandırılmış dev ağacın altında karmakarışık saç modelleri, garip, anlaşılmasız yüz ifadeleri ve belki de düşmanca bakışlar görüyordu. SAM’de değişmez kurallar ve sorumluluklar vardı, oysa şimdi her şey farklıydı... Hayatında ilk kez ne hiyerarşinin ne de kendi statülerinin bilincinde olan insanlarla birlikte bulunuyordu.

Valery ile Marcela yürüyerek 71 no’lu binanın önüne geldiler, asansöre binip en üst kata çıktılar ve basit tavanlı bir koridordan geçtiler.

Kadın gri bir kapının önünde durdu ve Valery’ye metal bir şey uzattı. “Al, bu da anahtarın.”

“Ne? Anahtar mı? Al! Evet, tabii... anahtar.”

Valery avucundaki metal şeye baktı; eski model, küçük bir anahtardı bu. Kapıları açmak için kullanmaya alışık olduğu manyetik kartlara ya da tarama sistemlerine hiç benzemiyordu.

Marcela pufplayarak anahtarı kızın elinden çekip aldı, sinirli bir şekilde kapıdaki kilide sokup iki kere çevirdi ve kapı açıldı.

Daire minicikti ve duvarlarda pencere yoktu. Onun yerine, odanın ortasındaki kalın ve şeffaf plakadan altlarındaki meydana görmek mümkündü. Işıklandırılmış ağacın tam tepesindeydiler.

Marcela odaya girdi. “İşte burası. Önce güzelce temizlersin.

Koridorun sonundaki banyoda gereken malzemeleri bulabileceğin bir dolap var.”

“Bu, tavandan mutfak bölmesinin inmesini sağlar ama unutmama ki odalarda su yok,” dedi kadın duvardaki bir düğmeyi işaret ederek. “Bu yüzden yemeğini kantinde yemeni tavsiye ederim. Ve şu düğme de duvardaki yatağı indirip kaldırmaya yarar...”

“Güzel!” diye mırıldandı genç kız. Burası ona klostrofobi duygusu veriyordu, içinden kaçmak geldi.

“Su devamlı akıyor, bu yüzden haftada sadece bir kez banyo yapma hakkın var. Bunu aşmaman gerekir yoksa banyoları paylaştığın adamlar seni şikayet edebilirler. Onun yerine bol miktarda hijyenik havlularımız var, istediğin kadar kullanabilirsin. Ama kullandıktan sonra mutlaka geri döndürmeyi unutma...”

“*Banyoyu paylaştığın adamlar mı* dedin? Kadınlar demek istedin, sanırım.”

“Oturma alanları ve banyolar ortaktır, kadınlar ve erkekler birlikte kullanır. Şaşırmadın, umarım.”

Valery derin bir nefes aldı, tüm bu yeniliklere alışması gerekiyordu.

Marcela birkaç saniye sorar gözlerle genç kıza baktı ve “Sanırım artık vedalaşabiliriz. Sen biraz çevreye alışmaya çalış,” dedi. “Sana göre bir iş ayarlanır ayarlanmaz birileri gelip sana haber verecektir.”

Valery banyo bölümüne göz atmaya karar verdi, ancak içeri adımını atar atmaz gözleri yerinden fırladı. Sarımsı taşlarla döşenmiş geniş alanda kadınlar ve erkekler birlikte, çıtır çıtır dolaşıyorlardı. Hiçbiri tüylerini almamıştı ve erkekler... Valery hayatında hiç

çıplak bir erkek görmemişti. Ne kadar iğrençti!

Bütün Jnseller durup nefret dolu bakışlarını ona çevirdiler, hiç kimsenin sesi çıkmıyordu. Genç kız utançtan kıpkırmızı olmuştu, aceleyle etrafa bakıp Marcela'nın sözünü ettiği dolabı bulmaya çalıştı; dolap banyonun diğer ucundaydı. Başı önünde, ona çevrilen her bakışı, orada bulunan her insanı yok saymaya çalışarak hızlı adımlarla yürüdü. Dolabın kapağını açıp eski bir elektrikli süpürge ve bir paket hijyen havlusu alıp yine aynı şekilde banyodan çıkıp kendisini odaya attı. Banyo yapmayı unutabilirdi; aynı aşağılama dolu bakışlarla karşılanmaktansa koksun, daha iyiydi.

Ancak odanın kapısını kapadıktan sonra derin ve rahat bir nefes alabildi. Birden aklına, Yeni Oxford'da öğrendiği eski bir atasözü geldi: *Bir seişin asla utanmaz ve korkmaz*. Yüzüne acı bir gülümseme yayıldı. Kesinlikle buna benzer bir durum tahmin bile edilmeden kullanılmış bir sözdü... Kendisi bile böyle bir ortamı asla tahmin edemezdi. Hayır, böyle bir yaşama hazır değildi.

Yavaş yavaş odayı temizlemeye başladı, ara sıra durup yerdeki garip pencereden görünen ışıklı ağaca bakıyordu. Her an sınırdan ağlamaya başlayabilirdi. Her şeyiyle yeni bir adada kendini terk edilmiş hissediyordu, bu ada onu istemiyordu. Üstelik şu an Leonie de yanında değildi, oysa onun bir gülüşü, bir şakası her şeyi kolaylaştırabilirdi.

Elektrikli süpürgeyi odanın bir kenarına koydu ve yatağı indirdi. Yatak odanın tam ortasını doldurmuştu. Sonra soyundu, üzerinde sadece fanilas ve külotu kalmıştı ve birkaç havluyla temizlenmeye çalıştı. Sonra yatağa uzanıp gözlerini tavana dikti. Yatak çarşafı garip bir dokumayla yapılmıştı, tozlu gibi duru-

yordu ve Valery'yi kaşındırıyordu. Burada kalamazdı, bir an önce gitmesi gerekiyordu... Ama nereye? Artık Sfera'nın bir öğrencisi değildi, olması da mümkün değildi. Yeni hayatıyla uzlaşmak ve bu pis, karmaşık, meraklı dünyanın saçmalıklarının onu boğup yok etmesine izin vermemek zorundaydı.

Bimbo, tornavidayı vermesi için elini Lorenzo'ya uzattı.

"Kız hakkında ne düşünüyorsun?"

"Hangi kız?" diye sordu Lorenzo, soğutucu panelini monte eden Bimbo'ya bakmadan.

"Valery tabii ki."

Bimbo işini bitirdikten sonra tornavidayı Lorenzo'ya geri verdi ve birlikte ana girişin kolunu çevirdiler. Zaman içinde kilit paslanıyordu ve açmak için güç gerekiyordu.

"Bir seşlin, işte... Söylenecek başka ne var?"

"Kötü şeyler yaşamış. Hikayesi özel dövmemizle onaylandı ama bu seşlinlerin akıllarında ne oyunlar vardır, onu bilemeyiz."

"Bana sorarsan onun, dövmeli ya da dövmesiz, adaya kabul edilmest büyük bir saçmalık oldu."

"Aslında henüz kabul edilmiş sayılmaz dostum. Şansın kuralları herkes için geçerlidir. Ve Cortés'i hafife alma; eminim ki çoktan bir şeyler planlamıştır. Şimdi sadece oturup meclisin kararını beklemeliyiz."

"Meclis mi?"

Son bir gayretle panel girişinin kolunu çevirmeyi başardılar ve paneli yarıya kadar araladılar. Aralanan girişten panelin mekanizması net bir şekilde meydana çıktı ve Lorenzo İngiliz anahtarını Bimbo'ya uzattı.

“Bilgeler Meclisi...” diye açıkladı Bimbo. “Sei’in kızın kadetine karar vermek için son sözü onlar söyleyecekler.”

“Ama artık çok fazla şey biliyor. Onu yok etmek daha iyi olma-”

“Mümkün olduğunca bazı şeyleri yapmaktan kaçınmalıyız,” diyerek genç adamın sözünü kesti Bimbo. “Sfera’ya benzemek istemeyiz sanırım. Ve sana daha önce de söylediğim gibi; bir kabak kafalıyı öldürmek başımıza olmadık işler açmak demektir.”

DÖRT

17 Termidor 2251, AIREA.

34° 36' Güney, 58° 25' Batı. Sıfır Noktasından 34 m.

İnanılmaz, akıl almaz bir şeydi... Tam bir delilikti bu. Ona iş vermişlerdi! Üç gündür Valery en aşağılayıcı işleri yapıyordu; bulaşıklar, temizlik işleri... Ve bu sabah doğruca çamaşırhaneye gitmesini söylemişlerdi. Asilerin leş gibi kokan üniformalarını, kuru temizleme makinelerinde temizlemesi gerekiyordu.

Genç kız bir eliyle burnunu tıkayarak diğer elinin parmak uçlarıyla bir çorabı tutup, makinenin dev bir ağız gibi açılan yuvarlak deliğinden içeri attı. Kahrolası jinseler! Onun bir bilim insanı olduğunu anlamadıkları belliydi; o yıllarca okumuştı, bütün denklemleri ve en zor sistemleri çözmeyi biliyordu. Kırklı çamaşırlar onun işi değildi!

Marcela yanına gelip bir elini onun omzuna koydu, kız şaşkınlıkla yerinde sıçradı.

"Bu iş böyle yapılmaz," diye homurdandı kadın, başını iki

yana sallayarak. “Bu gidişle üç beş çamaşır için bir ömür harcayacaksn, oysa bizim kaybedecek zamanımız yok. Bak şimdi!”

Kuvvetli kollar çamaşır sepetinin içine daldı ve neredeyse sepetin yarısını kucaklayıp makinenin içine attı, sonra da kapağı kapadı.

“Ben bu tür işler için yetişt-i” diye konuşmaya başladı Valery.

Ama Marcela hemen sözünü kesti. “O zaman sen kendini yetiştireceksin! Airea’da her birey çalışmak zorundadır. Ve o an yapılması gereken iş neyse, herkes yakınmadan onu yapar. Sen de yakınmamayı öğren!”

Valery öfkeden kıpkırmızı oldu ama kadın onun ağzını açmasına fırsat vermedi.

“Makineyi çalıştır ve sonra diğer çamaşırları da temizlemeye başla. Haydi, çabuk ol!”

Valery birden, Tibald’ın torunu Cheng’in çekik gözleri ve sıcak gülümsemesiyle karşılaştı. Marcela’ya dönüp buz gibi bir bakış fırlattı ve “Beş dakika ara verebilirim herhalde değil mi?” diye sordu.

Kadın, Cheng’e baktı ve homurdandı: “Beş dakika, bir dakika fazla değil. Senin işini yapmaya hiç niyetim yok.”

Valery omuzlarını silkti ve Cheng ile beraber yürümeye başladılar.

“Bana emir vermeyen birilerini görmek güzel!” dedi kız.

Çocuk bir kahkaha attı. “Eh, başlangıçta biraz böyle... Ama sonra insan alışıyor. Ben de vardiyamı bitirdim ve gelip nasıl olduğunu görmek istedim.”

Birlikte çamaşırhaneden çıktılar ve Valery onu görevlilerin kullandığı küçük kantine götürdü. Burada bir çift sandalyeden

başka bir de kahve makinesi vardı. Çocuk bir şey içmek istemedi, Valery ise bir fincan kahveye şeker doldurup oturdu.

“Bilemiyorum. Burada hayat düşündüğümünden daha katı,” dedi Valery.

Cheng hâlâ gülümseyerek bakıyordu. “Neden? Sen ne düşünüyordun?”

“Buraya gelir gelmez hemen çalışmaya başlayacağımı sanıyordum... Çalışma derken kendi işimden söz ediyorum tabii ki, Kyoto’da başladığım araştırmalarımın. Ben ve Tibald, yani senin büyükbaban, bir süredir-”

“O nasıl? İyi mi?” dedi çocuk, Valery’nin sözünü keserek.

Valery gülümsedi ve ona her şeyi anlatmaya başladı. Büyükbabasının zekice bir şey dediğini ya da işe yarar bir şey yaptığını duyunca gözleri parlıyordu. Cheng, sanki biraz yalnız bir çocuktur... Valery’nin de o yaşlarda olduğu gibi.

“Sonra Carlyle dosyası kayboldu ve her şeyin yönü değişti. Merkez’den kaçmam için beni uyaran Tibald’ın kendisi oldu. Ve umarım ki o da başarmıştır.”

“Onu çok uzun zamandan beri görmüyorum. Aslında hayatım boyunca onunla bir kez karşılaştım. Ancak senin için iyi bir şey mi bilemem ama şu an Carlyle dosyası bizim elimizde. Bunun için Bimbo ile Lorenzo’nun anıtını dikmeleri lazım.”

Lorenzo’nun adı geçer geçmez, Valery anlaşılabilir bir şekilde kızardığını hissetti ancak Cheng bunun farkına varmadan sözlerine devam etti: “İkisi, dosyayı ele geçirip Sfera kampından kaçmayı başardılar. Sonra sen bize katıldın ve artık birlikte su döngüsü üzerinde çalışabiliriz. Eğer sana ‘teknolojik’ bir destek gerekiyorsa ben her zaman yardıma hazırım!”

Valery, Cheng'in anlattıklarını düşünüyordu. Demek ki Bimbo ve Lorenzo, Carlyle dosyasını böyle ele geçirmişlerdi.

Spuntineria, Piazzolla bölgesindeki binaların arkasında bulunuyordu; burası, metal masaların ve bar taburelerinin dağınık bir halde durduğu, sadece sandviç ve kolay yemeklerin hazırlandığı kare biçiminde bir yerdi. Saat aşağı yukarı gece yarısını geçmişti ve mekan, üzerlerinde işçi tulumları olan bir grup gencin dışında, neredeyse boş sayılırdı. Onlar da kaba bir şekilde şakalaşıp yüksek sesle gülüşüyorlardı.

Lorenzo, başındaki duvarcı şapkasını çıkartıp koltuğunun altına alarak içeri girdi. Yorgunluktan ölüyordu ve bir an önce girdip uyumak istiyordu.

Kantinin dip tarafındaki servis tezgahının arkasında kimseler yoktu ama mutfakla kantini ayıran renkli boncuklardan yapılmış perdenin arkasındaki hareketten çalışan birinin olduğu belli oluyordu.

"Günün yemeği ne?" diye sordu Lorenzo.

İçeriden genç bir kızın sesi duyuldu: "Saguaro kaktüs sosuyla hazırlanmış jambonlu soya."

"Güzel, bir porstyon alayım... Ve biraz da su."

"Hemen."

Boncuklu perde aralandı ve görevli içeri girdi. Lorenzo'nun ağzı bir karış açık kaldı. Bu, sejjin kızıdı! Valery.

"Selam!"

Kız sıcak bir gülümsemeyle onu selamladı ve hemen yanındaki masaya yemeğini ve suyunu koydu.

"Nasıl-sın? Ben çok yorgunum, neyse ki vardiyam bítmek

üzere ve birazdan...”

Genç kız onun bakışlarını fark etmiş olmalıydı ki hemen sustu, yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade belirdi. Bu haliyle bile, açık renk gözleri, öfkeyle asılmış yüzüyle gerçekten çok güzeldi.

Lorenzo, bir baş işaretiyle yemek için teşekkür etti ve dipteki masalardan birine gidip oturdu. O kız; Bimbo ona iş verdiklerini söylemişti, ama onu burada, kendi çalıştığı yere iki adım ötedeki bir kantinde bulacağı hiç aklına gelmemişti. Ne saçma bir tesadüf.

Yavaş yavaş yemeğini yemeye koyuldu. Lokmaları uzun uzun çiğnıyor, her lokmadan sonra bir yudum su içiyordu. Neden bu kadar sinirliydi? İki değişik duygu arasında gidip geliyordu; biri hemen bu yerden çıkıp gitmek, diğeri ise kalabildiğince uzun süre kalmak. Acaba sejjin, gücünü onu etkilemek için mı kullanıyordu?

Düşüncelere dalmışken, sejjin kız elinde bir elektrik süpürgeyle servis tezgahının arkasından çıkıp yeri süpürmeye, masaların altlarına düşmüş kırıntıları toplamayı başlatı.

Bu sırada, hâlâ oturdukları masada birbirleriyle şakalaşıp gülmeye devam eden gençlerden biri Valery’yi fark edip seslendi: “Hey, sen! Kabak kafalı!”

Valery başını kaldırdı ve elektrik süpürgesini durdurdu. Lorenzo, kıza laf atan adama baktı; ondan biraz daha büyük bir çocuktı, uzun saçlarını atkuyruğu yapıp ensesinde toplamıştı. Diğer çocuklardan biri Jim’di, Lorenzo’nun iş arkadaşlarından biri. Diğer iki çocuğu ise hiç tanııyordu. Onların da, aynı kendisi gibi, vardiyaı yeni bitmiş olmalıydı.

“Bana mı diyorsun?” diye sordu Valery uzun saçlı çocuğa.

"Senden başka kime diyebilirim? Buradaki tek 'kabak kafalı' sen değil misin?"

Lorenzo odanın içindeki havanın gerilmeye başladığını fark etti. Bu tipler, kızı kışkırtmaya, kavga çıkarmak için bir neden yaratmaya çalışıyorlardı.

"Ne istiyorsun?" Valery'nin sesi buz gibiydi.

"Hiçbir şey. Sadece kendi kendime senin gibi bir pisliğin nasıl olup da Aire'a kabul edildiğini soruyorum. Cortés'i nasıl ikna ettin? Birkaç özel oyununla mı?"

Jim ve diğerleri kıkırdadılar. Lorenzo, Valery'nin kasıldığını fark etti. Genç kız farkında olmadan bacaklarını aralamış ve dizlerini hafifçe bükmişti; bir saldırı karşısında hazır konumda olmak istiyordu.

"Kim bilir siz, kabak kafalıların ne gizemli yetenekleri vardır. Öyle değil mi?"

Kız sessizce üniformasının kolunu kıvrıdı ve dövmesini gösterdi. Bembeyaz teninde yavaş yavaş şans sembolü bellirmeye başladı.

Jim başını iki yana salladı ve yere tükürdü. "Ben bu dövmeye inanmıyorum. Sizler, istediğinizi yapabilecek güçtesiniz. Tek bir bakışınızla insanları etkilemeyi başarabilirsiniz... Baksana bir sorun olur olmaz hemen dövmeni öne sürüyorsun..."

"Bu tipten ben de hiç hoşlanmadım," dedi diğer çocuklardan biri, Valery'nin yüzüne bile bakmadan. "Bize birer pıslıklımsız gibi bakıyor."

"Çünkü kendisi bizden daha üstün!" dedi uzun saçlı genç, sesini biraz daha yükselterek. "Bizlerden daha kurnaz olduğunu sanıyor. Belki de, kel olduğu için, beyninin daha çok hava aldığını düşünüyor..."

“Kes sesini!” diye haykırdı Valery ve çocuk yerinden fırlayıp kızın bileğini yakalamaya kalktı.

Lorenzo, şaşkın gözlerle olanları izliyordu. Bir saniye önce çocuğun sırtarak bakan yüzü şimdi yere yapışmıştı. Seijin o kadar çabuk hareket etmişti ki Lorenzo onu gözleriyle bile takip etmeyi başaramamıştı.

Çocuk bir yandan yerde kıvrılırken bir yandan da konuşmaya devam ediyordu: “Gördünüz! Gücünü kullandı! Lanet olası hain!”

O ana dek kımıldamadan oturan diğer üç çocuk ayağa fırladı. “Dörde karşı bir! Çocuklar, bunu ona ödetmeliyiz!”

Durum kritikleşmeye başlamıştı.

“Bu kadar yeter,” dedi Lorenzo tabağını tezgahın üzerine bırakarak.

Valery dahil, hepsi dönüp ona baktılar.

“Ne diyorsun sen?” diye terslendi Jim. “Sen de gördün; gücünü kullandı.”

“Hayır, sadece ustaca bir dövüş hareketi yaptı. Ve ona rahat vermezseniz sizi daha da kötü hale sokabilir.”

Uzun saçlı çocuk, üzerindeki tozları silkeleyerek yerden kalktı. Nefret dolu bakışlarını Lorenzo’ya dikerek “İşte, saçsız kızın koruyucusu! Seijin dostu pislik!” dedi.

Lorenzo birden kendini kaybetti ve yerinden fırladı.

Valery masanın üstünden, dondurulmuş bir buz torbasını Lorenzo’ya uzattı ve genç adamın onu, kenarından kan süzülen, şişmiş üst dudagina bastırmasını izledi.

“Bir yumruk daha atsaydın gözünü hastanede açardı,” dedi Valery.

"Ben de yumruk yedim."

"Müdahale etmek zorunda değildin. Ben kendimi çok iyi koruyabilirim."

Delikanlının yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. "Ah, evet! Gördüm."

Diğer çocuklar Lorenzo'yu durdurmayı başardıktan sonra bir dişi kırılmış, bir gözü şişmiş arkadaşlarını da alarak dışarı çıkmışlardı. Lorenzo herkese bir dövüş tekniği olmadığını ama kızınca neler yapabileceğini göstermişti. Spuntineria artık tamamen boştu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Valery alçak sesle.

"Ne için?"

"Şey... Beni... Beni koruduğun için."

Genç kız birden sustu; yanlış bir şey mi söylemişti? Gerçekten de yanında duran şu garip jinsel delikanlıyı anlamakta güçlük çekiyordu. Simsiyah gözleri, hiçbir duygunun anlaşılmasına izin vermeyen iki parlak ve siyah inci tanesi gibiydi. Yırtıcı hayvan gözleri. Genç kız, ancak okuduğu kitaplarda resimlerini gördüğü, bir zamanlar denizlerde yaşayan kocaman varlıkları düşünerek, *Aynı köpekbalığının bakışları gibi...* diye düşündü.

Valery'nin vardiyası az önce bitmişti. Saat nerdeyse bire geliyordu ve artık kantinin kapanma zamanı gelmişti. Aşçı gideli neredeyse yarım saat oluyordu.

Lorenzo'nun yanından ayrılarak etrafa son bir kez göz atmak için mutfaka döndü. İşlerini bitirip kantine geri döndüğünde Lorenzo çoktan gitmişti. Salonun temizliğini bitirdi ve ışıkları söndürdü. Airea'ya geldiğinden beri yapmaya zorladıkları işler arasında en çok hoşuna giden bu kantin işiydi, elbette gece yarısı-

na kadar çalışmasını ve az önceki işçiler gibi insanlarla karşılaşmak zorunda kalmasını saymazsa...

Valery dışarı çıkıp, kantinin geniş kepengini kapayıp kilitledi ve büyük, demir anahtarı her zaman yaptığı gibi hemen yandaki duvardaki kalın çiviye astı. Böylece her şey, ertesi sabah beşte gelip kantini açacak yeni vardiya için hazırdu.

Dışarısı, dev mağaranın içi çok soğuktu. Dev lambalar ortalığı gündüz gibi aydınlatıyor, yerin derinliklerinden iş makinelerinin sesleri geliyordu.

Valery, mağaranın derinliklerine doğru ilerleyen çıplak beton-dan yapılma yola doğru yürümeye başladı. Hemen bir robotaksiye atlayıp eve gitmeyi hayal ediyordu, böylece sabah ilk işine başlamadan önce birkaç saat uyuyabilirdi.

Derken onu gördü, elinde olmadan kasıldığını hissetti; Lorenzo oradaydı. Üzerinde hâlâ naylonları duran, sertleştirilmiş tuğladan yapılmış bir bankın kenarında oturuyordu. Başını öne eğmiş, elindeki buz torbasını hâlâ dudağının etrafında gezdiriyordu.

“Selam,” diye mırıldandı Valery.

Genç adam başını kaldırdı. “Ben... Seni... Yani sana buz torbasını getirecektim.”

“Önemi yok, sen de kalabilir. Yeter ki geri dönüştürmeyi unutma.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Boca Nueva’ya... Biraz uyumaya. Etrafta hiç taksi gördün mü?”

“Bir süredir taksi geçmedi ama... Şey, yürüyerek çok uzak değil. Ben kestirme bir yol biliyorum.”

Lorenzo çok konuşan biri değildi, her ne kadar becerememiş

olsa da bu, beraber yürümeleri için yapılmış bir teklifti. İçinden bir ses Valery'ye, hemen oradan çekip gitmesini ve bir an önce sürprizlerden ve endişelerden uzak, kendisiyle baş başa kalabileceği odasına dönmesini söylüyordu. Ama bir şey ona engel oldu; Cheng'ten başka, Alrea'daki herkes onu kandırmaya ve hatta daha da kötüsünü yapmaya çalışıyordu. Oysa onun, umutsuz bir şekilde, arkadaşına ihtiyacı vardı.

Birlikte yan yana yürümeye başladılar. Kantinin bulunduğu bölgeden çıkıp birtakım geçitlere, koridorlara girdiler. Küçük fabrikaların değerli birer elmas gibi duvarlara asılı durduğu endüstri mahallelerinden geçtiler. Bir süre sonra, birbirlerinden çekinerek, uzun sessiz aralar vererek konuşmaya başladılar. Lorenzo, Valery gibi eğitilmiş biri değildi. Hiç okula gitmemişti ve hiçbir eğitim almamıştı ama su avcısı olarak yaptığı yolculuklarda çok şey öğrenmişti. Mekanik bilimde bir dâhiydi ve çok da meraklı biriydi. Alrea'nın garip özelliklerinden ve bildikleri diğer yerlerden söz ettiler.

"Hiç pilot olmayı düşündün mü?" diye sordu Valery, Lorenzo'ya. "Bana öyle geliyor ki hava gemileri senin."

"Bir gemim vardı, Arlequin. Ama artık yok... Maalesef."

Valery önce gemisine ne olduğunu sormak istedi ancak daha sonra konuyu değiştirmenin daha iyi bir fikir olduğuna karar verdi. Boca Nueva'ya gelmek üzereydiler. Pekli ya sonra? Onu birlikte bir şeyler içmek için yukarı çağırması mı gerekiyordu? Böyle şeyler nereden aklına geliyordu? Bir "hoşça kal" deyip ayrılmak yeterliydi. O, öyle sıradan kızlar gibi... Düşüncelerini dağıtmak için bir şeyler söylemeye çabaladı.

"Biliyor musun, geçen gün Cheng ile senden söz ettik."

“Öyle mi?”

“Evet. Bana, buraya gelirken kullandığım hava topacını senin fark ettiğini söyledi. Ayrıca senin ve Bimbo’nun, Carlyle dosyasının Sfera’nın elinden kurtaran kahramanlar olduğunuzu anlattı.”

Bir süre bekleyip sözlerine devam etti. “Sonunda o dosya ile çalışmama izin vereceklerini umuyorum. Tibald’a göre, o bilgisayardaki veriler devrim niteliğinde bilgiler içermekteymiş ve belki de...”

Geri döndü. Lorenzo yürümeyi bırakmış, kımıldamadan duruyordu. Yüzü kapkara olmuştu, ellerini yumruk gibi sıkmış, tüm bedeni gerilmişti. Valery şaşırmıştı. Yanlış ne söylemiş olabilirdi?

“Sen... Ne söylediğini bilmiyorsun,” diye mırıldandı genç adam dişlerinin arasından.

Valery’nin ağzını açıp bir şeyler söylemesine fırsat vermeden arkasını dönerek, uzayıp giden tünellerden birine daldı.

Bu jinseilerden arkadaş olmazdı; kesinlikle hepsi deliydi.

23 Termidor 2251, AIREA.

34° 36’ Güney, 58° 25’ Batı. Sıfır Noktasından 34 m.

Bilgeler Meclisi, on kişiden oluşuyordu ve ayrıca toplantılara Cortés de katılıyordu. Uzaktan bakıldığında meclis üyelerinin özel bir görüntüleri yoktu. İçlerinde Marcela vardı, ayrıca iş tulumu giymiş, beyaz saçlı birkaç adam ve bastonuna dayanarak yürüyeblen çok yaşlı biri daha. Lorenzo ve Bimbo onların Büyük Galeriden geçip ağır bir çelik kapının arkasında kaybolmalarını izlediler. O sabah Lorenzo, Cheng’in tüm odayı birtakım elektro-

nık aparatlarla döşemesine yardım etmişti, bunlar genelde konuşmaların gizlice dinlenmesine engel olacak türden aletlerdi. Airea kesinlikle güvenli bir yerdi, ancak temkinli olmak her zaman iyiydi.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Lorenzo.

“En iyisi beklemek. Sanırım birkaç saat sürer görüşmeleri, ondan sonra da bizi çağırırlar. Gidip biraz oyalanalım barı... Taverna’ya gidip bir şeyler içmeye ne dersin?”

Lorenzo içini çekti; bütün bir sabah, bir türlü çalışmak bilmeyen eski bir reaktörü tamir etmekle uğraşmıştı, bu iş yaparken de aklına Arlequin gelmişti. Aslında yeniden işine dönmek için sabırsızlanıyordu.

İkisi birlikte bara girdi. Burası basit, tahta masalarla döşenmiş, sigara dumanı altında genişçe bir salondur. Tavandan aşağı doğru sarkan birkaç lamba, pirinç kenarlı bar tezgahını aydınlatıyordu. O saatte fazla müşteri olmadığı için kendilerine göre güzel bir masa bulup oturdular. Bimbo su ve grappa istedi.

“Ben su istemiyorum, sadece grappa,” dedi ciddi bir ifadeyle Lorenzo, Lisette’e bakarak.

“Nasıl istersen.”

Grappa, asilerin şehrin içinde, kuvvetli ışıklar altında yetiştirildikleri bir tür kaktüsten elde edilen, alkolü yüksek bir içkiydi.

Lorenzo daha ilk yudumunda başının hafifçe döndüğünü hissetti.

“Meclis ve Cortés, sejjin kızın durumunu görüşüyorlar, değil mi?” diye sordu birkaç dakikalık bir sessizliğin arkasından Lorenzo.

Genç adam birkaç gün önceki son karşılaşmalarını düşündü. Valery’nin Carlyle dosyası için söyledikleri onu çileden çıkarmıştı; o dosya kıza göre sadece kağıt parçacıklarıydı ama Lorenzo için

Sfera kampında gördüğü işkenceler, Konrad'ın odasında elleri bağlı tutulup, dinlemek zorunda bırakıldığı José'nin çılgınlıkları demektir. O dosya, onu kurtarmak için üstüne atlayan babasının cansız bedeniydi. Kel kafalı aptal kız!

"Buna hıç şüphem yok," diye cevapladı Bimbo. "Bir karara varmak için yeterli bir süre geçti."

"Sence ne olacak?"

Bimbo'nun geniş yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Söylentiler, dostum... Ve emin ol, Cortés tahmin ettiğinden daha kurnaz biridir. Bana kalırsa, o kıızı gördüğü ilk an Cortés'in beyninde tek isim parladı: Atlantis."

"Atlantis mi?"

Bimbo onu duymamış gibi sözlerine devam etti. "Ve bahse varım ki biz de yakında buradan gideceğiz. Onlara Carlyle dosyasını getirdik ve tesadüf eseri kıızı hava topacından kurtaran da bizleriz."

"Yani?"

Adam içkişini bitirip bardağı gürültüyle masaya vurdu. Bar-men koşarak yenisini getirdi ve Bimbo'nun kulağına bunun son grappa olduğunu söyledi; ellerindeki stok bitmişti. Bimbo gülümse-di ve gözlerini Lorenzo'ya dikerek "Sen durumu çok iyi anlamadın sanırım," dedi. Kendilerinden son derece değerli bilgiler çalarak Sfera'nın askerî kamplarından birinden kaçtık. "Artık tüm bilgilerimiz ve görüntülerimiz Skyland'deki her Sfera askeri birimine dağıtılmıştır; birinci derecede aranan suçlularız. Ve bu demektir ki Cortés bizi Alrea'da daha fazla tutmaz. Buradaki varlığımızla bir sürü insanı tehlikeye atıyoruz."

"Burada güvende değil miyiz?"

"Elbette ki savunma kalkığımız var, her taraf casus alarmlarıyla-

la dolu ama düşünsene herhangi bir şekilde Sfera gerçek şehri bulmayı becerirse neler olabilir. Varlığımız bütün şehri riske sokuyor. Buradan gitmek zorundayız.”

Bimbo sözlerine devam etmeden önce bir kahkaha attı. “İşte bu yüzden şu an Cortés’ın elinde istenmeyen üç birey var, ancak bu bireyler aynı zamanda da Sfera ile asiler arasındaki savaşı lehimize sonlandıracak güçte. Güzel bir problem, öyle değil mi? Neyse ki çözüm belli.”

“Atlantis.”

“Doğru.”

Bimbo ikinci bardağını da bitirdi ve yüksek sesle geçirdi. “Merkezden uzak bir ileri karakoldan söz ediliyor. Ele geçirilemez bir yer... Hiç kimsenin kesin yerini bilmediği bir yer. Ve hatta... Neyse, yakında kendi gözlerinle göreceksin. Bizi göndereceklerine emtнім. Bana göre plan şu; asiler arasından seçilecek birkaç sıvri zekayla birlikte, örneğin Cheng gibi, üçümüzü Atlantis’e gönderecekler. Ve Valery’ye su döngüsüyle ilgili araştırmalarında yardımcı olacağız.”

“Su... Hep su.”

“Böylece Cortés fazla risk almadan bizim yeteneklerimizden yararlanabilecek. Atlantis küçücük bir ada, üzerinde çok az insan yaşıyor. Ve yöneticisi de düzenbaz herifin teki.”

Lorenzo tam ağzını açıp cevap vermek üzereyken, yüzünde zehir gibi bir gülümsemeyle Cortés bardan içerdi.

“Sizi burada bulacağımı biliyordum. Bimbo! Siz ikiniz hemen dışarı. Sizinle konuşmam gerek.”

Üçü birlikte bardan çıkıp Meclis toplantısının az önce bittiği salona gelene dek konuşmadan yürüdüler. Salon çok az ışıkla

aydınlatılmış, kayadan oluşan duvarlarında hiçbir aksesuar olmayan, bomboş bir alandı. Asilerin lideri ellerini arkasında birleştirip odanın içinde dolaşmaya başladı. Sonra birden durup onu izleyen iki adama baktı.

“Hazırlanın. Yarın seijtn kız Valery ile birlikte yola çıkacaksınız. Meclisin kararı bu.”

“Nereye gidiyoruz şef?” diye sordu Bimbo başını sallayarak.

“Ne biçim soru bu! Tabii ki Atlantis’e!”

SON BÖLÜM

24 Termidor 2251, AIREA.

34° 36' Güney, 58° 25' Batı. Sıfır Noktasından 34 m.

Hava gemisi her yanı paslı tam bir hurda yığınıydı. Yanında sılık harflerle ismi yazılıyordu: *Borgess*.

Lorenzo, onları gemiye götüren metal geçit boyunca, Bimbo ve Valery'yi takip etti. Valery ile karşılaştıkları an, kız hemen ona gülümseyerek selam vermiş ama Lorenzo görmezden gelmişti. Bunun üzerine Valery de başını çevirmek zorunda kalmıştı.

Borgess'in içi boştu, sadece metal iç gövdenin kenarlarına iki uzun kanep mont edilmişti. Bimbo gemiye biner binmez ön taraftaki pilot kabineye gidip yerine oturdu.

Gemide üçünden başka Cortés ve Cheng vardı.

"Sonunda hepimiz buradayız," dedi Cortés onların geldiğini görünce. "Oturun. Az sonra yola çıkacağız."

"Sizin de geleceğinizi bilmiyordum," dedi Lorenzo.

"Aslında ben ve Cheng için kısa bir tur olacak, sonra üssümüze, Puerto Angel'e doğru devam edeceğiz."

Bimbo başını çevirip onlara seslendi: "Sohbetiniz bittiyse rica

ederim yerlerinize oturun ve kemerlerinizi bağlayın. Havalanmak üzereyiz.”

“Bekle!” diye bağırdı Valery. “Ben de yanına gelmek istiyorum. Bir yardımcı pilota ihtiyacın yok mu?”

“İyi, gel bakalım... Ama çabuk ol.”

Borgess, Airea'daki geniş pistten hareket edip, kayaların içine doğru oyulmuş girişe doğru ilerlemeye başladı. Kulenin, bölgede hiçbir düşman gemisinin olmadığını ve açığa çıkabileceklerini bildirmesini beklediler. Sonra motorlara tam güç verip Airea'dan ve onun dik başlı koyu kayalarından uzaklaşacaklardı.

Valery arkasını döndü ve Lorenzo, Cortés ve Cheng'in koyu bir sohbete girmiş olduklarını gördü. Bu durumdan faydalanarak yolcu bölümüyle pilot kabini ayıran bölmeyi kapadı ve tekrar yerine oturdu.

“Yolculuk uzun mu sürecektir?” diye sordu kemerini bağlarken Bimbo'ya.

“Şansımız varsa sekiz ya da dokuz saat.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ha ha! Göreceksin.”

Bimbo'nun elleri, Borgess'in kumanda kolu için çok büyük duruyorlardı ve adam, aynı bir dala tünemiş fil gibi, pilot koltuğuna sığmak için iki büklüm oturuyordu. Valery bir an için ondan hoşlandığını düşündü.

Hava gemisi artık tam hızla atmosferin üst katlarına doğru yükseliyordu. Sonra Bimbo tüm aletleri yatay bir uçuş için ayarladı.

“Sana bir şey sorabilir miydim Bimbo?” dedi Valery.

“Sor!”

“Lorenzo neden bu kadar soğuk ve mesafeli? Onunla iki, üç kez karşılaştık ve hepsinde farklı bir insan buldum karşımda. Çok garip davranıyor.”

Adamın yüzünde acı bir gülümseme belirdi. “Carlyle dosyasıyla Sfera kampından kaçarken, babası bir seijin komutan tarafından öldürüldü.”

Valery eliyle ağzını kapadı. “Lanet olsun! Çok üzüldüm... Demek bu yüzden benden nefret ediyor, bir seijin olduğum için... Aslında ben de onun hissettiklerini hissediyorum; seijinler benim en yakın arkadaşımı öldürdüler... Leone şimdi burada, bizimle olsaydı...”

Bimbo bir elini kızın dizine koyup sıktı. “Olanlar için ben de çok üzgünüm. Ancak hiçbirisi senin suçun değil. Sen bir şeyleri değiştirmeye uğraşıyorsun.”

“Evet...” dedi Valery başını sallayarak. “Ve eğer becerebilirsek, birlikte değiştireceğiz.”

Devamlı kuzeye doğru giderek yollarına devam ettiler. Bimbo ara sıra yönetimi Cortés’e verdi, sonra yine kendi aldı. Yemeklerini oturdukları yerde yediler, kimi zaman uyukladılar. Hiçbir sorunla karşılaşmadan Janeira adalarını ve Sfera’nın diğer birçok adasını geçtiler ve sonra doğuya, eski çağda okyanusun bulunduğu yere doğru yöneldiler. Artık o kitaplarda sözü edilen uçsuz bucaksız suyun yerini bomboş, bulutsuz, masmavi bir gökyüzü almıştı.

Bir süre daha yola devam ettikten sonra Bimbo, pilot kabini- nin kapısını açıp içeri doğru seslendi: “Baylar ve bayanlar... Karşınızda Atlantis! Geldik.”

Valery ile Lorenzo aynı anda pilot kabini- nin kapısından gir-

meye kalkıştılar. Ancak kapıdan sığamayıp omuz omuza dışarı bakmaya çalıştılar. İkisi de biraz utanmış, sıkılmışlardı.

“Ha ha! İki kavgacı...” diye gülererek kendini koltuğa attı Cheng. Ancak sözlerini bitiremedi, ağzı bir karış açık kalmıştı.

“Ne gördün?”

Cheng parmağıyla bir noktayı işaret etti. Gökyüzü, yaklaşan akşama hazırlanıyordu, mavi yerini hafif bir mora bırakıyor, yavaş yavaş değişen renkler insanın nefesini kesiyordu. Aşağıda, tam altlarında pek de büyük sayılmayan bir ada belirmişti. Adanın ortasına doğru, üzeri yemyeşil bitkilerle kaplı bir tepe sıvrılıyordu. Tepenin zirvesindeyse gri taştan yapılmış bir kule göze çarpıyordu, ancak ilginç olan şey kulenin iki yanında göğe doğru uzanan, yarasa kanadı biçimindeki iki dev yelkendi. Yelkenler o güne dek hiçbirinin görmediği kadar büyüktü ve hareket edebilen bir zırhla kaplanmıştı. Adanın alt kısımlarında derme çatma birkaç ev görünüyordu. Daha aşağıya, hemen hemen adanın tabanına, başka büyük yelkenler ve evlere kalın kablolarla bağlanmış, metrelerce uzunluğundaki dev bir kazık monte edilmişti.

Ada, birkaç deli mucit tarafından icat edilmiş eski bir yelkenli gemiyi çağrıştıran bir orta çağ köyünü andırıyordu.

“Adantıs!” diye bağırdı Lorenzo. “İnanılır gibi değil! O dev yelkenler...”

“Onun yer değiştirmesini sağlıyor. Sanki dev bir gemi gibi.”

“Yelkenler bir kilometre kareden daha genişler...”

“Ever, ikisi öyle... Diğerleri ise adanın yön değiştirmesine yardımcı oluyorlar.”

“Daha önce buna benzer bir şey görmemiştim...”

Cortés gülümsedi, pilot kabinine girip ellerini Valery ve

Lorenzo'nun omuzlarına koydu. "İşte burası bizim üssümüz Atlantis. Gördüğünüz gibi kesinlikle ele geçirilemez... Gerçeği söylemek gerekirse, ulaşabileceği en yüksek hız bile yeterli bir hız değil ancak Sfera şu ana kadar asla onun yörüngesini tespit edemedi. Bakın, bizi karşılamaya geliyorlar."

Kuleden, dört adet şeffaf kanatlı, pilot kabini konik biçimli, dev bir yusufçuk böceğini andıran garip bir gemi havalanmıştı ve onlara doğru geliyordu.

"Ve komutan geliyor çocuklar. Onu sizinle tanıştırmak için sabırsızlanıyorum."

Lorenzo, Valery'ye döndü. Bir an için bakışlarındaki o gölge yerini sıcak bir ifadeye bırakmıştı. "Bir macera bitiyor ve diğeri başlıyor. Öyle değil mi?"

Valery de ona gülümseyerek baktı. "Kesinlikle öyle. Bizim için yeni bir hayat başlıyor."

27 Mayıs 2078. DONAUESCHINGEN ŞEHİRİ, ALMANYA.
47° 57' Kuzey, 8° 29' Doğu. Deniz seviyesinden 706 m.

Lily Carlyle, gecenin ilerlemiş bir saatinde, yanındaki komodinin üzerinde zıplayarak çalan cep telefonunun sesiyle uyandı. Gözlerini açmadan, el yordamıyla telefonu aradı ve bulur bulmaz aklına ilk gelen şey onu karşı duvara fırlatıp uykusuna kaldığı yerden devam etmektir. Saat kaçtı acaba? Sabaha karşı üç ya da dört olmalıydı.

Ekranda tanımadığı bir numara vardı. Alan kodu +244 ıdı. Neresiydi bu? Afrika'da bir yer olmalıydı.

"Hayatım, internete bağlı değil misin?"

Sesi hemen tanıdı; arayan arkadaşı Leonard'dı. Ama nasıl oluyor da, ta Afrika'dan arıyordu?

“Uyuyordum...”

“Öyleyse uyan, çok önemli. Hemen kalk ve bilgisayarını aç. Seni tam iki buçuk dakika sonra arayacağım.”

Bağlantı kesilmişti, Lily içini çekti. Leonard'ın sesi endişeli gibi gelmişti.

Normal bir saatte aramayı bekleyemeyecek kadar önemli olan şey neydi?

Lily yataktan çıktı, hızla camları açtı. O gece dayanılmaz bir sıcak vardı. Çok fazla dayanılmaz. El yordamıyla çalışma odasına kadar gidip ışıkları açtı ve bilgisayarın önüne oturdu. Leonard'ın yüzü, dediği gibi tam iki buçuk dakika sonra ekranda belirdi.

“Afrika'da ne işin var Leo?”

Mühendisin yüzü neredeyse tanınmayacak haldeydi. Teni sarıydı, gözaltılarında derin morluklar oluşmuştu, Lily ile konuşurken güçlükle gülümsemeye çalışıyordu.

“Afrika'da değilim, hayatım. Sadece bir yanıltmaca bu...”

“Bende de bir sürü yenilik var Leonard. Bana gönderdiğin bilgilerle burada topladıklarımı karşılaştırarak araştırmalarımı devam ediyorum. Ne bulduğumu tahmin et! Mutasyon Jack, buradaki bitkilerin başına gelenle aynı şey. Henüz ALFA-12'nin bunlarla bir ilgisi olup olmadığını bilmiyorum, ama-”

“Lily, hiç zamanımız yok,” dedi Leonard, doktorun sözünü keserek. “Gerçekten yok. Bilgisayarına FTP”yi yükledin mi?”

“Hayır, henüz yüklemedim.”

“Hemen yükle. Sana birtakım bilgiler göndermem gerekiyor.”

9 Dosya aktarım iletişim kuralı, (İngilizce: File Transfer Protocol; FTP), bir veri yığınının bir uç aygıtın diğerine iletimi için kullanılmaktadır. (ç. n.)

“Ama neler-”

“Çabuk ol Lily.”

Leonard’ın ses tonu bir kez daha neler olduğunu sormasını engelledi. Lily hemen FTP programını çalıştırıp Leonard’ın sunucusundaki verilere göre ayarladı.

“Tamam, senin bilgisayarına bağlandım.”

“Mükemmel! Şimdi aktarımı kabul et.”

Lily, ekranda yanıp sönmeye başlayan “OK” yazısını onayladı. Gelen verinin uzunluğunu görünce heyecanla bağırdı: “Tanrım! Leo, bir sürü şey var burada!”

“Lily gerçekten hiç zamanım kalmadı. Şimdi dinle beni; bu aktarım biter bitmez bilgisayarını kapa ve onu çok güvenli bir yere götür. Kilitle ve sakla. İkimize bir süre görüşemeyebiliriz, belki bir süreden de fazla... Kısacası sen artık tek başınasın. Ben elimden gelen yardımı yaptım, ancak bundan sonra bütün iş sana kalıyor.”

“Neden bahsediyorsun?”

“ALFA-12. Newman’la Kimor’a yaptığın sunumu hatırlıyor musun? Senin yaptığın çalışmaya göre sistemin değişkenlik kazayıp bazı felaketlere yol açmasının mümkün olduğunu savunmuş-tun. Eh, işte... Tam da söylediğin gibi oldu.”

Lily’nin tüyleri diken diken oldu, başı dönmeye başlamıştı. Bir kabus görüyordu, kesinlikle duydukları bir kabus olmalıydı.

“A-Alaska’daki gibi bir kaza mı oldu?” diye sordu kekeleyerek.

“Bu kez bir patlama değil ama bir enerji kaçağı oldu. Bütün aletler çıldırdı, bazı askerler, bilinmeyen bir radyasyon nedeniyle öldü. Arkadaşın Mark’ın başına gelenler gibi...”

“Ama bu nasıl olur?”

“Zamanım kalmadı. Gönderdiğim verilerde her şeyi görecek-

sin. O zaman ne yapman gerektiğini daha iyi anlayacaksın. Sana söyleyeceğim tek şey on dakika içinde bağlantıyı kesmek zorunda olduğumuz ve bizlerden başka olayı bilen tek kişi artık sensin. Elindeki bilgileri doğru kullan Lily.”

“Leonard...”

“Dosya aktarımı bitti. Gitmek zorundayım.”

Lily, ekranda dalgalanarak kaybolan arkadaşının yüzünden gözlerini ayırmadan mırıldandı: “Teşekkürler Leo.”

Bundan sonraki saatlerde Lily gözünü bile kırpmadan Leonard'ın gönderdiği verileri incelemekle geçirdi. Bütün araştırmalar, çalışmalar, grafikler, en gizli ve en doğru şekilde yapılmış çevresel kontroller... Hepsi bir ömür boyu hapis yatmasına yetecek kadar çoktu ya da... Dünyayı kurtarmaya yetecek kadar. İnanılır gibi değildi ve bir o kadar da tehlikeliydi.

Sabah beşe doğru Lily'nin cep telefonu yeniden çalmaya başladı. Bu kez ekrandaki alan kodu +33 idi, Fransa.

Leonard olmalı, diye düşündü Lily.

Oysa telefonun diğer ucunda, Fransız aksanıyla konuşan bir kadın sesi vardı.

“Alo, Lily? Ben Marie...”

Marie, iklim değişiklikleri konusunda çalışan Fransız arkadaşı...

“Marie! Neden bu saatte ayaktasın? Bir şey mi oldu?”

“Evet, maalesef. Televizyonu açmadın mı?”

“Hayır... Yani saat sabahın beşi...”

“Aç hemen... Herhangi bir kanal olabilir. Çabuk ol, hatta bekliyorum.”

Bu arada hat kesildi, birtakım cızırtılar gelmeye başladı. Neler

oluyordu böyle? Lily çalışma masasının başından kalkıp salona gitti, televizyonu açtı.

Haberlerde özel bir yayın yapılıyordu. Sınırlıklam saçları yüzüne yapışmış bir muhabir Yunanca bir şeyler anlatıyordu. Yayın direkt olarak Manş Kanalı'ndan canlı olarak yapılıyordu. Lily anlatılanların tek kelimesini bile anlamamıştı.

Kanalı değiştirip CNN'i bulmaya çalıştı. Burada da aynı görüntüler vardı; orta yaşlarda bir muhabir, yine yapış yapış olmuş saçlarıyla konuşuyordu. Omuzlarının üstünden görünen deniz alev alev yanıyordu, ufku simsiyah bir duman kaplamıştı. Ekranın altından devamlı aynı yazılar akıyordu.

Manş Denizi'nde büyük felaket; tünelde patlama, daha şimdiden altmış ölü olduğu söyleniyor. Fransa ve İngiltere bir doğa olayı nedeniyle ayrılıyorlar. Büyük bir çevre felaketi; Manş tüneline yeni oluşan bir rift vadisi. Deprem İngiltere sahillerini yerle bir etti.

Lily koşup cep telefonunu aldı, televizyonun yanına koşup Marie'yi aradı. Hat yoktu. Defalarca denedikten sonra Marie'ye ulaşabildi.

"Marie, haberleri gördüm."

"Denizin ortasında derin bir yarık açıldı ve buradan dışarıya lav püskürüyor. Depremler Dover'deki kıyı yaralarını yerle bir ettirler. Ölenlerin sayısı..."

Tekrar başlayan cızırtı Marie'nin sesinin duyulmasını güçleştiriyordu.

"Sanki iklim çağlar öncesindeki haline dönüyor, yani dünyanın yeni soğumaya başladığı çağlara ya da hızla felaket dolu bir

geleceğe doğru gidiyoruz.”

“Ama orası volkanik bir bölge değil ki... Lavlar...”

Konuşma tekrar duyulmaz olmuştu. Lily, Marie’nin verdiği cevabı duyamadı. Telefonu iki eliyle kavrayıp iyice kulağına bastırdı.

“Marie, beni duyuyor musun? Hemen yola çıkıyorum, olabildiğince çabuk oraya geliyorum. Rica ederim, bekle beni!”

Konuşma tamamen kesilmeden önce Lily, Marie’nin Fransızca söylediği son cümleyi duydu: “Belki de dünyamızın sonu geldi Lily.”

Franz telefona hemen cevap vermişti ama kilisenin hemen yanındaki evinin kapısını açtığında gözlerinden hâlâ uyku akmaktaydı.

“Seni uyandırdıysam çok özür dilerim,” dedi Lily.

“İşin aslı hâlâ uyku var, dün gece çocuklarla biraz eğlendik. Bilirsin, Cumartesi gecesi...”

Evet, doğru... Dün, Cumartesi’ydi. Marie ile konuşur konuşmaz Lily, Leonard’ın gönderdiği tüm verileri bir dizüstü bilgisayarına yüklemiş ve işi biter bitmez internet bağlantısını kesip bir sırt çantasına koymuştu. Sonra yatak odasına gidip küçük bir valize eline rastgele geçen birkaç giysi atmıştı. Nefes nefeseydi.

“Sana nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu Franz, arkadaşının yere bıraktığı küçük valizi görünce. “Sanırım bir yere gidiyorsun.”

O saatte darmadağın saçları ve yorgun yüzündeki sıcak tebessümle Franz gözüne çok yakışıklı görünmüştü. *Yaşıtları ona deli oluyordır mutlaka*, diye düşündü.

“Henüz televizyonu açmadın sanırım,” dedi gülümsemeye çalışarak.

"Hayır, bu saatte..."

"Öyleyse hemen aç."

Evin içi küçüktü ama sımsıcak bir havası vardı; oturma odasının bir köşesini mutfak kaplıyordu ve kapının hemen yanında üst kata çıkan bir merdiven vardı. Muhtemelen yatak odası da yukarıda olmalıydı.

Franz yemek masasının kenarında duran kumandayı aldı ve eski model plazma televizyonu açtı. Bir muhabır Manş Denizi'nin kıyısından canlı yayın yapmaya devam ediyordu.

"Bir kahve içecek zamanın..."

Delikanlı ekranda içinden alevler fışkıran denizi görünce donakaldı.

"Tanrı yardımcımız olsun!"

"Umarım... Bu kez buna gerçekten çok ihtiyacımız var."

"Gitmeden önce beni aradığına göre yardıma ihtiyacın var demektir," dedi Franz gözünü televizyondan ayırmadan. "Ne var Lily?"

Konuşurken sesindeki heyecanı ve telaşı belli etmemeye çalışmıştı.

Lily, sırt çantasını omzundan indirip ona uzattı. "İçinde bir dizüstü bilgisayar var. Bilgisayarın içindeki veriler son derece gizli ve bir o kadar da önemli... Senin yanında güvende olacağına eminim. Hiç kimsenin aklına onu..."

"Onu bir bahçıvanın evinde aramak gelmez."

"Evet, kesinlikle doğru. Manş'ta durum ne olacak bilemiyorum ama sana e-mail yoluyla ya da postayla DVD göndererek yeni veriler iletebilirim. Bilgisayara yeni bilgi aktarmayı ve sonra gönderdiğim her şeyi iz bırakmadan silmeyi becerebilir misin?"

Franz gülümsedi. “Fakir bir bahçıvan olabilirim ama aynı zamanda da yetmişli yılların bir bireyiyim. Bunu sormana bile gerek yok.”

Lily de gülümsedi. “Teşekkürler, binlerce teşekkürler.” Sonra yine ciddileşerek sözlerine devam etti. “Çok rica ediyorum Franz, dikkatli ol. Bu verilerin ne kadar değerli ve... tehlikeli olduğunu anlamam mümkün değil. Lütfen...”

“Sözüme güven Lily. Carlyle dosyasını hayatım pahasına da olsa koruyacağım. Sana söz veriyorum.”

Lily’nin aklına Marie’nin hattan düşmeden önce söyledikleri geldi.

“Bir arkadaşımın dediğine göre, bu sonun başlangıcı olabilir miş. Bildiğimiz bu dünyanın sonu.”

“Ciddi misin?”

Lily başını salladı. “Düşün; buradaki ‘balta darbesi’ hastalığı, kirlilik, aşırı ısınma ve o felaket...”

İzlanda’da yaşanan felaket diyecekti ama hemen lafı değiştirdi: “Şu an Manş Denizi’nde yaşanan felaket... Bunların hepsi birer işaret Franz. Doğru söylüyorum, güven bana. Biliyorsun bu benim işim.”

“Ve dünyanın sonuna geldiysek eğer...”

“Sus, devam etme. Elimizdeki verilerle belki hâlâ bu felaketi atlatma şansımız var ya da bir gün... Bir gün yentiden başlama şansımız...”

Franz bilgisayara sarılıp göğsüne bastırdı. “Tüm bunları benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Ayrıca güvenin için de...”

Lily göz açıp kapayıncaya kadar Franz’a sarılıp yanağından öptü. “Kaçmam gerek, taksit beni bekliyor. Kendine dikkat et

Franz. Ve bol şans...”

“Güle güle Doktor. Sana da bol şans!”

Lily Carlyle’in bindiği taksi, sabahın alacakaranlığında gözden kayboldu.

YIL 2078

BİLDİĞİMİZ
DÜNYA VARLIĞINI
YİTİRDİ VE

DOĞDU

46° 37' Kuzey, 12° 17' DOĞU ALPLER

Avrupa egemenliđi altındaki adalarda
bulunan Alpler'in görünümü.

Romney & Zinkhornet

YENİ VENETİA'DA BULUNAN BULUT LAGÜNÜ

Arnoldo Padoan'ın suluboya çalışması.
Yeni Oxford adasındaki sejjin enstitüsünün
geniş salonunda korunmaktadır.

Ritancy &

38° 53' Kuzey, 76° 59' Batı – WASHINGTON

Skyland'in doğuşundan sonra oluşan
Washington şehrinin yukarıdan görünüşü.

Romance & Dusk

35° 00' Kuzey, 135° 48' DOĞU – KYOTO

Şafak vakti, Kyoto adalarının
panoramik görüntüsü.

Romance & Dinkhomet

NORVEZİA

Fin Norveziası'na inşa edilmiş, Suomenlinna kalesinin görüntüsü. Elisa Koskinen'in yağlı boya, isimsiz bir çalışması. Washington-5

Ruuska & Tuohimäki

müzesinde korunmaktadır.

47° 57' Kuzey, 8° 29' DOĞU – KARA ORMAN

Kara Orman bölgesindeki adalar. Alt tarafta, solda, Lorenzo ve José'nin, Tuna'nın kaynaklarını ararken keşfettikleri ada görülmüyor.

Rumeli & Dikmen

40° 45' Kuzey, 73° 59' BATTI – HELL'S KITCHEN

New York'taki Hell's Kitchen
mahallesinin görüntüsü.

Ramona & Zinkhorst

SKYLAND'İN DOĞUŞUNDAN SONRA PARİS'TEKİ ZAFER TAKI

6 Fructidor 2146, François Chevalier'nin yağlı boya tablosu. Washington-5 müzesinde korunmaktadır.